Έτος Γ'

Τεῦχος 227ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

«Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς, τὸ Ἔθνος σύσσωμον καὶ πειθαρχοῦν ὡς εἷς ἄνθρωπος θὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν μέχρι τελικῆς Νίκης...»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 227ον

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

ΤΟ "ΟΧΙ„ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

«Ἡ μεγαλωσύνη στὰ ἔθνη δὲν μετριέται μὲ τὸ στρέμμα. Μὲ τῆς καρδιᾶς τὸ πύρωμα μετριέται καὶ μὲ τὸ αἷμα».
Κ. Παλαμᾶς

Στὶς στιγμές, ποὺ ἡ ἀσυλλόγιστη παλληκαριὰ παίρνει τὴ θέση τῆς λογικῆς καὶ ποὺ ὁ ἄνθρωπος, πνιγμένος ἀπ' τὸ δίκιο του, ρίχνεται στὸν ἀγώνα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς θυσίες, στὶς στιγμὲς αὐτὲς κερδίζει πάντοτε αὐτὸς ποὺ ξέρει νὰ ζῆ καὶ νὰ πεθαίνει γιὰ τὴν ἐλευθερία του καὶ τὰ ἱδανικὰ τῆς φυλῆς του. Καὶ ὑπάρχουν τέτοιες στιγμὲς στὴν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων, ὅπου τοῦ χρόνου ἡ σκοτεινὴ μᾶζα τρυπιέται ἀπὸ κάποιες λαμπερὲς ἡμερομηνίες, ποὺ μοιάζουν στὸν μουντὸ οὐρανὸ σᾶν φωτεινὰ ἀστέρια.

Τέτοια στιγμὴ ἦταν καὶ ἡ 28η 'Οκτωβρίου τοῦ 1940 γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες. Κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ γίνεται πραγματικότητα, τὸ παραμύθι, ποὺ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου θὰ μένει ζωντανὸ καὶ ἀνεξάλειπτο στὶς θύμησες κάθε πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Σὰν παραμύθι, ποὺ ὅμοιο δὲν ἀκούστηκε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, θ' ἀντιλαλεῖ καὶ θὰ κυκλώνει γῆ καὶ οὐρανὸ καὶ θὰ πυρώνει καρδιὰ καὶ νοῦ. Τραγούδια καὶ παιᾶνες θὰ γεμίζουν πάντα, τοῦτες τὶς μέρες, τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ τόπου ποὺ λέγεται Ἑλλάδα καὶ ἡ περηφάνεια θὰ γιγαντώνει τὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἐλεύθερου ἀνθρώπου.

Μιὰ μαύρη νύχτα στὶς 28 'Οκτωβρίου, θὰ λέει τὸ παραμύθι, ἀμέτρητοι ἐχθροί, ποὺ ἄκουγαν στ' ὄνομα φασίστες Ἰταλοί, χύθηκαν, ὅπως τὰ κοράκια, φορτωμένοι μὲ ἅρματα, βόλια καὶ κακό, νὰ πνίξουν στὸ βαθὺ σκοτάδι τὴν Ἑλλάδα. Μιὰ φούχτα Ἕλληνες, φτωχοὶ καὶ εἰρηνικοί, γυμνοὶ ἀπὸ βόλια κι' ἅρματα, κοιμώντουσαν στὰ καλύβια τους καὶ ὀνειρεύονταν τὴ νέα σπορά, τὴ νέα μέρα καὶ τὸν ἥλιο. Ξαφνικὰ ὅμως ὠρθώθηκαν γυμνοί. Ἀντήχησαν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη οἱ καμπάνες, ἀντιλάλησαν τὰ φαράγγια, ξύπνησαν τῶν προγόνων οἱ σκιὲς καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ ἥλιος ὑψωθῆ, εἶχε φωτίσει πέρα ὡς πέρα τὴ γῆ ἕνα **«Ὄχι»**. Φτειαγμένο ἀπ' τὸ πιὸ γνήσιο χρυσάφι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς τιμῆς, στάθηκε ἀστραποβόλο στὰ κορφοβούνια. Τὰ κοράκια ξαφνιάστηκαν, θαμπώθηκαν στὸ φῶς καὶ μὲ κρωγμοὺς θανατεροὺς γύρισαν στὶς φωλιές τους. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, γέροι καὶ γρηές, ξεμπρατσώθηκαν. Τέντωσαν τὰ στήθη καὶ ἡ ἰαχή τους ἔσμιξε μὲ τὸ τρόπαιο τοῦ Μιλτιάδη, μὲ τοὺς τριακοσίους τοῦ Λεωνίδα κι' ἄστραψε πιότερο τὸ **«Ὄχι»**. Ἀντιβόησαν τῆς Ἠπείρου τὰ βουνά. Τὸ παραμύθι θέριεψε κι' ἔγινε θρῦλος γιὰ νὰ κυκλώσει οὐρανὸ καὶ γῆ, γιὰ νὰ πυρώσει νοῦ καὶ καρδιὰ καὶ νὰ γεμίσει περηφάνεια τοὺς ἐλεύθερους ἀνθρώπους.

Ὅταν ὁ φασισμὸς τοῦ Μουσουλίνι παρεβίαζε τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη νύχτα τῆς 28 Ὀκτωβρίου, κανένας δὲν πίστευε ὅτι μὲ τὴ χειρονομία του ἐκείνη, ὑπέγραφε καὶ τὴ θανατικὴ καταδίκη του. Κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀμέτρητους ὀπαδούς του δὲν φανταζόταν ὅτι ἐκείνη ἡ ἄψυχη δύναμη τῶν ὀκτὼ ἑκατομμυρίων λογχῶν, τὴν ὁποία τόσο πολὺ εἶχε διαφημίσει ὁ φανφαρόνος δικτάτορας, θὰ φυλλορροοῦσε, σὰν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, μπροστὰ στὴν ἀνυπέρβλητη, τὴν ἀκατάβλητη ψυχικὴ δύναμη τοῦ Ἕλληνα στρατιώτη.

Ἡ Ἑλλάδα ἀντιστάθηκε στὴν ἐπιδρομὴ τοῦ φασισμοῦ μ' ἕνα «Ὄχι», λακωνικώτερο κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ «μολὼν λαβὲ» τοῦ Λεωνίδα. Τὸ «Ὄχι» ἐκεῖνο ἔκλεινε μέσα του τὴν ἱστορία καὶ τὴν παράδοση τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τοῦ λαοῦ ποὺ ξέρει νὰ ζῆ ἐλεύθερα καὶ νὰ πολεμάει λεονταρίσια γιὰ τὴν ἐλευθερία του, ὅταν αὐτὴ κινδυνεύει.

Ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940 εἶναι ὁ τρίτος ἱστορικὸς σταθμὸς τῆς πλουσιώτατης σὲ ἔνδοξα κατορθώματα ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940, μετὰ τὸν Μαραθώνα καὶ τὸ 1821, εἶναι ἡ ἀναβίωση τοῦ ἑλληνικοῦ θαύματος, τὸ ξαναζωντάνεμα τῆς ἑλληνικῆς ρώμης.

Στὴν ἀπέραντη πορεία τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν ὑπάρχουν σταθμοί, μπρὸς στοὺς ὁποίους ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου στέκει εὐλαβικά. Ποιὸς στ' ἀλήθεια θὰ μπορέσει νὰ ξεχάσει ποτὲ τὸ θαμπὸ πρωινὸ τοῦ «Ὄχι»; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονηθῆ ὁ χτύπος τῶν ἐθνικῶν παλμῶν, ποὺ προκάλεσαν τὰ συντρίμμια τῆς στολισμένης μὲ τὰ γιορτινά της «Ἕλλης»; Τὰ συντρίμμια ἐκεῖνα πέταξαν ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Τήνου καὶ σὰν ξωτικὰ πουλιὰ φτερούγισαν στὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων καὶ ξύπνησαν, κι' ἔφεραν μπροστά τους ὁλοζώντανες ἡρώων σκιές, τριάντα αἰώνων αἱματοβαμμένης ἱστορίας. Τέλος τὰ γαλάζια ξωτικὰ πουλιὰ φώλιασαν στὰ χαλύβδινα στήθη τῶν Ἑλλήνων γιὰ νὰ δώσουν ἀπάντηση στὴν ἰταμὴ τοῦ ψευτοκαίσαρα πρόκληση. Πῆρε ὁ ἀγέρας τὴ φωνὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ αἰθέρες τὴν ἔφεραν στὰ πέρατα τῆς Ὑφηλίου καὶ τὴν ἔκαναν σύμβολο, παιᾶνα θριάμβου, σ' ὅλων τὰ στόματα.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ ἀνθρωπότητα κράτησε τὴν ἀναπνοή της. Τί θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσει ἡ φτωχὴ καὶ σχεδὸν ἄοπλη Ἑλλάδα; Ἀλλὰ καὶ τί ἔπρεπε νὰ πράξει; Ν' ἀφήσει τοὺς ἐπιδρομεῖς νὰ περάσουν ἀνενόχλητοι ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἐδάφη της, νὰ τοὺς στρώσει τὴ γαλανόλευκη χλαμύδα της γιὰ ν' ἀνεβοῦν στὸν ἱερό της βράχο, χωρὶς νὰ τοὺς ὑπενθυμίσει τὴν ἱστορία της; Νὰ προσκυνήσει καὶ νὰ καταντήσει δούλη ἡ Ἑλλάδα; Ὄχι. Τὸ «Ὄχι» τῆς Ἑλλάδος τὄφεραν οἱ αἰθέρες μακριὰ στὰ πέλαγα καὶ τὸ ἄκουσαν οἱ ἔρημοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ οἱ στέππες τοῦ Βορρᾶ. Ἤξερε καὶ ξέρει ἡ Ἑλλάδα ὅτι δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνας χῶρος στὸν ὁποῖο θρονιάζεται ἡ ἐλευθερία, ἀλλὰ «Ἱερὸ προσκυνητάρι, ποὺ δὲν θέλει πατηθῆ ἀπὸ βάρβαρο ποδάρι, παρὲξ ὅταν χαλαστῆ», ὅπως προφητικώτατα διακήρυξε ὁ ἐθνικός μας ποιητής.

Κανεὶς δὲν πίστευε σὲ σύγχρονο θαῦμα, πρὶν ξημερώσει ἡ 28 Ὀκτωβρίου, ποὺ ἀνέτειλε γιὰ νὰ δείξει στὸν κάθε ἄνθρωπο τῆς γῆς, ὅτι σὲ τοῦτο τὸν τόπο τίποτε δὲν ἔχει πεθάνει, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὑψώθηκε ὁ Παρθενώνας. Κανένα δὲν πτόησε τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν. Κατάπληκτοι ἄκουσαν τὸ «Ὄχι» οἱ βάρβαροι, κατάπληκτοι ἔμειναν καὶ οἱ λαοὶ τῆς γῆς, μπροστὰ στὸ θαρραλέο καὶ περήφανο «Ὄχι» μιᾶς φούχτας ἀνθρώπων, ποὺ διάλεξαν τὸ δρόμο τοῦ θανάτου γιὰ τὴν ἐλευθερία. Κι' ὁ δρόμος τοῦ θανάτου ἔγινε θαῦμα. Τὸ θαῦμα τῶν ἀλβανικῶν βουνῶν. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν σὲ τοῦτο τὸν τόπο, κράτησαν τὴ σημαία τῆς πατρίδος τους, κι' ἄνοιξαν, κι' αὐτὴ τὴ φορά, τὸ δρόμο τῆς ἐλευθερίας, γιὰ νὰ τὸν ποτίσουν πρῶτοι μὲ τὸ αἷμα τους, πρῶτοι μὲ τὰ κορμιά τους νὰ τὸν στρώσουν, πρῶτοι νὰ τὸν πλατύνουν μὲ τὰ στήθη τους καὶ νὰ τὸν φωτίσουν μὲ τ' ἀθάνατα ἰδανικὰ τῆς φυλῆς τους.

Εἶναι μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ τὸ νὰ γεννηθῆ κανεὶς Ἕλληνας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του σὰν προνομιοῦχο πλᾶσμα. Οἱ Ἕλληνες τοῦ 1940 ἀναδείχθηκαν νικηταὶ καὶ ἦσαν καὶ θὰ εἶναι πάντα νικηταί, ἔστω κι' ἂν βεβηλώθηκε ὁ ἱερὸς τῆς

Ἀκροπόλεως βράχος, ἀπὸ τὶς σημαῖες τῶν βαρβάρων κατακτητῶν. Νοιώθει κανεὶς ἴλιγγο ὅταν ἀναλογίζεται ὅτι σὲ κάθε πελώρια σύγκρουση, ποὺ κρίνει τὴν τύχη τοῦ κόσμου, μπρὸς στὴν ἀπέραντη θάλασσα τῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, στέκει, χιλιάδες χρόνια τώρα, ἀγέρωχη καὶ ἀρρενωπὴ ἡ φούχτα τῶν γενναίων τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

Σὲ τέσσερες λέξεις τὴν 28 Ὀκτωβρίου περικλείνετο ἡ ὅλη ὑπόσταση τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς : «Ἡ Ἑλλάδα ἢ στάχτη». Ἡ Ἑλλάδα ἄξια τῆς δοξασμένης ἱστορίας της ἢ μαῦρο ἀποκαΐδι ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς.

Ἡ Εὐρώπη γονατισμένη, ἡ Γαλλία παραδομένη. Ξέραμε καλὰ ὅταν ξεστομίζαμε τὸ «Ὄχι» ὅτι βοήθεια δὲν εἴχαμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ κανένα. Κι' ὅμως, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζοφερὴ εἰκόνα τῆς παγκόσμιας ἀπογνώσεως, ὑψώσαμε τὸν καταπληκτικὸ πύραυλο τοῦ ἡρωικοῦ μηνύματος : «Λαοὶ τῆς γῆς. Στ' ὄνομα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, στ' ὄνομα τοῦ ἀθάνατου Μαραθώνα, σᾶς προειδοποιοῦμε νὰ ἐλπίζετε. Ἡ νίκη εἶναι δική μας».

Ὁ θρῦλος τοῦ ἀήττητου Ἄξονα κουρελιάστηκε στὴν Πίνδο. Τὸ πρῶτο χαμόγελο τῆς νίκης ζέστανε τὴν παγωμένη καρδιὰ τῶν σκλαβωμένων λαῶν. Ἡ ροὴ τῆς ἱστορίας ἄλλαξε κατεύθυνση. Τὸ κατόρθωμα στάθηκε τεράστιο ! Ἡ σημασία τοῦ «Ὄχι» παγκόσμια. Τὸ ἀποτέλεσμα κολοσσιαῖο. **Ὅπως πάντα ἔτσι καὶ τότε δὲν πολεμήσαμε σὰν ἔμποροι γιὰ τὸ κέρδος, ἀλλὰ σὰν ἥρωες γιὰ τὴ δόξα.** Στὸ μυαλὸ τῶν Ἑλλήνων δὲν χωράει συνθηκολόγηση, ἀνάμεσα στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν σκλαβιά. Στὴ γῆ μας δὲν ὑπάρχει στέγη γιὰ τὴ βία. Ἡ Ἑλλάδα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ προδώσει τὸ πιὸ ἄξιο καὶ τὸ πιὸ ὄμορφο παιδί της, τὴν ἐλευθερία.

Στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1940, πάνω στὶς κακοτράχαλες βουνοκορφὲς τῆς Πίνδου, ἔλαμψε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ὁ γνώριμος ἑλληνικὸς πυρσός. Τὸ «Ὄχι» τοῦ 1940 θἄναι πάντοτε ἡ ἀπάντηση στὴν μὲ ὁποιοδήποτε μανδύα καλυμένη ὠμὴ βία. Τί κι' ἂν γιὰ τὴν ἐλευθερία μας γεμίζουμε πληγές, ἐρείπια καὶ ράκη ; Κάθε πληγή μας εἶναι κλέος, κάθε ἐρείπιο ἐποποιία, κάθε ράκος, δόξα.

Τέτοιος ὑπῆρξεν ὁ ἀγώνας τοῦ 1940 κι' ἔτσι οἱ Ἕλληνες πολέμησαν τὸν βάρβαρο ἐπιδρομέα. Δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν διαφορετικά, γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος. Νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ αἰώνια καὶ ἀκατάλυτα ἰδανικά.

Τὶς ἱστορικὲς τοῦτες ἡμέρες ἂς προσκυνήσουμε εὐλαβικὰ τὶς ἱερὲς σκιὲς τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἀκολουθώντας τὴν παράδοση τῆς τρισένδοξης ἱστορίας μας ἂς φανοῦμε ἀντάξιοι ἐκείνων. Ἂς σταθοῦμε μὲ περηφάνεια μπρὸς στὰ τρόπαια τοῦ 40. Ἂς ἀφήσουμε τὶς σκέψεις μας νὰ πλανευτοῦν στοὺς σκόρπιους τάφους τῆς Ἠπείρου καὶ σκύβοντας εὐλαβικὰ ἂς πάρουμε δύναμη καὶ κουράγιο, γιατὶ οἱ κίνδυνοι ποτὲ δὲν ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν. Ἂς κρατήσουμε ἀλώβητα ὅ,τι μὲ πολλὲς θυσίες στὴ Πίνδο καὶ στὸ Γράμμο, διαφυλάξαμε. Ἂν δὲν θέλουμε νὰ μᾶς κηλιδώσει ἡ ἱστορία, ἂς μὴ μείνουμε ποτὲ μὲ σταυρωμένα χέρια. Στὴ φωνὴ τῆς πατρίδος, μὲ πλήρη συναίσθηση τῆς βαρειᾶς κληρονομίας, ἂς ἀναφωνήσουμε τὸ «ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες», μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ παραδώσουμε τὴν Ἑλλάδα στοὺς μεταγενεστέρους «πλείῳ καὶ ἀρείῳ» καὶ στὴν ὁποία ἕνας νέος Μύλλερ θὰ ψάλλει : «Χωρὶς ἐλευθερία τί θἄσουν, ὦ Ἑλλὰς» κι' ἕνας ἄλλος «χωρὶς ἐσένα Ἑλλάς, τί θἄταν πάλι ὁ κόσμος». Μίαν Ἑλλάδα σὰν ἐκείνη ποὺ ἔκανε τὸν Παλαμᾶ νὰ ψάλει μὲ τὴ λύρα του.

«Ἑλλάδα ἐσύ, ποὺ ὅλα τὰ λέει τ' ἀθάνατο ὄνομά σου,
πηγὴ ἀπὸ σὲ πάντα ἀναβλύζει κι' ὁ ἥρωας κι' ὁ σοφός.
Ἀκόμα καὶ στὸ γέρμα σου, στὸ κατρακύλημά σου
τῆς Ἱστορίας εἶσαι φῶς».

ΙΩΑΝ. ΡΑΪΚΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

«Τὴν χαραυγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ἡ Ἑλλὰς ὑπέστη μίαν αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεσιν, κατὰ παράβασιν παντὸς θείου καὶ ἀνθρωπίνου νόμου. Ἀντὶ νὰ λιποψυχήση ἀπέναντι τοῦ πανισχύρου ἐχθροῦ, σύσσωμον τὸ Ἔθνος, ἀδιαφοροῦν ἀκόμη καὶ διὰ τὴν τελικὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος, ἐστάθη ἀκλόνητον εἰς τὰς ὀρεινὰς ἐπάλξεις τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Ἡ πίστις καὶ τὸ θάρρος ἐνίκησαν τὴν ὑλικὴν δύναμιν. Μόνον ὅτε εἰς τὸν ἕνα ἐχθρὸν προσετέθη καὶ ἕτερος, ὅστις μάλιστα τὸ ἔπληξε ἐκ τῶν νώτων, ἐκάμφθη ἡ ὑλική του ἀντοχή, χωρὶς ὅμως νὰ καμφθῇ καὶ ἡ ψυχική του ἀντίστασις. Ἡνωμένον τὸ Ἔθνος, πλὴν ἀσημάντων ἐξαιρέσεων, ἀντεμετώπισε δύο γίγαντας καί, διὰ τῆς πολυμήνου ἀντιστάσεώς του, προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Μόνον ὅτε βραδύτερον ὁ σπόρος τοῦ διχασμοῦ ἐρρίφθη ἀπὸ βεβήλους χεῖρας ἐπηκολούθησαν ἡμέραι σκοτειναί, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ ἀκόμη δὲν ἐσβέσθη.

Ἐν τῇ ἑνότητι πάντοτε ἐνικήσαμεν ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος μέχρι τῆς Πίνδου. Ἀπὸ τὴν ἔξαρσιν ὑπεράνω τῶν παθῶν καὶ ἀπὸ τὴν θέλησιν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὰς κρισιμωτάτας τῶν περιστάσεων, ἠντλήσαμεν τὴν δύναμιν τῆς ἐπιβιώσεώς μας διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων. Εἴθε ἡ ἀρετὴ αὐτὴ τοῦ Ἔθνους, ἡ ὁποία ἄλλοτε λάμπει καὶ ἄλλοτε ἀτονεῖ, νὰ ἀποτελέσῃ εἰς τὸ μέλλον τὸ μόνιμον γνώρισμα τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου. Εἰς τὸν νέον κόσμον, ὁ ὁποῖος ἁπλοῦται ἐνώπιον ἡμῶν, ὁ βίος τῶν ἀριθμητικῶς μικροτέρων λαῶν καθίσταται δυσχερέστερος. Τὴν μεγαλυτέραν δὲ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν πρόοδον αὐτῶν ἀποτελεῖ ἡ ψυχική των ἑνότης, ἡ ἑνότης ἀκριβῶς ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς καλεῖ καὶ πάλιν σήμερον ἡ 28η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940».

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. Δ. ΔΑΒΑΚΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

«Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940, εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁλόκληρος ὁ ἐλεύθερος κόσμος διήρχετο τὴν κρισιμωτέραν περίοδον εἰς τὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ φασισμοῦ, ἡ Ἑλλὰς ἐκλήθη διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἵσταται διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὡς τεῖχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θραύεται οἱαδήποτε προσπάθεια τῶν καταλυτῶν τῆς ἐλευθερίας, τοῦ πνεύματος καὶ τῶν πανανθρωπίνων ἰδεωδῶν.

Εἰς τὸν ἱστορικὸν ἐκεῖνον συναγερμὸν τοῦ **Ὄχι**, ὁ ὁποῖος ἐδόνησεν ἀστραπιαίως ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν χῶρον, σύμπας ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὠρθώθη ὡς μία ψυχὴ διὰ νὰ γράψῃ τὸ ἀθάνατον ἔπος τῆς Ἀλβανίας τοῦ 1940, τὸ ὁποῖον συνεκλόνισε τὴν ἀνθρωπότητα ὡς φωτεινὸς σταθμὸς ἀνυπερβλήτου μεγαλείου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶναι γνωστά.

Ἡ Ἑλλάς, εἰς τὸν ἄνισον ἐκεῖνον ἀγῶνα ἐξῆλθε καὶ πάλιν νικητής, διὰ νὰ προσφέρῃ πολυτίμους καὶ ζωτικὰς ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἔκθαμβοι πρὸ τοῦ θαύματος τῆς ἀλβανικῆς ἐποποιίας τοῦ 1940.

Εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἄθλου τούτου τὰ Σώματα Ἀσφαλείας δὲν ἔμειναν μακράν. Μὲ πλήρη συναίσθησιν τῶν παραδόσεών των ἐστάθησαν τότε ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶναι γνήσια τέκνα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Διὰ τὴν προσφορὰν των ταύτην, σήμερον, ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς 22ας ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, δράττομαι τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος καὶ νὰ ἐκφράσω πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐμπιστοσύνην μου καὶ νὰ τοὺς διαβεβαιώσω ὅτι παρακολουθῶ μὲ πραγματικὴν ἀγαλλίασιν τὴν ἐθνικήν των δρᾶσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἐποποιίαν τοῦ 1940 κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ σοβαρωτάτου ἔργου τῆς προασπίσεως τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν».

ΔΗΜ. ΔΑΒΑΚΗΣ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΛΟΠΗΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ
(Ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 225 τεύχους καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Β' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΚΛΟΠΗΣ
VI. Παρασιώπησις εὑρέσεως.
Γ' ΕΙΔΙΚΑ ΤΙΝΑ ΘΕΜΑΤΑ
I. Ἀπόδοσις ἰδιοποιηθέντος πράγματος ἢ ἱκανοποίησις τοῦ ζημιωθέντος.
II. Ἀποδοχὴ καὶ διάθεσις προϊόντων κλοπῆς.

***

Β' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΚΛΟΠΗΣ

VI. Παρασιώπησις εὑρέσεως.

Καθ' ἃ ἐλέχθη κλοπὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὅταν τὰ ἰδιοποιούμενα πράγματα εἶναι ἀδέσποτα, ἀφοῦ ταῦτα εἰς οὐδενὸς τὴν κατοχὴν ἢ κυριότητα ἀνήκουν. Ἀντιθέτως, τὰ ἀπολωλότα δὲν δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἀδέσποτα, διότι ὁ κύριος αὐτῶν ἐνδέχεται νὰ ἀναζητήσῃ ταῦτα. Παρὰ ταῦτα, ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκονται ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ ἀφαιρέσεως ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου. Ἵνα μὴ λοιπὸν παραμένωσιν ἀτιμώρητοι τοιοῦτοι δρᾶσται, συνεπείᾳ τῆς βασικῆς ἀρχῆς nullum crimen, nulla poena sine lege, ὁ νόμος χαρακτηρίζει ὡς ἰδιώνυμον ἔγκλημα τὴν παρασιώπησιν εὑρέσεως διὰ τοῦ ἄρθρου 376 αὐτοῦ, ἔχοντος οὕτω :

Ἄρθρον 376
Παρασιώπησις εὑρέσεως.

Ὅστις εὑρίσκει πρᾶγμα ἀπολωλός, καὶ δὲν ἀναγγέλλει τὴν εὕρεσιν ἐντὸς δέκα τεσσάρων ἡμερῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς τὸν δικαιοῦχον, τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀσημάντου ἀξίας, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κρίνῃ τὴν πρᾶξιν ἀτιμώρητον.

Ἐκ τοῦ κειμένου τῆς προκειμένης διατάξεως συνάγεται ὅτι ὁ νόμος ἀποβλέπει εἰς τὸν μετὰ τὴν ἀπώλειαν εὑρέτην. Δι' ὃ καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔνοχος παρασιωπήσεως εὑρέσεως, δέον νὰ κριθῇ ὡς κλέπτης, ὁ παρατυχὼν κατὰ τὴν ἀπώλειαν ὅστις καίπερ ἀντιληφθεὶς ταύτην δὲν εἰδοποίησε τὸν κάτοχον τοῦ πράγματος.

Περαιτέρω, δέον νὰ τονισθῇ ὅτι εἰς τὸ παρὸν ἔγκλημα ὑποπίπτει ὁ παρασιωπῶν ἁπλῶς τὴν εὕρεσιν οὐχὶ δὲ καὶ ὁ εὑρέτης, ὅστις ἰδιοποιεῖται τὸ παρ' αὐτοῦ εὑρεθέν. Ἑπομένως ὁ εὑρὼν ἀπολωλὸς καὶ κατακρατήσας ἢ ἀναλώσας αὐτό, ὡς καὶ ὁ παραχωρήσας τοῦτο εἰς οἱονδήποτε ἕτερον ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας, ἢ ἄλλως πως ἀσκήσας τὴν ἐπ' αὐτοῦ βούλησιν κυριαρχίας του ἐπὶ τοῦ πράγματος, κατέστη ὑπεξαιρέτης καὶ οὐχὶ ἔνοχος παρασιωπήσεως εὑρέσεως.

Κατὰ τὴν δευτέραν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 376 Π.Κ., ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀσημάντου ἀξίας, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κρίνῃ τὴν πρᾶξιν ἀτιμώρητον. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δύναται νὰ μείνωσιν ἀτιμώρητοι καὶ οἱ τυχὸν συμμέτοχοι τῆς πράξεως, καθ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ προσωπικοῦ λόγου ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ποινῆς (Τούσης - Γεωργίου op. cit. σελ. 771).

Γ' ΕΙΔΙΚΑ ΤΙΝΑ ΘΕΜΑΤΑ

I. Ἀπόδοσις ἰδιοποιηθέντος πράγματος ἢ ἱκανοποίησις τοῦ ζημιωθέντος.

Ὁ Κῶδιξ θεωρήσας ὡς χρησίμους εἰς τὴν πρᾶξιν πρὸς ἀποσόβησιν τῶν ἐκ τοῦ

ἐγκλήματος συνεπειῶν τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀφαιρεθέντος πράγματος αὐτουσίου καὶ ἐν περιπτώσει καταστροφῆς ἢ βλάβης αὐτοῦ τὴν πλήρη τοῦ παθόντος ἱκανοποίησιν, ἐθέσπισεν ἰδίαν διάταξιν, τὴν τοῦ ἄρθρου 379, δι' ἧς τὰς ἐνεργείας ταύτας κρίνει ὡς προσωπικὸν λόγον ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ποινῆς. Ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἔχει ὡς κάτωθι :

Ἄρθρον 379

Ἀπόδοσις ἰδιοποιηθέντος πράγματος.

Τὸ ἀξιόποινον τῆς κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως ἐξαλείφεται, ἐὰν ὁ ὑπαίτιος, οἰκείᾳ βουλήσει καὶ πρὶν ἔτι ἐξετασθῇ ὁπωσδήποτε περὶ τῆς πράξεώς του ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, ἐνήργησεν, ἄνευ παρανόμου βλάβης τρίτου τινός, τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος ἢ τὴν ἐντελῆ ἱκανοποίησιν τοῦ ζημιωθέντος. Ἡ μερικὴ μόνον ἀπόδοσις ἢ ἱκανοποίησις ἐξαλείφουσι τὸ ἀξιόποινον κατὰ τοῦτο μόνον τὸ μέρος.

Τὰ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 379 συναγόμενα στοιχεῖα περὶ τῶν ἀναγκαίων πρὸς ὕπαρξιν ἐμπράκτου μετανοίας προϋποθέσεων εἶναι :

α) Τὸ ἑκούσιον καὶ αὐθόρμητον ἤτοι ἡ «οἰκεία βούλησις» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ἀπόφασις πρὸς παρεμπόδισιν ἢ ματαίωσιν τοῦ ἐκ τῆς πράξεως ἀποτελέσματος, πρέπει νὰ προέρχηται ἐξ ἰδίας τοῦ πράττοντος βουλήσεως, οὐχὶ δὲ ἐξ ἄλλου τινὸς λόγου, ἀνεξαρτήτου τῆς βουλήσεως ταύτης, ὡς λ. χ. ἐκ τῆς ἀπειλῆς τρίτου τινὸς περὶ καταγγελίας του. Περαιτέρω δὲν ἔχει σημασίαν, ἂν ὁ δράστης συναισθανόμενος τὴν ἣν διέπραξεν ἀδικίαν καὶ ἐκ τύψεως τῆς συνειδήσεως σπεύδῃ ὅπως παρεμποδίσῃ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐπανορθῶν οὕτω τὴν ἐκ τούτου ἀδικίαν ἢ πράττῃ τοῦτο ἐκ φόβου μήπως ἀποκαλυφθῇ ἡ πρᾶξις του καὶ μόνον ἐξ αὐτοῦ.

β) Ἡ βούλησις τοῦ πράξαντος δέον ὅπως ἐκδηλωθῇ πρὶν ἢ οὗτος ἐξετασθῇ ὁπωσδήποτε περὶ τῆς πράξεώς του, ὑπὸ τῆς ἀρχῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔμπρακτος μετάνοια, ἐκδηλωθεῖσα μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐξέτασιν τοῦ πράξαντος, εἶναι ἀπαράδεκτος. Ὁ νόμος οὕτω καθιεροῖ τεκμήριον ὅτι ὁ δράστης μέχρι τοῦ χρονικοῦ τούτου σημείου, δὲν εἶχε γνῶσιν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς πράξεώς του καὶ ὅτι ἡ μετάνοιά του ὑπῆρξεν αὐθόρμητος καὶ

γ) Τὸ ἑκούσιον καὶ αὐθόρμητον δέον νὰ ἐκδηλωθῇ ἐμπράκτως εἴτε δηλ. δι' ἀντιθέτου ἐνεργείας σκοπούσης τὴν ματαίωσιν τοῦ μὴ ἐπελθόντος εἰσέτι ἀποτελέσματος, εἴτε διὰ τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐπιδιώξεως τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ παθόντος.

Κατὰ ταῦτα λοιπόν, διὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἀξιοποίνου λόγῳ ἐμπράκτου μετανοίας, πρέπει αὕτη νὰ ἐκδηλωθῇ πρὶν ἢ ὁ δράστης ἐξετασθῇ, ὁπωσδήποτε ὑπὸ τῆς ἀρχῆς.

Ἐρωτᾶται ὅμως : Ποία ἡ ἔννοια τῆς φράσεως «πρὶν ἢ ὁ δράστης ἐξετασθῇ ὁπωσδήποτε ὑπὸ τῆς ἀρχῆς» ; Τονίζομεν τοῦτο, καθ' ὅσον, οὐ μόνον ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ Π.Ν., ὅστις διελάμβανεν ἀνάλογον διάταξιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Ποινικοῦ μας Κώδικος, ἐπαναλαβόντος τὴν διάταξιν μὲ φραστικὰς τινὰς μόνον μεταβολάς, ἐπὶ τοῦ θέματος κρατεῖ ἀμφισβήτησις, ὑφισταμένων πλειόνων τῆς μιᾶς ἀπόψεων.

Κατὰ τὴν πρώτην γνώμην, ὑποστηριχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Χ. Τζωρτζοπούλου(1) ἡ ἔμπρακτος μετάνοια λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἑπομένως δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ μέχρι τῆς ἐξετάσεως τοῦ δράστου εἰς ἀνάκρισιν, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

(1) Τζωρτζοπούλου, Ἔμπρακτος μετάνοια εἰς Μεγ. Ἑλληνικὴν ἐγκυκλοπαιδείαν τ. 17ος (1931) σελ. 53.

Κατὰ τὴν δευτέραν γνώμην, ἥτις ἠκολουθεῖτο ὑπὸ τῆς παλαιᾶς μας νομολογίας(1), δυνατότης ἐμπράκτου μετανοίας ὑπάρχει μέχρι τῆς ἐξετάσεως τοῦ δράστου ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἔστω καὶ ὡς μάρτυρος ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, μὴ ἀπαιτουμένης πρότερον τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαγγελίας κατηγορίας.

Ἡ τρίτη τέλος γνώμη δέχεται, ὡς ὅριον ἐκδηλώσεως τῆς ἐμπράκτου μετανοίας τὸν χρόνον ἐξετάσεως τοῦ δράστου ὡς κατηγορουμένου καὶ μόνον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τοιαύτη ἐξέτασις θέτει τὸ ὅριον τοῦ χρόνου τούτου, ὄχι μόνον ὅταν γίνεται ὑπὸ δικαστικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ ὅταν πρόκειται περὶ διοικητικῆς τοιαύτης, ἐνεργούσης διοικητικὴν κατὰ τοῦ δράστου ἐξέτασιν.

Περαιτέρω δὲν ἐξετάζεται ἂν ἡ ἀρχὴ ἐνεργῇ ἐγκύρως ἢ ἀκύρως, αὐτεπαγγέλτως ἢ κατόπιν παραγγελίας (ἄρθρον 43 ἐπ. Κ.Π.Δ.) ἀρκοῦντος μόνον τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ εἰρημένος ἐξητάσθη ὡς κατηγορούμενος καὶ ἔλαβε γνῶσιν τῆς βαρυνούσης αὐτὸν κατηγορίας. Ἐπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κώδικος δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία τις, ἰδίᾳ δέ, ὅσον ἀφορᾷ τὰ οὐσιαστικὰ ἐγκλήματα, διότι τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν λέξεων «ὑπαίτιος» καὶ «ὁπωσδήποτε», αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους εἰδικὰς τοῦ Κώδικος διατάξεις περ ἐμπράκτου μετανοίας. «Ὑπαίτιος» δέ, δὲν εἶναι ἄλλος εἰ μὴ ὁ καθ' οὗ ὁ εἰσαγγελεὺς ἤσκησε τὴν ποινικὴν ἀγωγήν, ἢ ὁ εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις, ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἐν τῇ μηνύσει, ἐγκλήσει, ἐκθέσει ἢ ἀναφορᾷ παραπόνων. Ἐάν τις ὅθεν ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκδηλώσῃ τὴν ἔμπρακτον μετάνοιαν, αὕτη τὸν ὠφελεῖ. Τὴν ἄποψιν ταύτην ὑποστηρίζει ἐνθέρμως ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ζησιάδης(2), φαίνεται δὲ ὅτι συντάσσονται πρὸς ταύτην καί οἱ Τούσης — Γεωργίου (op. cit. σελ. 774 § 2). Ἡ νομολογία μας κυμαίνεται μὴ ἀποκρυσταλλωθεῖσα εἰσέτι. Τὸ Πλημμελειοδικεῖον Κορίνθου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1027/53 βουλεύματος αὐτοῦ ἐδέχθη ὅτι συνέτρεχον οἱ ὅροι τῆς ἐμπράκτου μετανοίας καὶ δὲν ἀπήγγειλε κατηγορίαν κατὰ τῆς Α.Κ., ἥτις ἐνώπιον τοῦ ἀνθυπομοιράρχου, ὅστις οὐδεμίαν ἤσκησεν ἐπ' αὐτῆς πίεσιν καὶ ἁπλῶς τὴν ἠρώτησεν τί γνωρίζει περὶ τῆς ὑποθέσεως, κλαίουσα, προῆλθεν εἰς τὴν αὐθόρμητον ἐξομολόγησιν ὅτι εἶναι ἡ δράστις τῆς κλοπῆς, μεταγενεστέρως δὲ ἄνευ παρανόμου βλάβης τρίτου τινὸς ἐνήργησε τὴν ἀπόδοσιν τῶν κλαπέντων. Ὁμοίως καὶ τὸ Πλημμελιοδικεῖον Καλαμῶν (466/56 Ποιν. Χρον. Τόμος Ζ' σελ. 92).

II. Ἀποδοχὴ καὶ διάθεσις προϊόντων κλοπῆς.

Πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς περὶ κλοπῆς παρούσης μελέτης μας, κρίνομεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 394 Π.Κ., ἀναφερομένην εἰς τὴν ἀποδοχὴν καὶ τὴν διάθεσιν τῶν προϊόντων τοῦ ἐγκλήματος. Αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἄρθρον 394

Ἀποδοχὴ καὶ διάθεσις προϊόντων ἐγκλήματος.

1. Ὁ ἐκ προθέσεως ἀποκρύπτων, ἀγοράζων, λαμβάνων ὡς ἐνέχυρον ἢ ἄλλως πως δεχόμενος παρ' ἑαυτῷ πρᾶγμα προελθὸν ἐξ ἀξιοποίνου πράξεως ἢ μεταβιβάζων ἑτέρῳ τὴν κατοχὴν τοιούτου πράγματος ἢ συνεργεῖ εἰς τὴν μεταβίβασιν ἢ ὁπωσδήποτε ἀσφαλίζων ἑτέρῳ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν εἶναι τιμωρητέος ἢ οὐ ὁ ὑπαίτιος τοῦ ἐγκλήματος ἐξ οὗ τὸ πρᾶγμα προέρχεται. 2. Πρὸς τὰ ἐξ ἀξιοποίνου πράξεως προερχόμενα πράγματα ἐξομοιοῦται καὶ τὸ τίμημα αὐτῶν ὡς καὶ τὰ δι' αὐτῆς προσπορισθέντα ἀντικείμενα. 3. Τὸ ἄρθρον 72 περὶ οἴκου ἐργασίας ἔχει καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν. 4. Ἐὰν ὁ ὑπαίτιος ἐπιχειρῇ τοιαύτας πράξεις κατ' ἐπάγγελμα ἢ κατὰ συνήθειαν ἢ ἐνήργησεν ἐξ ἰδιοτελείας ἢ πρόκειται

(1) Α. Π. 180/1915 θέμ. ΚΕ. σελ. 623, 325/1918 θέμ. Λ. σελ. 152, Ἐφ. Κρήτης (Βούλ.) 167/1925 Δικαιοσύνη Γ σελ. 251 κλπ.

(2) Βλέπε σχετικὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος «Ἀπόδοσις τοῦ ἰδιοποιηθέντος πράγματος» εἰς Ποινικὰ Χρονικὰ (Τόμος Β' σελ. 273 ἐπ.) ὑπὸ Ζησιάδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Contra ὅμως Γάφος ἐν σελ. 418 Α 1947, δεχόμενος ὅτι καὶ ὅταν τις ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς δὲν χωρεῖ πλέον ἔμπρακτος μετάνοια.

περὶ πράγματος ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας, ἐπιβάλλεται φυλάκισις τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν.

Ὁ νόμος τιμωρεῖ διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεώς του τοὺς κλεπταποδόχους, ἤτοι τοὺς δεχομένους προϊόντα ἐξ ἀξιοποίνου πράξεως προερχόμενα.

Ἀμφισβητήσεις ἠγέρθησαν περὶ τοῦ ἐὰν ἡ πρᾶξις πρέπει νὰ τιμωρῆται μόνον ἐπὶ κακουργημάτων ἢ πλημμελημάτων ἢ καὶ ἐπὶ πταισμάτων. Ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ περιλαμβάνει ὅλας τὰς διαβαθμίσεις τῆς πράξεως, διότι ὑφίσταται ὁ αὐτὸς δικαιολογητικὸς λόγος, ἐπὶ πάντων.

Ἡ ἀποδοχὴ καὶ διάθεσις προϊόντων τιμωρεῖται εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, καὶ δὴ διὰ φυλακίσεως μέχρι 5 ἐτῶν, ὑπὸ τοῦ τριμελοῦς δὲ πλημμελειοδικείου. Ἀντιθέτως κλοπὴ ἢ ὑπεξαίρεσις πραγμάτων εὐτελοῦς ἀξίας διώκεται κατ' ἔγκλησιν καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ μονομελοῦς πλημμελειοδικείου (ἄρθρον 377 Π.Κ.). Κατὰ ταῦτα ἑπομένως, κατὰ τὸν νέον Κώδικα, ὁ μὲν αὐτουργὸς κλοπῆς ἢ ὑπεξαιρέσεως ἀντικειμένου εὐτελοῦς ἀξίας θὰ διωχθῇ κατ' ἔγκλησιν καὶ θὰ τιμωρηθῇ διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν, δυνατὸν δὲ καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἂν ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ἐξ ἀνάγκης πρὸς ἄμεσον χρῆσιν ἢ ἀνάλωσιν τοῦ κλαπέντος, ὁ δὲ κλεπταποδόχος, ἔστω καὶ ἂν προέβη εἰς τὴν πρᾶξιν του (ἀγορὰν κλαπέντος ἢ ὑπεξαιρεθέντος πράγματος εὐτελοῦς ἀξίας) ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἐλατηρίων κινούμενος, θὰ διωχθῇ αὐτεπαγγέλτως καὶ θὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ τριμελοῦς πλημμελειοδικείου. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη διάφορος ἀντιμετώπισις περιπτώσεων ἐρειδομένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ λόγου, κατεκρίθη. Ὀρθῶς, διότι ἡ ταυτότης τοῦ νομικοῦ λόγου εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐπιβάλλει τὴν ἰδίαν ποινικὴν μεταχείρισιν.

Κατὰ τὸν νόμον καὶ ἂν ὁ ὑπαίτιος δὲν εἶναι τιμωρητέος (λ.χ. ἐλλείψει συνειδήσεως τῶν πραττομένων ἢ νεαρᾶς ἡλικίας), οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ μὴ τιμωρηθῇ καὶ ὁ κλεπταποδόχος.

Ὁ νόμος ὁμιλεῖ γενικῶς περὶ πράγματος προερχομένου «ἐξ ἀξιοποίνου πράξεως». Ἆρα, δυνατὸν τοῦτο νὰ προέρχεται ἐκ κλοπῆς ἢ ὑπεξαιρέσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ ληστείας, ἀπάτης, ἐκβιάσεως κλπ. Τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι κινητόν.

Κατὰ τὴν 2αν § τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου πρὸς τὰ ἐξ ἀξιοποίνου πράξεως προερχόμενα πράγματα ἐξομοιοῦνται καὶ τὸ τίμημα αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ δι' αὐτῶν προσποριστέντα ἀντικείμενα. Ὀρθῶς, διότι ἄλλως ὁ κατορθῶν νὰ μετατρέψῃ αὐτὰ εἰς χρῆμα ἢ νὰ τὰ ἀνταλλάξῃ, θὰ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸ χρῆμα τοῦτο ἢ τὰ νέα πράγματα εἰς τὸν κλεπταποδόχον, χωρὶς ὁ τελευταῖος νὰ διατρέχῃ κίνδυνον διώξεως.

Ὁ νόμος ὀρθῶς τιμωρεῖ βαρύτερον τὸν κλεπταποδόχον, τὸν κατ' ἐπάγγελμα ἢ κατὰ συνήθειαν ἢ ἐξ ἰδιοτελείας ἐνεργοῦντα, ὡς καὶ τὸν δεχόμενον πρᾶγμα ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας.

Ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ὁ δόλος τοῦ δράστου, συνιστάμενος εἰς τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι προϊὸν ἀξιοποίνου πράξεως. Ἀρκεῖ ὅμως πρὸς τέλεσιν τῆς πράξεως καὶ ἐνδεχόμενος δόλος. Τοῦτο σημαίνει, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, ὅτι ἡ ἀπαιτουμένη γνῶσις τοῦ ὑπαιτίου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ διαπράξαντος τὸ ἀδίκημα, οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ περιέχῃ σαφῆ γνῶσιν τοῦ διαπραχθέντος ἀδικήματος ἢ κἂν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Διὰ νὰ θεωρηθῇ μάλιστα ὑπάρχουσα ἡ γνῶσις αὕτη, θὰ ἀρκέσῃ, εἰς τὰς συνηθεστέρας περιστάσεις, τὸ περιστατικὸν ὅτι ἐξ ἐνδειγμάτων ὤφειλε καὶ ἠδύνατο ὁ ἀποδοχεὺς νὰ κρίνῃ περὶ τῆς προελεύσεως τῶν πραγμάτων. Περὶ πραγμάτων π.χ. κρυφίως προσφερομένων πρὸς ἀγορὰν ἢ εἰς τιμὴν ἐξευτελιστικὴν ἢ παρὰ προσώπου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ ἀπέκτησε ταῦτα νομίμως, δύναται ἕκαστος νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶναι προϊόντα ἀδικήματος (Αἰτιολ. ἔκθεσις, Ζαχαροπούλου op. cit. σελ. 384).

Ἐν τέλει δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι πραγματικὴ συρροὴ μετὰ τοῦ πρώτου ἐγκλήματος εἶναι οὐ μόνον νοητή, ἀλλὰ καὶ δυνατὴ κατὰ νόμον (Τούσης-Γεωργίου op. cit. σελ. 814 § 15).

ΔΗΜ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

IV. Ἑταῖραι—Παρὰ φύσιν ἔρως.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν Λαΐδα τὴν ἀρχαίαν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐλέχθη τὸ «οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον», ἔχομεν καὶ τὴν Λαΐδα τὴν νεωτέραν, τὴν ἐκ Σικελίας, ἡ ὁποία μετήχθη ὡς δούλη εἰς τὴν Κόρινθον, ἠγοράσθη ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα πλούσιον Κορίνθιον καὶ ἐδωρήθη εἰς τὴν σύζυγόν του. Μίαν ἡμέραν τὴν εἶδεν ἐκεῖ ὁ περίφημος ζωγράφος Ἀπελλῆς νὰ λαμβάνῃ νερὸν ἀπὸ μίαν κρήνην καὶ τόσον ἐθέλχθη ἀπὸ τὸ ἀνυπέρβλητον κάλλος της καὶ ἀπὸ τὴν σκηνὴν ὥστε τὴν ἀπεθανάτισε μὲ τοὺς χρωστῆρας του. Τὴν ἠγόρασεν ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ, τὴν ἀπηλευθέρωσε καὶ τὴν κατέστησε φίλην του. Ἡ Λαΐς κατόπιν ἐξειλίχθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιφημοτέρας ἑταίρας καὶ ἐγένετο φίλη καὶ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Κατόπιν κατεκτήθη ἀπὸ ἕνα Θεσσαλὸν καὶ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν Λάρισαν. Ὅταν ὅμως μετέβη εἰς τὸν ἐκεῖ ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης διὰ νὰ προσευχηθῇ, αἱ ἄλλαι ἑταῖραι κατελήφθησαν ὑπὸ λύσσης διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἐκσφενδονίσασαι ἐναντίον της ἀνάκλιντρα καὶ σκίμποδας καὶ ἕδρανα τὴν ἐφόνευσαν. Δηλαδὴ τὴν ἐσκότωσαν μὲ καρεκλιές. Οἱ Λαρισινοὶ τῆς ἔκτισαν μεγαλοπρεπὲς μαυσωλεῖον εἰς τὸν Πηνειόν.

Τέλος ἔχομεν τὴν περίφημον Φρύνην τὴν Θεσπιάδα, ἀποκληθεῖσαν οὕτω διότι κατήγετο ἀπὸ τὰς Θεσπιάς. Αὐτῆς εἰδικῶς τῆς ἑταίρας ἔχομεν καὶ τὰς ἀκριβεῖς χρονολογίας γεννήσεως καὶ θανάτου καὶ γνωρίζομεν ὅτι ἐγεννήθη τὸ 365 καὶ ἀπέθανε τὸ 310 π.Χ. εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν. Τὸ πραγματικόν της ὄνομα ἦτο Μνησαρέτη, ἐπωνομάσθη δὲ Φρύνη διὰ τὸ ὠχρόν, ὡς ἐλεφαντοστοῦν, δέρμα αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς ἦτο αὐλητρίς, ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ἥβην κατέστη διάσημος καὶ διὰ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς καὶ διὰ τὰς γραμμὰς τοῦ σώματός της, τὸ ὁποῖον ἀπεκλήθη «θεῖον». Κατήγετο ἀπὸ πτωχοτάτην οἰκογένειαν ἀλλά, γενομένη ἑταίρα, κατεβρόχθισε τόσας τεραστίας περιουσίας παμπλούτων, ὥστε ἀπέκτησε θησαυροὺς ἀμυθήτους. Καὶ ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέκαυσε τὰς Θήβας καὶ κατεκρήμνισε τὰ τείχη της, ἡ Φρύνη προσεφέρθη εἰς τοὺς Θηβαίους νὰ δώσῃ τὰ ἀπαιτούμενα τεράστια ποσὰ διὰ τὴν ἀνατείχισιν τῆς πόλεως, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως οἱ Θηβαῖοι ἀναγράψουν εἰς ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῶν τειχῶν «Ἀ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν κατέκαυσε Φρύνη ἡ Ἑταίρα ἀνετείχισε», ἀλλ' οἱ ὑπερήφανοι Θηβαῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὸν ἀνατειχισμὸν τῆς πόλεώς των δαπάναις μιᾶς ἑταίρας. Ἡ Φρύνη εἶχε στοιχηματίσει νὰ κατακτήσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ἕρμαιόν της τὸν περίφημον διὰ τὴν ἐγκράτειάν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φιλοσοφίαν του, φιλόσοφον Ξενοκράτην, μαθητὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ τρίτον σχολάρχην τῆς Ἀκαδημίας του. Ὁ Ξενοκράτης ἀπεδέχθη τὸ στοίχημα καὶ ἡ Φρύνη παρέμεινεν ἐπὶ ὥρας γυμνὴ μαζί του, χωρὶς ὅμως νὰ συμβῇ τίποτε. Φυσικὰ ἡ Φρύνη ἔχασε τὸ στοίχημα καί, παρηγορουμένη, ἔλεγε ὅτι εἶχε στοιχηματίσει νὰ νικήσῃ ἕνα ἄνθρωπον καὶ ὄχι ἕνα μαρμάρινον ἄγαλμα.

Πάντως ἡ Φρύνη ἦτο ἐκλεκτική, ὡς πρὸς τοὺς ἐραστάς της καὶ δι' αὐτὸ ἀπέκρουσε τὸν δύσμορφον ῥήτορα καὶ σοφιστὴν Εὐθίαν, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ἤγειρε κατ' αὐτῆς γραφὴν ἐπὶ ἀθεΐα. Ἡ Φρύνη παρεπέμφθη εἰς δίκην εἰς τὸ δικαστήριον τῆς Ἡλιαίας καὶ τὴν ὑπεράσπισίν της ἀνέλαβεν ὁ ὀνομαστὸς ῥήτωρ Ὑπερείδης, ὁ ὁποῖος ἀντιληφθείς, ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν δικαστῶν, τῶν ἡλιαστῶν, ὅτι ἡ Φρύνη θὰ κατεδικάζετο εἰς θάνατον, εἶχεν τὴν ἔμπνευσιν νὰ σύρῃ περὶ τὸ τέλος τῆς ἀγορεύσεώς του τὸν χιτῶνα τῆς Φρύνης καὶ νὰ ἀπογυμνώσῃ αὐτὴν τελείως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας λέγων ὅτι ἡ Φρύνη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι ἄθεος, ἀφοῦ οἱ θεοὶ τὴν ἐπροί-

κισαν μὲ θεῖον σῶμα. Καὶ τόσον ἐθέλχθησαν οἱ Ἡλιασταί, ὥστε τὴν ἠθώωσαν πλήρως τῆς κατηγορίας. Ὁ Ἀπελλῆς τότε τόσον ἐθέλχθη ὥστε μὲ πρότυπον τὴν Φρύνην ἐζωγράφησε τὴν ἀναδυομένην Ἀφροδίτην του. Ὁ Πραξιτέλης πάλιν μὲ πρότυπο τὸ γυμνὸν σῶμα τῆς Φρύνης κατεσκεύασε διὰ τῆς θείας σμίλης του ἀγάλματα τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Κῶ καὶ τρίτον χρυσοῦν τὸ ὁποῖον καὶ ἐφιέρωσεν εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν. Ἐπίσης ἐχάρισεν εἰς τὴν Φρύνην καὶ τὸν περίφημον «Ἔρωτά του». Ὁ Παυσανίας μάλιστα μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Πραξιτέλης εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Φρύνην νὰ τῆς χαρίση ἕνα τῶν ἔργων του καὶ ἐκείνη θέλουσα νὰ μάθη ποῖον ἦτο τὸ καλύτερον, ἀνέθεσεν εἰς ἕνα τῶν δούλων της, ἐνῶ εὑρίσκετο μὲ τὸν ἐραστήν της, νὰ τρέξη νὰ φωνάξη ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ φίλου της. Καὶ ὁ Πραξιτέλης ἔδραμε, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύση νὰ σώση τοὐλάχιστον τὸν «Ἔρωτα», τὸν ὁποῖον μόλις εἶχε τελειώσει. Ἡ Φρύνη τότε τὸν καθησύχασε, τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ τέχνασμά της καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς χαρίση τὸ ἄγαλμα τοῦ «Ἔρωτος». Καὶ ὅταν ὁ Πραξιτέλης τῆς τὸ ἐχάρισε αὐτὴ τὸ προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα της, τὰς Θεσπιάς. Ὁ «Ἔρως» τοῦ Πραξιτέλους εὑρίσκετο εἰς Θεσπιὰς μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνος, ὁ ὁποῖος τὸ ἥρπασε μετὰ τῶν ἄλλων θησαυρῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ μετέφερεν εἰς Ρώμην. Καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ περιφήμου γλύπτου ἐκάη κατὰ τὴν πυρκαϊὰν τὴν ὁποίαν ἔβαλεν ὁ ἴδιος ὁ Νέρων εἰς τὴν «αἰωνίαν πόλιν» καὶ ἐγένετο ἄσβεστος.

Ἂς ἐξετάσωμεν ὅμως καὶ τὰς σχετικὰς διαστροφὰς ἀπὸ τὸν κατὰ φύσιν ἔρωτα, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐνεφανίζοντο ὑπὸ τὰς μορφὰς τῆς κτηνοβασίας, τοῦ αὐνανισμοῦ, τῆς παιδεραστίας καὶ τοῦ λεσβιασμοῦ. Ἡ πρώτη τῶν διαστροφῶν αὐτῶν καθὼς καὶ ἡ δευτέρα εἶχον μεγάλην διάδοσιν εἰς τὴν ἀρχαιότητα μεταξὺ τῶν ἀγάμων καὶ τῶν ἐφήβων καὶ εἰς τὰς πόλεις, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τὴν ὔπαιθρον Ἑλλάδα. Αὐτὸ δυστυχῶς συμβαίνει καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὰ χωρία, λόγῳ προώρου σεξουαλικῆς διεγέρσεως ἐφήβων καὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς κατὰ φύσιν ἱκανοποιήσεώς των.

Ἡ παιδεραστία σημαίνει κατὰ λέξιν τὴν «μετὰ παίδων φιλίαν» καὶ ὑπῆρξε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πανελλήνιος θεσμός, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπηλλαγμένος ἀπὸ πᾶν τὸ σεξουαλικόν. Τότε ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπαραίτητον μέσον διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων ἡ μετὰ ἀνδρῶν καὶ γερόντων ἀναστροφὴ καὶ ὁμιλία, ἀλλὰ κατόπιν δυστυχῶς ἐξέπεσεν εἰς τὴν βρωμερὰν καὶ παρὰ φύσιν ἐκπλήρωσιν κτηνωδῶν ἐνστίκτων. Ἡ τοιαύτη σεξουαλικῆς μορφῆς παιδεραστία ἐξεπήδησεν ἀπὸ τὴν Κρήτην, ὅπου ὑπῆρχεν ἐπὶ Μίνωος ἀκόμη καὶ ἦτο συνδεδεμένη μὲ μαγικὰς τελετάς, αἱ ὁποῖαι ἐλάμβανον χώραν κατὰ τὴν παράδοσιν ἑνὸς νέου πρὸς τὸν ἐραστήν του. Καὶ ὅταν κατεκτήθη ἡ Κρήτη ἀπὸ τοὺς εἰσβαλόντας εἰς αὐτὴν Δωριεῖς, τὸ βρωμερὸν καὶ ἀηδὲς αὐτὸ πάθος διεδόθη καὶ εἰς τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα, ἰδίως εἰς τὰς δωρικὰς πόλεις, διότι εἰς τὰς αἰολικὰς καὶ ἰωνικὰς κατεκρίνετο, θεωρούμενον ὅπως καὶ εἶναι, διαστροφὴ ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς φυσικῆς ἡδονῆς. Εἰς τὰς δωρικὰς λοιπὸν πόλεις ἐθεωρεῖτο ὡς ἐντροπὴ εἰς τὸν παῖδα νὰ μὴν ἔχη ἐραστὴν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μέσον διαπαιδαγωγήσεως καὶ πολεμικῆς ἀνατροφῆς τῶν νέων. Εἰς τὴν Κρήτην ὁ ἐραστὴς τοῦ παιδὸς ἀπεκαλεῖτο «φιλήτωρ», ὁ δὲ φιλούμενος παῖς «ἀΐτας», εἰς τὰς ἄλλας δὲ δωρικὰς πόλεις ὁ παιδεραστὴς ἐκαλεῖτο «εἰσπνήλας» ἢ «εἴσπνηλος», ὁ δὲ διεφθαρμένος παῖς ἢ νεανίας «κλεινός».

Εἰς ἄλλας ἀρχαίας πόλεις ὁ θεσμὸς κατεκρίνετο καὶ ἀλλαχοῦ ἦτο ἀνεκτός, ἐνῶ τοὐναντίον εἰς τὰς ἰωνικὰς πόλεις κατεδιώκετο καὶ ἐτιμωρεῖτο. Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας ἡ παιδεραστία εἶχε τὴν πρώτην, τὴν καλήν της σημασίαν, ὡς φιλία δηλαδὴ ἀνδρὸς πρὸς παῖδα ἢ ἔφηβον καὶ ἐθεωρεῖτο ἁπλῶς ὡς θαυμασμὸς πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ ὡς τοιαύτη ἀγνὴ φιλία ὑμνήθη ἀπὸ τὸν Πλάτωνα εἰς τὸ συμπόσιον. Καὶ τοῦτο συνάγεται διότι εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας ἡ σεξουαλικὴ παιδεραστία ἐθεωρεῖτο ὡς κάτι τὸ ἀτιμωτικὸν καὶ ποινικῶς ἀκόμη διώξιμον. Καὶ φυσικὰ ὁ Πλάτων δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξυμνήση, ὅπως ἐπιμένουν οἱ σύγχρονοι διεστραμμένοι σεξουαλικῶς συγγραφεῖς, τὴν τιμωρουμένην σεξουαλικὴν παιδεραστίαν.

Ἡ σεξουαλικὴ λοιπὸν παιδεραστία ἐδικάζετο καὶ ἐτιμωρεῖτο ἀπὸ τὴν Ἡλιαίαν, τὸ εὐθὺς μετὰ τὸν Ἄρειον Πάγον ἀνώτερον δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν, ἐπέχον θέσιν κακουργιοδικείου ἢ ἐφετείου. Ἐνώπιον αὐτῆς ἠγείρετο ἡ «περὶ ἑταιρήσεως γραφή», ἡ ὁποία συνίστατο εἰς τὴν κατὰ ἐλευθέρου Ἀθηναίου πολίτου ἀπαγγελία κατηγορίας, ὁσάκις οὗτος εἶχε παραδοθῇ εἰς παιδεραστίαν ἐπὶ πληρωμῇ, παραβαίνων τὸν σχετικὸν νόμον. Εἰς τοὺς ἐνεργητικοὺς ἢ παθητικοὺς παιδεραστὰς ἀπηγορεύετο ἡ ἀνάληψις δημοσίου ἀξιώματος ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ ἀνάληψις «χειροτονήτου» ἢ «κληρωτοῦ» ἀξιώματος. Ἐπίσης οἱ παιδερασταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποσταλοῦν ὡς πρέσβεις τῆς πατρίδος των εἰς ἄλλας πόλεις. Ἐθεωροῦντο ἀκόμη ὡς πρόσωπα τόσον αἰσχρά, ὥστε ἀπηγορεύετο εἰς αὐτοὺς ἡ μετάβασις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, εἰς τὸ βουλευτήριον, εἰς τὰ δικαστήρια, ἐκτὸς ἂν ἤγοντο «διὰ γραφῆς» καὶ εἰς τὰ περιρραντήρια τῆς ἀγορᾶς, δηλαδὴ εἰς τόπους ἐξαγνισμένους δι' ἱεροῦ ἐκ τῶν ναῶν ὕδατος, δι' ἁγιασμοῦ ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον. Καὶ ἡ ποινὴ ὄχι διὰ τὴν παιδεραστίαν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἀλλὰ διὰ τὰς παραβάσεις τῶν ἀπαγορεύσεών των ἦτο μία. Ὁ θάνατος. Καὶ μᾶς διεσώθη ἀκόμη ἡ περὶ «ἑταιρήσεως γραφὴ» κατὰ Τιμάρχου, πλουσιωτάτου δευτερεύοντος ρήτορος, ὁ ὁποῖος ἀναμιχθεὶς εἰς τὴν περίφημον διένεξιν μεταξὺ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου κατηγορήθη διὰ παραβάσεις τῆς περὶ «ἑταιρήσεως γραφῆς» καὶ κατά τινας συγγραφεῖς ηὐτοκτόνησεν, ἀπαγχονισθεὶς πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐνῶ κατ' ἄλλους κατεδικάσθη εἰς ὑπερορίαν ὡς ἄτιμος.

Ὁ Λεσβιασμὸς ἐλάχιστα ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Ὁ Πλάτων μόνον εἰς τὸ συμπόσιον ἀναφέρει ὀλίγα περὶ «τριβάδων» ἢ «ἑταιριστριῶν», ὅπως ἀπεκαλοῦντο αἱ ἀρεσκόμεναι εἰς ὁμοφυλίαν γυναῖκες. Ὁ τριβαδισμὸς ἦτο πολὺ διαδεδομένος εἰς τὴν Λέσβον καὶ ἐκ τῆς νήσου ταύτης ὠνομάσθη λεσβιασμὸς ἡ παρὰ φύσιν αὐτὴ ἀσέλγεια μεταξὺ γυναικῶν. Πάντως τὰ λεχθέντα ὅτι ἡ Λεσβία ποιήτρια Σαπφὼ ἦτο λεσβιάζουσα ἀπεδείχθησαν ἀπὸ συγχρόνους ἐρευνητὰς τῆς ἀρχαίας ἱστορίας ὡς ἀληθῆ. Τὴν ἐσυκοφάντησαν ἀντίζηλοί της ποιηταί, διὰ τὸ κάλλος τῶν ποιημάτων της καὶ τὴν ἁβρότητα τοῦ στίχου της.

Τέλος διὰ τὸν αὐνανισμὸν γίνεται μνεία εἰς ἕνα τῶν διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπου εἷς ὁμαλὸς φυσιολογικὸς τύπος καὶ εἷς ἀνώμαλος ἐπισκέπτονται εἰς τὴν Λίνδον τῆς Ρόδου τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἀποθαυμάζουν τὸ γυμνὸν ἄγαλμα τῆς θεᾶς. Ὁ νεωκόρος κατὰ τὴν περιήγησίν των ἐντὸς τοῦ ναοῦ, βλέπων τὴν ἔκστασίν των πρὸ τοῦ ἀγάλματος, παραπονεῖται ὅτι τὸ ἄγαλμα εἶχε ρυπανθῇ ἀπὸ διεγερθέντα προσκυνητήν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξακοντίσει μέχρι τοῦ στόματος του ὡρισμένα ὑγρά. Ὁ ὁμαλὸς τύπος προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ τὰ ἴχνη τῆς ρυπάνσεως, ὅτε τὸν ἐπρόλαβεν ὁ ἀνώμαμος τύπος ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ θαυμασμὸς τοῦ προσκυνητοῦ εἶχε ρυπάνει τὰ ὀπίσθια τοῦ ἀγάλματος.

Τοιαῦται βέβηλοι καὶ ἀνίεροι πράξεις ἐγένοντο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἰς τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν καὶ περιεγράφοντο ὡς κάτι τὸ σύνηθες ἀπὸ τοὺς διαλόγους τοῦ περιφήμου Λουκιανοῦ. Ἐ ! ἕως ἐκεῖ δὲν φθάνομεν σήμερον.

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν μὲ τὴν διαφθορὰν καὶ τὰ διαφθορεῖα τῆς ἀρχαίας Ρώμης.

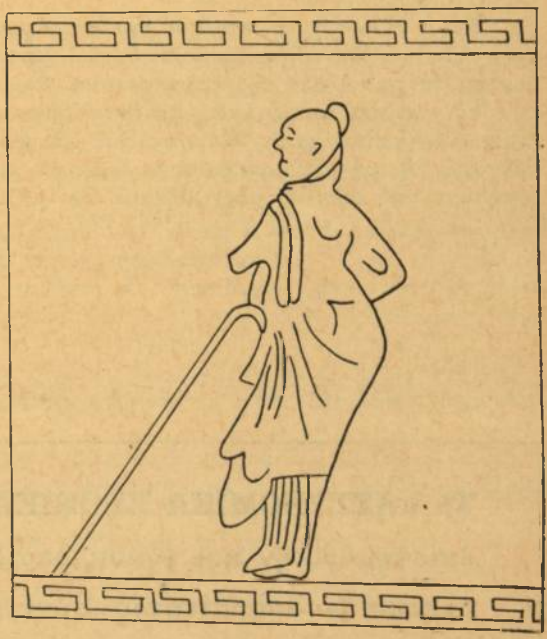
(Συνεχίζεται)

ΚΟΥΤΣΑΒΑΚΗΔΕΣ ΚΑΙ ΝΤΑΗΔΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΟΧΗ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Π. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ**

Οἱ Κουτσαβάκηδες, οἱ νταῆδες δηλαδὴ καὶ οἱ ψευτοπαλληκαράδες, τὸ φροῦτο αὐτὸ τῶν κακοποιῶν ποὺ ἐπὶ πολλὰ χρόνια καὶ ἰδιαίτερα στὸ Πειραιᾶ ἐπηρέαζε αἰσθητὰ τὴ ζωὴ τοῦ ὑποκόσμου, δὲν εἶναι ἐσμὸς ποὺ πρωτοφανερώθηκε στὴν ἐποχή μας, ἀλλὰ ἔχει βαθειὲς ρίζες καὶ ἀνάγεται στὴν ἀρχαία ἐποχὴ καὶ μάλιστα στὴν Ὁμηρική.

Τοὺς παλληκαράδες τοῦ εἴδους αὐτοῦ τοὺς ἔλεγαν τότε βριαροὺς καὶ ταλαυρίνους. Ἡ προσωνυμία «Κουτσαβάκηδες» τοὺς ἐδόθη στὰ χρόνια μας, ἀπὸ τὸ ὄνομα ἑνὸς ψευτοπαλληκαρᾶ τῆς Τρούμπας, τοῦ Δημήτρη Κουτσαβάκη. Βαρκάρης τὸ ἐπάγγελμα ὁ Κουτσαβάκης, καὶ γιὰ τὴν ἱστορία πρώην δεκανέας τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἦτο γιὰ πολλὰ χρόνια, στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα μας, τὸ φόβητρο τῆς Τρούμπας στοὺς ἀνθρώπους τοῦ συναφιοῦ του. Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσουμε τὴν ἐξέλιξι τοῦ κουτσαβακισμοῦ στοὺς ἀρχαίους χρόνους, γιατὶ αὐτὸ κυρίως εἶναι τὸ θέμα μας.

Ὁ Θερσίτης.
(Ἀγγειογραφία τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος).

Στὸ Ὁμηρικὸ ἔπος καὶ εἰδικῶς στὸ Β' Κεφάλαιο τῆς Ἰλιάδος, ποὺ ἀναφέρεται σὲ ἕνα καυγὰ ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους στὸ ἑλληνικὸ στρατόπεδο καὶ ποὺ εἶχεν ὡς στόχο τὸν ἀρχιστράτηγο Ἀγαμέμνονα, ἀνακαλύπτουμε τὴν παρουσία ἑνὸς ἀρχαίου Κουτσαβάκη. Εἶναι ὁ Θερσίτης, Αἰτωλὸς τὴν καταγωγήν, ἀπὸ τὴν Καλυδώνα. Κατὰ τὸν Ὅμηρον ἦτο ὁ δυσμορφώτεροςτῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Ἀσχημάνθρωπος, καμπούρης, στραβοπόδαρος, κουτσός, κακομούτρης. Πλάϊ στὰ σωματικὰ ἐλαττώματα συμβαδίζανε καὶ τὰ ψυχικά. Ἀθυρόστομος, καυγατζής, φωνακλάς, θρασὺς καὶ εἴρων σὲ μεγάλο βαθμό. Εἶχε τὸ θράσος νὰ ὀρθώσῃ τὸ κακοφτιαγμένο του ἀνάστημα μπροστὰ στὸν Ἀγαμέμνονα καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ νταηλίκι. «Ρὲ Ἀτρείδη», τοῦ λέει, «πάλι μαζί μας τὰ ἔβαλες. Δὲ σοῦ φτάνει ρὲ τόσο πλιάτσικο καὶ τόσες ὄμορφες κοπέλλες ποὺ ἐμεῖς οἱ Ἀχαιοὶ σοῦ οἰκονομᾶμε ἀπὸ τὰ χωριὰ ποὺ κυριεύουμε; Ἔ ρὲ δειλοὶ καὶ ἄνανδροι Ἀχαιοὶ δὲ σηκωνόμαστε νὰ κάνουμε πανιὰ γιὰ τὴ πατρίδα». Τὴν αὐθάδειά του ὅμως αὐτὴ τὴ πλήρωσε ἀκριβὰ γιατὶ ἐξώργισε τὸν Ὀδυσσέα, ὁ ὁποῖος, μὲ μερικὲς ξεγυρισμένες μαγκουριὲς στὸ δύσμορφο σῶμα του, τὸν ἔκανε νὰ ζαρώσῃ σὲ μιὰ γωνιά, κάτω ἀπὸ τὰ γιουχαΐσματα τῶν ἄλλων στρατιωτῶν. Ἀργότερα ἐπλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὴν ἀθυροστομία του, γιατὶ εἰρωνεύθηκε τὸν Ἀχιλλέα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐφόνευσε μὲ τὶς γροθιές του.

Ἀλλὰ ὁ κουτσαβακισμὸς φτάνει σὲ σημεῖο μεγάλης ἀκμῆς στοὺς Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους, στὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἦτο μία πόλις πολυάνθρωπος, μὲ κοσμικὴ κίνησι πολὺ ζωηρή. Οἱ γλεντζέδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν θορυβώδεις, ζωηροί, παράφοροι, ὁρμητικοί. Δὲν τὸ εἶχαν σὲ τίποτε πάνω στὸ μεθύσι τους νὰ τραβήξουν μαχαίρια, νὰ σπάσουν ποτήρια καὶ νὰ τὰ κάμουν, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, «γυαλιὰ—καρφιά». Στὴ κωμωδία «Φίλιππος» τοῦ Μνησιμάρχου ἀναφέρεται μία στιχομυθία κουτσαβάκη τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ποὺ στὸ ὕφος καὶ στὸ λεκτικό της μοιάζει σὰν σημερινή, λὲς καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα ψευτοπαλληκαρᾶ τῆς ἐποχῆς μας. «Ρὲ ξέρεις τί θὰ πῆ νὰ τὰ βάνης μὲ ἄνδρες σὰν καὶ μᾶς ποὺ μασᾶμε τὰ σπαθιὰ ἀκονισμένα καὶ γιὰ προσφάϊ καταπίνουμε ἀναμμένα δαδιά. Καὶ τὸ γκαρσόνι ρὲ μᾶς φέρνει ἀντὶ γιὰ στραγάλια αἰχμὲς ἀπὸ βέλη καὶ σπασμένα δόρατα καὶ ἀντὶ γιὰ προσκεφάλια, βάζουμε ἀσπίδες καὶ θώρακες καὶ τὰ πόδια μας πατᾶνε σφεντόνες καὶ τόξα καὶ ἀντὶ γιὰ στεφάνια φορᾶμε καταπέλτες».

Γιὰ ψευτοπαλληκαρὰς ἐσατυρίζετο στὴν ἀρχαία ἐποχὴ καὶ ὁ μεγάλος ρήτορας, ὁ Δημοσθένης. Σχετικὰ ὁ κωμωδιογράφος Τιμοκλῆς, στὸ ἔργο του «Ἥρωες», λέγει σὲ ἕνα σημεῖο: «καὶ πρῶτα—πρῶτα θὰ πάψη ὁ Δημοσθένης νὰ θυμώνη, αὐτὸς ὁ παλληκαρὰς ποὺ τρώγει τοὺς καταπέλτες καὶ τὶς λόγχες, αὐτὸς ποὺ μόνον πόλεμο βλέπει μπροστά του».

Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης στοὺς «Ἀχαρνεῖς» μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία σατυρίζει τὸ στρατηγὸ Λάμαχο. Τὸν λέγει τρομερό, δυσκολομάσητο, ποὺ ἀναταράζει τὴν ἀσπίδα καὶ κουνάει τὰ τρία λοφία τῆς περικεφαλαίας του.

Τὸ νταηλίκι λοιπὸν καὶ ὁ ψευτοπαλληκαρισμὸς δὲν εἶναι τῆς ἐποχῆς μας γεννήματα, ἀλλὰ εἶναι κακὲς ἰδιότητες, ποὺ μᾶς ἄφησαν γιὰ κληρονομιὰ οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι. Ἂς μὴ μᾶς κακοφαίνεται ὅμως ἄν, κοντὰ στὶς μεγάλες ἀρετὲς ποὺ κληρονομήσαμε ἀπὸ αὐτούς, φορτωθήκαμε καὶ μερικὲς ἁμαρτίες τους.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΒΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΝΕΑΣ

— ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ —

'Εκ τοῦ 'Αμερικανικοῦ περιοδικοῦ «True Detective», κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

'Ο 'Ιούνιος εἶναι ἀσφαλῶς ὁ πιὸ ρομαντικὸς μήνας τοῦ ἔτους. Τὰ σχολεῖα κλείνουν καὶ μπροστά μας ὑπάρχει πλέον ἄρκετὸς χρόνος γιὰ ἀνάπαυσι καὶ ψυχαγωγία. 'Ιδίως γιὰ μιὰ νέα 14 ἐτῶν ὁ 'Ιούνιος εἶναι ὁ πιὸ εὐχάριστος μήνας, γιατὶ στὴν ἡλικία αὐτὴ κάνει τὰ πρῶτα της βήματα πρὸς τὴν ἀλλαγή, ποὺ θὰ τὴν καταστήσῃ τέλεια γυναίκα. Τότε ἀρχίζει νὰ ἐννοῇ τὸ ρομαντισμὸ ποὺ συνταράζει τὸν ἐσωτερικό της κόσμο.

"Ετσι, ἡ Πατρίκια "Αννη Κούμ, μιὰ ξανθὴ νέα, ποὺ ἔμενε στὴ Ρώμη τῆς Γεωργίας, μιὰ μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλι μὲ 30.000 κατοίκους, ἔπλαθε ὄνειρα γιὰ τὶς θαυμάσιες ἡμέρες ποὺ θὰ περνοῦσε κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν διακοπῶν τοῦ σχολείου.

'Η Πάττυ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ φοβᾶται ὅτι θὰ συνέβαινε κάτι ποὺ θὰ κατέστρεφε τὰ ὄνειρά της αὐτά. 'Ασφαλῶς δὲν ἤξερε ὅτι μιὰ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Χαρίτων, ποὺ εἶχε ληφθῇ ἕξη μῆνες πρίν, θὰ εἶχε συνέπειες γι' αὐτήν. Καὶ στὴν ἡλικία της ὁ θάνατος ἦταν μιὰ ἰδέα ποὺ δὲν περνοῦσε ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό της.

'Η ὡραία νέα ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὸν πατρυιό της σ' ἕνα ὡραῖο σπιτάκι, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ τμῆμα τῆς πόλεως, ὅπου ἐργάζονταν καὶ οἱ δύο γονεῖς της. Τὸ σπίτι τους ἦταν τόσο κοντὰ στὴ δουλειά τους, ὥστε συνήθιζαν νὰ πηγαίνουν μὲ τὰ πόδια μέχρι τὸ σπίτι γιὰ φαγητὸ τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός.

— «Σᾶς ἔχω ἤδη ἕτοιμο τὸ φαγητό σας», εἶπεν ἡ Πάττυ χαιρετῶντας τους, ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τὸ μεσημέρι ἐκείνης τῆς Δευτέρας.

Μίλησαν λίγο γιὰ τὴν ἀφόρητη ζέστη. 'Ο ἥλιος ἔκαιγε, ὅπως συνήθως τέτοια ἐποχή. Καθὼς ἡ μητέρα τῆς Πάττυ ἑτοιμαζόταν ν' ἀναχωρήσῃ, τὴν ρώτησε τί σχεδίαζε νὰ κάνῃ τὸ ἀπόγευμα.

— «"Α ! δὲν ξέρω», ἀπάντησε ἡ νέα. «'Αφοῦ θὰ πλύνω τὰ πιάτα, θὰ φορέσω τὸ μαγιώ μου καὶ θὰ κάνω ἡλιοθεραπεία στὴν αὐλή, ἢ θὰ ἐπισκεφθῶ καμμιὰ φιλενάδα μου».

Στὴ μία παρὰ τέταρτο, τὸ ζεῦγος ἀναχώρησε γιὰ τὴ δουλειά του. Χαιρέτησαν τὴν Πάττυ καὶ αὐτὴ τοὺς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ τοὺς ἔβλεπε πάλι σύντομα.

"Οταν τὸ ζεῦγος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ δουλειά του στὶς πέντε ἡ ὥρα, ἡ Πάττυ δὲν βρισκόταν πουθενά. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔβαλαν κακὸ μὲ τὸ νοῦ τους, περιμένοντας ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ γυρίσῃ. 'Ασφαλῶς θὰ εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ καμμιὰ φιλενάδα της.

"Οταν ἡ ὥρα πῆγε ἕξη, ποὺ ἦταν ἡ συνηθισμένη ὥρα τοῦ φαγητοῦ των, καὶ δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα, τότε ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν. 'Ο πατρυιὸς βγῆκε στὴν αὐλὴ ἀπ' ὅπου ἐπέστρεψε, διαπιστώσας ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ Πάττυ ἔκανε ἡλιοθεραπεία, ὅπως εἶχε πῇ. Τὸ ἀεροστρωμα βρισκόταν ἀκόμη ἔξω, πάνω στὴ χλόη, καὶ δίπλα ἕνα ποτήρι μὲ παγωμένο τσάϊ.

— «Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ μπορεῖ νὰ πέρασε καὶ νὰ τὴν πῆρε μὲ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ τὴν πισίνα», εἶπε. 'Η πισίνα δὲν ἦταν πολὺ μακρυά.

'Η μητέρα ὅμως καθόταν πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα. «"Οχι, δὲν νομίζω νὰ εἶναι ἔτσι. Θὰ μᾶς ἄφηνε ἕνα σημείωμα. Δὲν συνηθίζει ν' ἀφήνῃ τὰ πράγματά της, ἔτσι ἔξω. Θὰ τὰ μάζευε καὶ θὰ τὰ ἔφερνε μέσα στὸ σπίτι, πρὶν νὰ φύγῃ».

Ταραγμένοι οἱ γονεῖς προσπάθησαν νὰ φᾶνε, ἀλλὰ ποῦ ὄρεξις. Στὶς ἕξη καὶ μισὴ ἡ μητέρα τῆς Πάττυ ἄρχισε νὰ τηλεφωνῆ στὶς φιλενάδες τῆς κόρης της, ρωτώντας τις μήπως ἦταν μαζί τους ἢ ἂν τὴν εἶχαν ἰδῆ πουθενά. Ἔπαιρνε ὅμως συνεχῶς ἀρνητικὲς ἀπαντήσεις.

— «Ὄχι, δὲν εἶναι ἐδῶ».

— «Ὄχι, δὲν τὴν εἶδα».

— «Ὄχι, δὲν ἦρθε ἐδῶ σήμερα».

— «Ὄχι, δὲν ἦταν στὴν πισίνα. Ἐγὼ ἤμουνα ἐκεῖ ὅλα τὸ ἀπόγευμα, σχεδὸν μέχρι τὶς πέντε καὶ μισή».

Καμμιὰ ἀπὸ τὶς φιλενάδες της δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ. Καμμιὰ δὲν εἶχεν ἰδέα ποὺ βρισκόταν. Ὕστερα ἀπὸ δέκα περίπου τηλεφωνήματα, ἡ κατατρομαγμένη μητέρα πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης της, γιὰ νὰ διαπιστώση ἂν ἔλειπαν τὰ ροῦχα της. Τίποτε δὲν μαρτυροῦσε ὅτι ἡ Πάττυ εἶχε πάρει μαζί της ροῦχα. Τὰ μόνα ἀντικείμενα ποὺ ἔλειπαν ἦταν τὸ μαγιὸ τῆς Πάττυ καὶ τὰ σανδάλια της καὶ ἕνα μπλὲ νάϋλον κάλυμμα, ποὺ ἔρριχνε πάνω ἀπὸ τὸ μαγιό της. Ὅπως ἔδειχναν δηλαδὴ τὰ πράγματα, ἡ Πάττυ φοροῦσε μόνο τὸ μαγιό της ὅταν ἔφυγε. Περισσότερο ἀνήσυχη τώρα ἡ μητέρα ἐπέστρεψε στὸ τηλέφωνο καὶ ἄρχισε πάλι τὰ τηλεφωνήματα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σύζυγός της βγῆκε ἔξω καὶ ἄρχισε νὰ ρωτᾶ μιὰ γειτόνισσα μήπως εἶχεν ἰδῆ τὴν Πάττυ.

Ἡ γειτόνισσα ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως, γιατὶ ἤξερε ὅτι ἡ Πάττυ ἦταν μιὰ καλὴ κοπέλλα. Δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ ἐγκαταλείπουν τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ ἀφήσουν εἰδοποίησι. Σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μετὰ εἶπε : «Ἄ, ναί, τώρα ποὺ μοῦ τὸ λέτε, θυμᾶμαι. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἀπόγευμα κάπου εἶδα τὴν Πάττυ. Ἄ ! μάλιστα τώρα θυμᾶμαι. Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ μαγαζὶ στὶς δυὸ καὶ μισὴ περίπου. Εἶδα ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο νὰ στρίβη στὴ 19η ὁδὸ καὶ μέσα σ' αὐτό, στὸ μπροστινὸ κάθισμα, ἦταν ἡ Πάττυ κι' ἕνας ἄνδρας».

Ἡ γειτόνισσα καταιγίσθηκε τότε ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ διαπιστώθηκε ὅτι δὲν ἔκανε λάθος. Ἀκόμα θυμόταν ὅτι ἡ Πάττυ φοροῦσε μιὰ μπλὲ ζακέττα, ἕνα εἶδος καλύμματος, παρὰ ἐνδύματος. Πρέπει νὰ ἦταν τὸ νάϋλον κάλυμμα.

Ὅταν ὁ πατρυιὸς ἀνέφερε αὐτὰ στὴ μητέρα τῆς Πάττυ, αὐτὴ ἔμεινε κατάπληκτη. Δὲν ἤξευρε κανένα ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν φίλων τῆς κόρης της, ποὺ νὰ ὁδηγῆ φορτηγὸ αὐτοκίνητο.

— «Μένει μόνο ἕνα πρᾶγμα νὰ κάνουμε. Νὰ τηλεφωνήσουμε στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ἐξηγήσουμε τὴν κατάστασι στὸ διοικητὴ Σμίθ Χόρτον».

Πράγματι ὁ Χόρτον ἐκινήθηκε ἀμέσως. Εἰδοποίησε μὲ τὸν ἀσύρματο ἕνα ἀστυνομικὸ περιπολικὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ διέταξε νὰ ἐρευνήση τὴν περιοχή, δίνοντάς του τὰ περιγραφέντα χαρακτηριστικὰ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ φορτηγοῦ καὶ τῆς Πάττυ. Τὸ ἴδιο ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τῶν γονέων τῆς νέας, γιὰ νὰ πάρη καλύτερη περιγραφὴ τῆς περιβολῆς τῆς Πάττυ.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἀνέφερε τὴν ἀναποτελεσματικὴ ἔρευνά του, ὁ διοικητὴς ἔτρεξε πάλι στὸν ἀσύρματο. Ἔδωσε ἕνα σῆμα στὸν τοπικὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ πρὸς μετάδοσι, ὅτι κατεζητεῖτο ἕνα πράσινο φορτηγὸ αὐτοκίνητο, τελευταίου τύπου, μαζὶ μὲ τὸν ὁδηγό του, ἕνα τριαντάρη περίπου μὲ μαῦρα μαλλιά.

Ταυτοχρόνως ὁ διοικητὴς Χόρτον διέταξε ἔλεγχο ὅλων τῶν ξενοδοχείων σὲ ἀκτῖνα 50 μιλλίων, πρὸς ἀνεύρεσι τῆς ἐξαφανισθείσης νέας.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, μετὰ τὴν ἀναμετάδοσι τοῦ σήματος ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου, ἐλήφθη μιὰ ἀναφορὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ πόλι Γιουχαρλήη, ἀνατολικῶς τῆς Ρώμης. Δύο ἀστυνομικοὶ διετάχθησαν ἀμέσως νὰ πᾶνε ἐκεῖ γιὰ σχετικὸ ἔλεγχο.

Ἐκεῖ συνάντησαν τὸ συνάδελφό τους Μπίλλ Τόμπκινς, ποὺ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης, ὅπου ὁ ἰδιοκτήτης του ἀφηγήθηκε τὰ ἑξῆς :

— «Ἔδινα βενζίνη σ' ἕνα αὐτοκίνητο τὸ ἀπόγευμα ὅταν εἶδα νὰ περνᾶ ἐκεῖνο τὸ φορτηγό. Πήγαινε πρὸς τὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Ἔτοβα. Δίπλα στὸν ὁδηγό, ἦταν ἕνα ξανθὸ κορίτσι, ποὺ κατ' ἀρχὰς νόμισα ὅτι μὲ χαιρετοῦσε. Ἀλλὰ ὅταν τὸ ρυμουλκὸ προσπέρασε σκέφθηκα ὅτι μᾶλλον προσπαθοῦσε νὰ μοῦ κάνη σῆμα. Ἀνησύχησα γι' αὐτὸ καὶ ὅταν σὲ λίγο πέρασε ἕνας πελάτης μου, τοῦ μίλησα σχετικῶς».

Ἐὰν αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βενζίνης ἦταν σωστά, φαίνεται ὅτι ἡ ξανθὴ ἐπιβάτις τοῦ φορτηγοῦ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κάνη σῆμα ζητώντας βοήθεια. Ἡ ἄποψις αὐτὴ ἐνισχύθηκε σὲ λίγο καὶ μὲ ἄλλα πειστήρια. Ἕνας καταστηματάρχης, ποὺ εἶχε τὸ κατάστημά του δίπλα στὸ δρόμο, νοτίως τοῦ Κίνγκστον, ἀνέφερε στὸν ἀστυνόμο Τζὸ Ἄνταμς ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του εἶχαν δῆ μιὰ ξανθὴ νέα μέσα σ' ἕνα φορτηγό.

— «Περνοῦσε τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου βρισκόμαστε ἔξω μπροστὰ στὸ κατάστημά μας. Τὸ κορίτσι ἔβγαλε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἔδειχνε τὸ αὐτοκίνητο σὰ νὰ ἤθελε νὰ μᾶς πῆ νὰ τὸ σημειώσουμε. Ἡ γυναίκα μου παρατήρησε ὅτι ἡ νέα δὲν ἤθελε νὰ γίνη ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸν ὁδηγὸ ὅτι μᾶς ἔκανε σῆμα καθὼς περνοῦσαν».

Ἡ ὁμοιότης τῶν δύο ἀφηγήσεων ἀπὸ τοὺς δύο μάρτυρες, ποὺ τοὺς ἐχώριζε μεγάλη ἀπόστασις, δὲν ἄφηνε ἀμφιβολία ὅτι ἡ ξανθὴ νέα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ Πατρίκια Ἄνν Κούμ καὶ ὅτι βρισκόταν σὲ δύσκολη θέσι. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας οἱ ἀστυνομικοὶ αἰσθάνθηκαν τὴν ὑποχρέωσι νὰ τηροῦν ἐνήμερη τὴν οἰκογένεια τῆς νέας, γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἀναζητήσεων. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἀνεπαρκεῖς πληροφορίες κάθε ἄλλο παρὰ ἐνθαρρυντικὲς ἦταν καὶ συνετέλεσαν μόνο στὸ ν' αὐξήσουν τὴν ἀνησυχία τῶν γονέων γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς νέας.

Τὸ πρωί, ὅλα τὰ ἔντυπα τῆς Γεωργίας ἔδιναν στὴ δημοσιότητα τὴν ἱστορία τῆς ἐξαφανίσεως τῆς 14ἐτίδος Πάττυ Ἄνν. Ἡ φωτογραφία τῆς νέας ἦταν στὴν πρώτη σελίδα ὅλων τῶν ἐφημερίδων τῆς πολιτείας. Προεβλήθη ἐπίσης καὶ στὴν τηλεόρασι. Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς ἀναμετέδιδε τὸ σῆμα κάθε τριάντα λεπτά. Ἡ περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν ἐπαναλαμβανόταν συνεχῶς : ὕψος 1,60 μ., βάρος 104 κιλά, ξανθὴ κόμη, περιβολὴ ἕνα μπλὲ νάϋλον κάλυμμα καὶ καφὲ μαγιό.

Ὁ ἴδιος ὁ διοικητὴς Χόρτον πῆγε στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ καὶ ἔκανε ἔκκλησι πρὸς τὸ κοινὸ ζητώντας τὴ συνδρομή του : «Ὁποιοσδήποτε γνωρίζει κάτι σχετικὰ μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς νέας, παρακαλεῖται νὰ τὸ ἀναφέρη ἀμέσως στὶς ἀστυνομικὲς ἀρχές. Κάθε καθυστέρησι σημαίνει κίνδυνον τῆς ζωῆς της».

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν παρέμεινε μὲ σταυρωμένα χέρια περιμένοντας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης, 60 ἐθελονταὶ ποὺ ἐσχημάτισαν ἀποσπάσματα ὑπὸ τὰς διαγὰς τοῦ ἀρχιφύλακος Τ.Ε. Μπέντλυ, ἄρχισαν τὴν μεθοδικὴ ἔρευνα τῆς περιοχῆς, μεταξὺ Ρώμης, Κάρτερσβίλλ καὶ Κίγκστον Ρόκμαρτ. Μιὰ φωτογραφία τῆς Πάττυ Ἄνν ἐπεδείχθη στὸν καταστηματάρχη καὶ τὴ γυναίκα του, οἱ ὁποῖοι ἀναγνώρισαν τὴν ξανθὴ νέα ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ποὺ τοὺς εἶχε τραβήξει τὴν προσοχή.

Ὁ ἀστυνόμος Ἄνταμς ὠργάνωσε ἐπίσης ἕνα εἰδικὸ συνεργεῖο, πρὸς ἐνέργειαν ἐλέγχου τῶν ἀρχείων φορτηγῶν αὐτοκινήτων. Τὸ συνεργεῖον τοῦτο ἀνέκρινε ὅλους τοὺς κατόχους αὐτοκινήτων, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ ἔμοιαζαν μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ ὑπόπτου. Ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ἀνέλαβαν νὰ ἐξετάσουν ὅλους ὅσους κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχαν καταδικασθῆ γιὰ σεξουαλικὰ ἐγκλήματα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπόπτων περιωρίσθηκε σημαντικά, χωρὶς ὅμως νὰ σημειωθῆ πρόοδος.

Ὁ συνταγματάρχης Μπούλφορντ Κάλχουν, διοικητὴς τοῦ 122ου συντάγματος πεζικοῦ, προσεφέρθη νὰ συνδράμη στὶς ἀναζητήσεις καὶ ἐγνώρισε στὴν ἀστυνομία ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες του καὶ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διέθετε ἡ μονάς του, ἦταν στὴν διάθεσι

τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν,πρὸς συνέχισι τῶν ἀναζητήσεων, γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς πιθανῶς ἀπαχθείσης νέας. Ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης ἠγήθη δυνάμεως ἐξ 80 στρατιωτῶν καὶ ἀκολουθώντας στρατιωτικὴ τακτική, περιεκύκλωσε τὴ γειτονικὴ δασώδη περιοχή, τὴν ὁποία ἄρχισε νὰ ἐλέγχῃ, ἀφοῦ τὴν ὑποδιαίρεσε σὲ μικρότερους τομεῖς, βάσει τῶν στρατιωτικῶν τοπογραφικῶν χαρτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔδειχναν ὅλους τοὺς κρημνοὺς καὶ τὶς χαράδρες, καθὼς ἐπίσης τὶς ἐγκαταλελειμμένες ἀγροκατοικίες καὶ ἄλλα κτίσματα, ποὺ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς καταφύγιο στὸν ἀπαγωγέα καὶ τὸ θῦμα του.

Μιὰ ἀναφορὰ τοῦ ἀστυνόμου Μάρβυν Στόουνσάϊφερ, τῆς Ρόουν Κάουντυ τοῦ Τένεση, ποὺ ἔφτασε τὰ μεσάνυχτα τῆς Πέμπτης, ἔφερε νέα ἀναστάτωσι. Ὁ Στόουνσάϊφερ εἶχε συλλάβει τρεῖς ἄνδρες,κατόπιν καταγγελίας δύο κοριτσιῶν, διότι ἀπεπειράθησαν νὰ τὶς βιάσουν. Ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μποροῦσαν νὰ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Πάττυ Ἄνν διαψεύσθηκαν τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. τοῦ γραφείου τῆς Γεωργίας, ποὺ ἔσπευσαν στὴν Κίγκσπορτ τοῦ Τένεση, ἐπέστρεψαν καὶ ὑπέβαλαν τὴν σχετικὴ ἀναφορά τους.

Ὕστερα ἀπὸ συνεχεῖς ἀνακρίσεις, οἱ ὑπάλληλοι ἐπείσθηκαν ὅτι οἱ τρεῖς ἄνδρες δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Πάττυ Ἄνν. Ὅλοι τους ἀπέδειξαν ὅτι τὴ Δευτέρα δὲν βρίσκονταν κοντὰ στὴ Ρώμη τῆς Γεωργίας.

Ἡ πρώτη σύλληψις ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ ὑπόσχεται κάτι τὸ θετικό, ἔγινε στὴ Ρώμη τὴν 24η Ἰουνίου. Κατὰ τὴ στερεότυπη διαδικασία τῆς ἐξετάσεως τῶν σεξουαλικῶν ἐγκληματιῶν, οἱ ἄνδρες τοῦ Χόρτον βρῆκαν κάποιον ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπολυθῆ ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Ρεϊντσβίλλ τὸ Δεκέμβριο. Εἶχεν ὑποβληθῆ σὲ ψυχιατρικὴ θεραπεία στὴ Μιλέτζβίλλ καὶ εἶχεν ἀφεθῆ ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ Συμβούλιο Χαρίτων. Κατοικοῦσε στὴ Πώντλιγκ Κάουντυ μὲ τὴν οἰκογένειά του, ἀλλὰ ἦταν γνωστὸ ὅτι ἐσύχναζε τακτικὰ σὲ ὡρισμένα καφενεῖα τῆς Ρώμης.

Μεγάλη σημασία εἶχε μιὰ ἀναφορὰ ἑνὸς ὑπαλλήλου τῆς ἐφορίας οἰνοπνευματωδῶν, τοῦ Τζὸ Μπέρτον,ὁ ὁποῖος ἀνέφερεν ὅτι εἶχεν ἰδῆ τὸν ἀποφυλακισθέντα στὴ Ρώμη τὴ Δευτέρα τὸ πρωί.

— «Λέγεται Κόκραν — Γουίλυ Γκράντυ Κόκραν» εἶπεν ὁ Μπάρτον. «Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν εἶδα. Βρισκόταν στὸ κατάστημα ποὺ ἐνεργοῦσα τὸν ἔλεγχό μου».

Ὁ ἀστυνομικὸς Ὄσκαρ Γουίλλιαμς ἐστάλη στὸ καφενεῖο καὶ ἐξήτασε τὸν καταστηματάρχη.

— «Μάλιστα, τὸν ξέρω. Ἔρχεται κάπου - κάπου ἐδῶ», εἶπεν ὁ τελευταῖος. «Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἦταν ἐδῶ τὴ Δευτέρα».

Ὁ Γουίλλιαμς τὸν ρώτησε ἐὰν ὁ Κόκραν εἶχε φορτηγὸ αὐτοκίνητο.

— «Βεβαίως»,ἀπάντησε ὁ καφεπώλης. «Εἶναι ἕνα πράσινο. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι δικό του ἢ ἂν ἀνήκει στὴν ἐπιχείρησι ποὺ ἐργάζεται, ἀλλὰ θυμοῦμαι ὅτι τὸ εἶχε σταθμεύσει ἐδῶ μπροστὰ στὴν εἴσοδο, τὴ Δευτέρα τὸ μεσημέρι, ποὺ ἦταν ἐδῶ».

Μέσα σὲ μιὰ ὥρα δυὸ αὐτοκίνητα γεμᾶτα ἀστυνομικούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρισκόταν καὶ ὁ διοικητὴς Χόρτον, ξεκίνησαν γιὰ τὸ ἐργοστάσιο ξυλείας, ὅπου ἐργαζόταν ὁ Κόκραν, κοντὰ στὸ Ντάλλας.

Ὁ Κόκραν τοὺς χαιρέτησε εὐγενικά. Ἦταν ἤπιος καὶ εὐπροσήγορος. Ἀπὸ τὸ φάκελό του οἱ ἀστυνομικοὶ ἤξευραν ὅτι εἶχε περάσει στὶς φυλακὲς σχεδὸν τὴ μισὴ ζωή του. Κατὰ τὴν ἀνάκρισι κάπνιζε συνεχῶς. Οἱ ἀπαντήσεις του ἦσαν εὐγενεῖς, ἀλλὰ ἐπίμονες. Ἀρνήθηκε ὅτι εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τὴ νέα, τῆς ὁποίας τὴ φωτογραφία τοῦ ἔδειξαν. Παραδέχτηκε μόνο ὅτι εἶχε διαβάσει γιὰ τὴν ὑπόθεσι στὶς ἐφημερίδες καὶ εἶχεν ἀκούσει καὶ τὴν ἐκπομπὴ στὸ ραδιόφωνο, ἀλλὰ πέραν τούτων — ἐπέμενε εὐγενικὰ—δὲν ἤξευρε τίποτε ἀπολύτως γι' αὐτὴ τὴν νέα. Ὁ τρόπος του καὶ οἱ ἀδίστακτες ἀπαντήσεις του φαινόντουσαν πειστικές. Καὶ ὅμως ἔκανε ἕνα λάθος. Στὴν ἐρώτησι τοῦ Χόρτον σχετικῶς μὲ τὸ ἂν βρισκόταν στὴ Ρώμη τὴ Δευτέρα, ἀπάντησε: «Ὄχι κύριε, δὲν ἤμουν».

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ἤξευραν ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ. Συνέλαβαν τὸν Κόκραν καὶ τὸν μετέφεραν στὰ κρατητήρια τῆς Ρώμης. Ἐπίσης καὶ τὸ σκοῦρο πράσινο αὐτοκίνητό του ὡδηγήθηκε κι' αὐτὸ στὴ Ρώμη καὶ παραδόθηκε στοὺς τεχνικοὺς τοῦ F.B.I., γιὰ γενικὴ ἐξέτασι στὸ δημοτικὸ γκαράζ.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἀναζητήσεις σ' ὅλη τὴ γύρω περιοχὴ συνεχίζονταν πρὸς ἀνεύρεσι τῆς Πάττυ Ἄνν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ὁ Κόκραν ὑπεβάλλετο σὲ συνεχεῖς ἀνακρίσεις στὰ κρατητήρια. Παρ' ὅλα τὰ προληπτικὰ μέτρα, ἡ εἴδησις τῆς συλλήψεώς του διαδόθηκε στὴν πόλι καὶ σὲ λίγο ἑκατοντάδες ἐξωργισμένοι κάτοικοι τῆς πόλεως συγκεντρώθηκαν μπροστὰ στὸ δημαρχιακὸ κτίριο. Ἡ κατάστασις ἐνετάθη ἀκόμα περισσότερο, ὅταν μερικοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀνεγνώρισαν τὸν καταστηματάρχη καὶ τὴ γυναίκα του, ποὺ εἶχαν ἰδῆ τὴν Πάττυ Ἄνν ὅταν ἀπήγετο, νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ κτίριο.

Ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ προλάβη τὴν πρόκλησι ταραχῶν ἐκ μέρους τοῦ πλήθους, ἐπενόησε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἑξῆς σχέδιο. Ἕνα ὑπηρεσιακὸ αὐτοκίνητο βγῆκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῶν κρατητηρίων μὲ τρεῖς ἀστυνομικοὺς στὸ μπροστινὸ κάθισμα. Ἔτσι τὸ πλῆθος, πιστεύοντας ὅτι ὁ ὕποπτος μετεφέρθη σὲ ἄλλα κρατητήρια, ἄρχισε νὰ διαλύεται.

Ἀλλὰ ὁ Γουίλλυ Κόκραν δὲν μετακινήθηκε καὶ συνεχίστηκε ἡ ἀνάκρισίς του. Οἱ τρόποι του δὲν ἦταν πλέον γαλήνιοι καὶ εὐγενεῖς. Τὸ δίκτυο τῶν μαρτυριῶν περιεσφίγγετο γύρω του. Καταριόταν τοὺς ἀνακρίνοντας, ξεφώνιζε ὅτι εἶναι ἀθῶος καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι τὸν καταδίωκαν, γιατὶ ἦταν πρώην κατάδικος.

Οἱ ἀστυνομικοί, μὲ τὸ ἔνστικτο ποὺ τοὺς δημιουργεῖ ἡ πεῖρα, ἀντελήφθησαν ὅτι ἦταν ἔνοχος. Τώρα ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς του ἦταν ζήτημα μόνον χρόνου.

Ὁ Χόρτον τότε τοῦ δήλωσε κατηγορηματικά : «Ὁ Τζὸ Μάρτον σὲ εἶδε στὴ Ρώμη τὴ Δευτέρα. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ ὑπαστυνόμος Λίντσαιν. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ καφεπώλης. Ἔτσι εἶναι ἀποδεδειγμένο πλέον ὅτι βρισκόσουν στὴν πόλι. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βενζίνης σὲ εἶδε μαζὶ μὲ τὸ κορίτσι κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἔτοβα. Ὁ καταστηματάρχης καὶ ἡ σύζυγός του σὲ εἶδαν μαζὶ μὲ τὴ νέα κάτω στὴ Μπάρστοϋ Κάουντυ. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι καλοὶ καὶ ἔντιμοι πολῖτες. Εἶναι βέβαιοι γι' αὐτὰ ποὺ καταθέτουν. Δὲν λένε ψέμματα. Καὶ τώρα γιὰ τὸ αὐτοκίνητό σου. Τὸ ἐλέγξαμε καὶ τί νομίζεις ὅτι βρήκαμε ; Μακρυὲς τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τοῦ φτωχοῦ αὐτοῦ κοριτσιοῦ. Οἱ τεχνικοὶ τὶς παρέβαλαν μὲ ἄλλες τρίχες ποὺ ὑπῆρχαν στὴ κτένα της. Εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἴδιες. Τώρα Γουίλλυ ἕνα κι' ἕνα κάνουν δύο, δὲν μπορεῖς νὰ ξεφύγης».

Ὁ Κόκραν μὲ τὰ δάκτυλα ποὺ ἔτρεμαν, ἐνῶ τὰ μαλλιά του κρεμόταν σὰν θύσανοι πάνω στὸ ἱδρωμένο μέτωπό του, μουρμούρισε κάτι. Ἦταν ἡ πρώτη ὑποχώρησίς του. Τὸ στόμα του ἄνοιξε διάπλατα καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸ ξεχύθηκε ἡ τρομερὴ ἀλήθεια. Μάλιστα, παραδέχθηκε τελικά, ὅτι αὐτὸς εἶχε βιάσει τὴν Πάττυ Ἄνν καὶ μετὰ τὴ σκότωσε.

Ἀνησυχώντας γιὰ τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος, ποὺ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἄρχισε νὰ συγκεντρώνεται ἔξω, ὁ διοικητὴς Χόρτον δὲν περίμενε περισσότερες λεπτομέρειες. Θὰ τὶς εἶχε ἀργότερα. Τώρα αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐπεβάλλετο νὰ μεταφέρη τὸν κρατούμενο στὸ Φοῦλτον Τάουερ τῆς Ἀτλάντα, γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς ταραχὲς ἐκ μέρους τοῦ πλήθους. Τὸν ἀνέβασαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἀτλάντα. Κατὰ τὴ διαδρομὴ ὁ Γουίλλυ διηγήθηκε κατὰ ποῖον τρόπον ἀφήρεσε τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀθώου νέου κοριτσιοῦ.

Εἶχε πάει στὴ Ρώμη γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ ἕνα φίλο του. Ὁ φίλος του αὐτὸς ἔμενε στὴ 19η ὁδό, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐνῶ ἔψαχνε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ φίλου του, στὴ 19η ὁδό, εἶδε τὴν Πάττυ Ἄνν ξαπλωμένη πάνω στὸ ἀερόστρωμα, στὴ χλόη, πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Σταμάτησε τότε καὶ μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἤθελε νὰ ζητήση πληροφορίες, τῆς ἔπιασε κουβέντα. Ἡ νέα τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ ἥλιος ἔκαιγε πολὺ καὶ ὅτι θὰ πήγαινε μέσα στὸ σπίτι. Ὁ Γουίλλυ προσφέρθηκε τότε νὰ τὴν πάη μὲ τό αὐτοκίνητό του σὲ μιὰ πισίνα ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἦταν μεσημέρι καὶ ἡ

Πάττυ Ἄννν ἦταν βέβαιη ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ πολλὲς φιλενάδες της. Ἀνύποπτη δέχθηκε τὴν προσφορά.

Ἡ χαρά του ἔφτασε στὸ κατακόρυφο ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ τύχη. Περίμενε μερικὰ λεπτά, ὅσο ἡ Πάττυ Ἄννν νὰ πάη μέσα στὸ σπίτι γιὰ νὰ πάρη τὸ μπλὲ κάλυμμα, ποὺ τὸ φόρεσε πάνω ἀπὸ τὸ μαγιώ της. Μπῆκε μαζί του στὸ αὐτοκίνητο καὶ τραβήξανε πρὸς ἀνατολάς.

Πήγαιναν πρὸς τὸν ποταμὸ Ἔτοβα ἀκολουθώντας τὴν 61η ὁδό, ὅταν ἔστριψε καὶ μπῆκε μέσα σὲ μιὰ ἐγκαταλειμμένη μάνδρα, ὅπου ἐργαζόταν κάποτε. Ἐκεῖ δὲν θὰ τοὺς ἄκουγε κανένας. Τότε ἀφήρεσε τὸ μαγιὼ τῆς Πατρίκια καὶ τὴν ἐβίασε.

Φοβούμενος ὅτι ἡ Ἄννν θὰ τὸν κατήγγειλε, πρᾶγμα ποὺ θὰ εἶχε ὡς συνέπεια νὰ βρεθῆ πάλι στὶς φυλακὲς γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, ἀπεφάσισε νὰ τὴ σκοτώση. Τῆς ἔπιασε τὸ λαιμὸ μὲ τὰ χέρια του καὶ τῆς πίεσε τὸ λαρύγγι. «Πέθανε χωρὶς ἀγωνία», προσέθεσε.

Μετὰ τῆς φόρεσε ξανὰ τὸ μαγιὼ καὶ ἔκρυψε τὸ πτῶμα στὸ δάσος, ἐνῶ αὐτὸς πῆγε στὸ σπίτι γιὰ νὰ πάρη μιὰ κουβέρτα καὶ σύρμα. Ἔδεσε γύρω στὸ πτῶμα βαρειὲς ἁλυσσίδες καὶ ἄλλα σιδερένια ἀντικείμενα, τὸ ἔβαλε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ τὸ μετέφερε στὸν ποταμὸ Ἔτοβα, ὅπου καὶ τὸ ἔρριξε μέσα...

Ὁ Γουίλλυ Κόκραν ξάπλωσε νὰ κοιμηθῆ μόλις τὸν ἔκλεισαν στὸ κελλί του στὴν Ἀτλάντα. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέστρεψαν στὴ Ρώμη, ὅπου τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισαν τὶς προετοιμασίες τους γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πτώματος τῆς Πάττυ Ἄννν. Πάνω ἀπὸ πενῆντα βάρκες καὶ ἀρκετὲς διμοιρίες στρατιωτῶν, ἀστυνομικοὶ καὶ πολῖτες ἔλαβαν μέρος στὴν ἐξερεύνησι τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸ κελλί του ἐπὶ τόπου στὸ ποτάμι, γιὰ νὰ βρίσκεται ἐκεῖ ὅταν τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἄρχιζαν πάλιν οἱ ἀναζητήσεις. Ὁ ταγματάρχης Χόρας Κλάρυ τοῦ δήλωσε ὅτι ἤθελαν πιὸ σαφεῖς καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίες. Ὁ Κόκραν, κοιτάζοντας λοξὰ τὸ αὐξανόμενο συνεχῶς στὴν ὄχθη πλῆθος, παρεκάλεσε τὸν ἀξιωματικό : «Δὲν θὰ μὲ παραδώσης στὸ πλῆθος κύριε ταγματάρχα, δὲν εἶναι ἔτσι ;» —«Ὄχι Γουίλλυ. Τουναντίον θὰ χτυπήσουμε ὁποιονδήποτε τολμήση νὰ σὲ πειράξη».

Ὁ Κόκραν πῆρε βαθειὰ ἀνάσα. «Φαίνεσθε ἄνθρωπος ποὺ κρατᾶ τὸ λόγο του κ. ταγματάρχα, θὰ σᾶς δείξω ποῦ εἶναι».

Γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλὴς ὁ ταγματάρχης ὅτι ὁ Κόκραν δὲν θὰ ἀνεγνωρίζετο ἀπὸ τοὺς περιέργους, τοῦ ἔδωσε νὰ φορέση στρατιωτικά. Τότε ὁ Κόκραν τοὺς ὡδήγησε στὴ γέφυρα Μίλαμ, μεταξὺ Γιουχαρλὴν καὶ Στίλεσμπόρω, καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ σημεῖο ὅπου εἶχε ρίξει τὸ πτῶμα.

Δύο ὁμάδες στρατιωτῶν μπῆκαν στὸ ποτάμι. Σὲ λίγο ἔβγαιναν μὲ τὸ τυλιγμένο μέσα στὴν κουβέρτα πτῶμα τῆς Πάττυ Ἄννν. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ παρετήρησαν, ὅταν ἀπέσυραν τὴν κουβέρτα, ἦταν μιὰ πληγὴ ἀπὸ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

—«Γιατί τὴν πυροβόλησες ;» ρώτησε ὁ ταγματάρχης Κλάρυ τὸν Κόκραν. «Προηγουμένως εἶπες ὅτι τὴν στραγγάλισες».

Ὁ Κόκραν σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, τράβηξε μιὰ δυνατὴ ρουφηξιὰ τοῦ τσιγάρου του καὶ εἶπε : «Ἦταν πολὺ ὡραία καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὴν στραγγαλίσω. Ἔτσι τὴ θανάτωσα πιὸ εὔκολα καὶ γρήγορα μὲ τὸ ὅπλο μου».

Τοὺς ὑπέδειξε κατόπιν, ποῦ θὰ εὕρισκαν τὸ ὅπλο, ἕνα πιστόλι τῶν 38. Τὸ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ του. Μιὰ βαλλιστικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι πράγματι αὐτὸ ἦταν τὸ ὅπλο μὲ τὸ ὁποῖο πυροβολήθηκε ἡ Πάττυ Ἄννν.

Ὁ Κόκραν ὡδηγήθηκε στὸ δικαστήριο τῆς Κάρτερβιλλ καὶ στὶς 15 Ἰουλίου οἱ ἔνορκοι τὸν ἔκριναν ἔνοχο βιασμοῦ καὶ ἀνθρωποκτονίας. Στὶς 26 Αὐγούστου καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Κατόπιν ὅμως ὡρισμένων ἐκκλήσεων ἡ ἐκτέλεσίς του ἀνεστάλη μέχρι τὴν 13 Ἀπριλίου 1956, γιὰ νὰ ὑποβληθῆ ὁ Κόκραν σὲ ἐξέτασι ἀπὸ ψυχιάτρους. Κατὰ τὴν ἐξέτασι εὑρέθη τελείως ὑγιής. Κατόπιν τούτου ὁ Γουίλλυ Γκράντυ Κόκραν ἐπλήρωσε τὸ ἔγκλημά του μὲ τὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, ὁδηγηθεὶς στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, στὶς φυλακὲς τῆς Ρέιντσβιλλ τῆς Γεωργίας.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συνδέθηκα μαζί της καί, ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα, ἕνα βράδυ στὸ «Περοκὲ» φέραμε τὴ συζήτησι στὸ φίλο της Μπερανζέ.

Μοῦ εἶπε πολλὰ γιὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὰ πλούτη του, γιὰ τὴ δουλειά του στὴ Γαλλία κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, ἄσχετα μὲ τὴ ζωή του.

— Τὸν ἀγάπησα μοῦ εἶπε καὶ θὰ τὸν κέρδιζα ἂν δὲν ξεφύτρωνε μπροστά μας ἕνας φίλος του. Καὶ στὸ τέλος φώναξε σχεδὸν ὑστερικά.

— Αὐτὸς ὁ Παρνίδης μοῦ τὸν ξεμυάλισε! Ἀλλὰ νὰ τὸ θυμᾶσαι. Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ σκληρά.

Ὅσες φορὲς κουβέντιαζα μαζί της, μὲ τρόπο γύριζα τὴ συζήτησι γύρω ἀπὸ τὸ Γάλλο φίλο της. Ἡ Ἀντελίνα, ὅπως κατάλαβα, δὲν ἤξερε κανένα μυστικὸ τοῦ Μπερανζέ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐρωτική της περιπέτεια. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἀφήσω ἥσυχη καὶ νὰ γυρίσω πάλι πίσω, στὸν ἴδιο δρόμο ἀπ' ὅπου ἄρχισα.

***

Πέρασαν κάμποσες μέρες ἀπὸ τότε. Ἕνα πρωινό, ὅπως καθόμουν σ' ἕνα γωνιακὸ παραλιακὸ μπαράκι τῆς ὁδοῦ Μεσσηνίας καὶ περίμενα πότε θὰ βγῆ ὁ Μπερανζὲ γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσω, μιὰ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου, δηλαδὴ πῶς θὰ τὰ καταφέρω νὰ βρῶ ἀφορμὴ καὶ νὰ μπῶ στὴ γκαρσονιέρα μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα. Ἔτσι ὅπως ἔτρεχε ἡ φαντασία μου γιὰ νὰ βρῆ τὸν τρόπο, σταμάτησε στὸν φίλο μου Νάσο. Αὐτός, σὰν ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ἂν τελικὰ τὸ ἀπεφάσιζα, θὰ μὲ βοηθοῦσε.

Τὶς σκέψεις μου διέκοψε τὸ ἀπότομο σταμάτημα ἑνὸς προσώπου, μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς γκαρσονιέρας.

Ὅπως τὸν πρόσεξα, ἦταν ἕνας γνωστός μου ζωγράφος, ὁ μπάρμπα Σῖμος, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ, γεμᾶτος καλωσύνη. Τὸν ἤξερα καλά. Κάποτε εἴχαμε γνωριστεῖ σὲ μιὰ ψαράδικη ταβέρνα στὴ Φρεαττύδα καὶ ἀπὸ τότε εἴχαμε γίνει φίλοι.

Ὁ μπάρμπα Σῖμος χτύπησε τὸ κουδούνι. Κάποιος τοῦ ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα. Ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα τὸν εἶδα νὰ βγαίνη χαρούμενος. Τὸν ἄφησα καὶ προχώρησε καὶ ὅταν ἔφτασε στὴ πλατεῖα στὸ Πασαλιμάνι τὸν σταμάτησα.

— Καλὴ μέρα μπάρμπα Σῖμο, τοῦ εἶπα, σὲ βλέπω χαρούμενο, σίγουρα κάποια καλὴ δουλειὰ θὰ πῆρες ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ σὲ εἶδα κι' ἔβγαινες.

Ὁ μπάρμπα Σῖμος, χωρὶς νὰ ξέρη ποὺ θέλω νὰ καταλήξω καὶ τί ζητῶ νὰ μάθω σχετικὰ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ συναντήθηκε, προχώρησε στὴ συζήτησι.

— Χρυσοῖ ἄνθρωποι μοῦ εἶπε, δὲν μὲ παίδεψαν. Χωρὶς πολλὰ παζαρέματα μοῦ ἔδωσαν τὴ δουλειά.

— Θὰ τοὺς φτιάξης κανένα πίνακα; τὸν ρώτησα.

—Ὄχι παιδί μου, κάτι ἄλλο πιὸ κουραστικὸ στὴν ἡλικία μου. Θέλουν νὰ τοὺς ἐπενδύσω μὲ χρυσὲς ταπετσαρίες τὰ δωμάτια. Θὰ κουραστῶ, μὰ θὰ βγῆ τὸ μεροκάματο.

Ὅταν ἄκουσα ἀπὸ τὸν μπάρμπα Σῖμο πῶς θὰ δούλευε στὴ γκαρσονιέρα ποὺ ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου νὰ μπῶ, σκέφτηκα νὰ ἐκμεταλλευτῶ τὴν περίπτωσι αὐτὴ καὶ νὰ τοῦ κάνω πρότασι νὰ μὲ πάρη βοηθό του. Πρώτης τάξεως ἰδέα γιὰ νὰ πετύχω ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα, γιατὶ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ὑπῆρχε πιθανότης νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο.

Μὲ τὴν πρόφασι αὐτὴ θὰ εἶχα ὅλη τὴν εὐχέρεια νὰ ψάξω στὴ γκαρσονιέρα καὶ ἴσως κάτι νὰ εὕρισκα τὸ ὕποπτο. Ἔτσι θ' ἄνοιγε ὁ δρόμος γιὰ νὰ μάθω τὴν προσωπικότητα τοῦ Μπερανζέ.

Ὅσο γιὰ τὸ μπάρμπα Σῖμο τοῦ εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ὅπως κουβεντιάζαμε πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ τοῦ θέσω ὑπ' ὄψιν τὴν περίπτωσι.

—Ἄκου μπάρμπα Σῖμο· θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω στὴ δουλειά σου; Ἐγὼ δὲν θέλω χρήματα· καὶ τοῦ ἐξήγησα σχετικῶς. Ὁ Μπάρμπα Σῖμος γύρισε, μὲ κοίταξε καὶ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Τώρα κατάλαβα πὼς μὲ δουλεύεις!

—Ὄχι μπάρμπα Σῖμο, τοῦ εἶπα, ἡ πρότασίς μου εἶναι σοβαρή. Προσπαθῶ νὰ μάθω κάτι. Ἔτσι τὸν ἔπεισα καὶ δέχτηκε, χωρὶς νὰ ἐπιδιώξη νὰ μάθη περισσότερα.

Τὸ βράδι στὴν ψαράδικη ταβέρνα ποὺ συναντηθήκαμε, μοῦ εἶπε ὅτι τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης πρέπει νὰ εἶμαι ἕτοιμος.

Φόρεσα ἕνα παληὸ κουστούμι γεμᾶτο λαδομπογιὲς κι' ἕνα μπερὲ μουντζουρωμένο καὶ πῆγα στὴν ὁδὸ Μεσσηνίας, περιμένοντας στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα φάνηκε ὁ μπάρμπα Σῖμος, ποὺ δυσκολεύτηκε νὰ μὲ γνωρίση. Ὅταν τὸν καλησπέρησα, μοῦ εἶπε.

—Πραγματικὸς μπογιατζὴς φαίνεσαι. Γελαστοὶ προχωρήσαμε κι' οἱ δυὸ μαζὶ στὴ γκαρσονιέρα μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα.

Ὁ μπάρμπα Σῖμος χτύπησε τὸ κουδούνι, μᾶς ἄνοιξε τὴν πόρτα ὁ Παρνίδης καὶ ὅπως προχωρούσαμε, μπροστὰ ὁ ζωγράφος καὶ πίσω του ἐγώ, βλέπω στὸ βάθος ἑνὸς δωματίου νὰ στέκη ὁ Μπερανζέ, τυλιγμένος μιὰ μεταξωτὴ πράσινη ρόμπ ντὲ σάμπρ.

Τοὺς καλημερίσαμε καὶ περιμέναμε νὰ πάρουμε διαταγές, ἀπὸ πιὸ δωμάτιο ἔπρεπε ν' ἀρχίσουμε.

—Ἀπὸ τὸ σαλόνι μᾶς εἶπε ὁ Παρνίδης. Ἄρχισα νὰ μεταφέρω τῆς βαριὲς πολυθρόνες καὶ ἄλλα ἔπιπλα ποὺ ἐθαύμασα τὴν πολυτέλεια καὶ τὴ τέχνη τους.

—Σωστὸ ἀνάκτορο, εἶπα στὸ μπάρμπα Σῖμο. Ἐκεῖνος γέλασε καὶ γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ μοῦ εἶπε νὰ προσέχω μήπως γίνει καμμιὰ ζημιά.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μεταφορᾶς χωνόμουνα στὰ διαμερίσματα τῆς γκαρσονιέρας καὶ μὲ ἐρευνητικὲς ματιὲς ἔψαχνα παντοῦ, σὲ κάθε γωνιά, γιὰ νὰ βρῶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μοῦ ἔδινε τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσω τὴν ὑπόθεσι. Ἔτσι, ὅπως πήγαινα κι' ἐρχόμουν φορτωμένος μὲ τὰ πράγματα τοῦ σαλονιοῦ στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν τὸ γραφεῖο τοῦ Μπερανζέ, τὰ μάτια μου πέσανε πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξένα περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες. Ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ δῶ τοὺς τίτλους, πλησίασα πιὸ κοντὰ στὸ γραφεῖο. Ἔτσι, ὅπως διάβαζα, πρόσεξα στὴ γωνιὰ τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων νὰ εἶναι γεμᾶτο σχισμένες ἐπιστολὲς καὶ ἄλλα χαρτιά.

Ἔπρεπε νὰ πάρω τὰ χαρτιὰ ἀπὸ τὸ καλάθι. Ἐξ ἄλλου αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπός, ποὺ ἐπεδίωξα νὰ μπῶ στὴ γκαρσονιέρα.

Μὰ πῶς; ἀφοῦ ὁ Παρνίδης διαρκῶς βρισκόταν μπροστά μας; Σὲ κάποια στιγμὴ βρῆκα τὴν εὐκαιρία καὶ ὅπως ἔσκυψα καὶ μάζεψα τὰ σχισμένα γράμματα τράβηξε τὴν προσοχή μου ἕνα μισανοιγμένο συρτάρι. Ὅταν διεπίστωσα πὼς δὲν μὲ πρόσεχε κανείς, τὸ τράβηξα προσεκτικὰ χωρὶς νὰ κάνω θόρυβο καὶ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἅρπαξα ἀπὸ μέσα ὅ,τι ἔπιασε τὸ χέρι μου. Ἦταν φωτογραφίες καὶ διάφορα χαρτιά. Τὰ ἔβαλα βιαστικὰ στὴ τσέπη μου, ἔκλεισα πάλι τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου καὶ γύρισα πίσω στὴ δουλειά μου ἀδιάφορος.

Ἡ τύχη φαίνεται πὼς μὲ βοήθησε καὶ τὰ κατάφερα νὰ πάρω τὰ χαρτιὰ ποὺ ἤθελα. Μὰ δὲν ἤξερα, ὡς τόσο, ἂν πέτυχα ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσα.

Ὅταν τέλειωσαν οἱ μεταφορὲς καὶ καθάρισε τὸ δωμάτιο ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, ὁ μπάρμπα Σῖμος ἄρχισε τὴν προετοιμασία, γιὰ νὰ τοποθετήσουμε τὶς χρυσὲς ταπετσα-

ρίες στὸν τοῖχο. Ἐγὼ τὸν βοηθοῦσα μὲ γρηγοράδα, γιὰ νὰ δείχνω πὼς μόνο στὴ δουλειά μου πρόσεχα, μὰ στὴν πραγματικότητα ἡ ἀπασχόλησις αὐτὴ μοῦδιωχνε τὸ φόβο ποὺ εἶχα μήπως ἀποκαλυφθῶ.

Ὁ Μπερανζὲ διαρκῶς μπαινόβγαινε στὰ δωμάτια τῆς γκαρσονιέρας κι' ἔτσι μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ προσέξω καλύτερα τὸ βάδισμά του. Φαινόταν τώρα διακριτικὰ πὼς παρέσερνε τὸ δεξί του πόδι, ὅπως περπατοῦσε μὲ τὶς παντοῦφλες τοῦ σπιτιοῦ.

Φαίνεται πὼς ὁ Μπερανζὲ ἦταν περίεργος καὶ θέλησε νὰ παρακολουθήση τὴ δουλειά μας. Γιαυτὸ μᾶς πλησίασε περισσότερο.

Τότε μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν κοιτάξω στὸ πρόσωπο, βλέποντάς τον γιὰ πρώτη φορὰ χωρὶς καπέλλο.

Ὅπως τὸν κοίταζα, τὸ βλέμμα μου καρφώθηκε πάνω σ' ἕνα μακρουλὸ σημάδι, ποὺ ὑπῆρχε στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ μετώπου του, ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζε ἡ φαλάκρα του. Αὐτὸ μοῦ θύμισε τὸ σημάδι ποὺ εἶχε καὶ ὁ Ἰταλὸς καταχραστής.

Ἡ περιέργειά μου κορυφώθηκε καὶ πρόσεξα ἀκόμη καλύτερα κάνοντας τὴ σκέψι μήπως εἶναι ὁ Ἰταλὸς καταχραστὴς τοῦ Σὰν–Ρέμο, μὰ πάλι μὲ μπέρδευαν τὰ χαρακτηριστικά του.

Στὸ μεταξὺ ἄρχισε νὰ σουρουπώνη, ἡ δουλειὰ σταμάτησε καὶ ὁ μπάρμπα Σῖμος μοῦ εἶπε πὼς εἶναι ὥρα νὰ φύγουμε. Τὸν καληνύχτισα καὶ μὲ γρήγορα βήματα, σχεδὸν ἔτρεχα, ἔφθασα στὸ σπίτι μου. Βιαστικὰ μπῆκα στὸ δωμάτιό μου, ἔκλεισα τὴν πόρτα, ἄδειασα τὶς τσέπες μου ἀπὸ τὰ κλεμένα χαρτιὰ καὶ ἀνυπόμονα ἄρχισα νὰ χωρίζω τὶς φωτογραφίες ἀπὸ τὰ σχισμένα γράμματα.

Ἔτσι ὅπως προχωροῦσα, παραβάλλοντας τὰ πρόσωπα τῶν φωτογραφιῶν, σταμάτησα σὲ μιὰ μικρὴ φωτογραφία ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Παρουσίαζε ἕναν τριανταπεντάρη ξυρισμένο καὶ μὲ ἐλαφρὰ φαλάκρα στὸ κεφάλι του. Τὶς ἄλλες τὶς παραμέρισα, γιατὶ δὲν εὕρισκα ἐνδιαφέρον. Ἦσαν γυναῖκες φωτογραφημένες μὲ τὸν Μπερανζὲ σὲ διάφορα μέρη, ποὺ μοῦ ἦσαν ἄγνωστα.

Ἔτσι περιωρίστηκα σ' αὐτὴ τὴν μικρὴ φωτογραφία, ποὺ ἦταν σὲ μέγεθος ταυτότητος. Μοῦ φάνηκε σὰν γνωστό τὸ πρόσωπο.

Ὅπως τὴν πρόσεξα καλύτερα, εἶδα πὼς ἔμοιαζε τοῦ Μπερανζέ, μὰ δυσκολεύθηκα νὰ βγάλω τὴν φυσιογνωμία του, ὅπως ἦταν σήμερα μὲ γυαλιὰ ἀπὸ φακούς, κατάξανθο μουστάκι καὶ μούσι, ποὺ τὸν ἔκαναν ἀγνώριστο. Μόνο τὸ σχῆμα τῆς φαλάκρας του πρόδιδε πὼς ἦταν ὁ ἴδιος.

Ἀπὸ τὴ φωτογραφία αὐτή, ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια μου, ἔβγαιναν πολλὰ συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα φανέρωναν ξεκάθαρα ὅτι ἡ σημερινὴ μεταμφίεσις τοῦ Μπερανζὲ δὲν ἦταν ἀθῶα. Σὲ κάποιο σκοτεινὸ σκοπὸ ἀπέβλεπε. Μήπως ἤθελε νὰ φυλαχθῆ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὸν κατεδίωκαν ; Ἢ ἤθελε νὰ κρυφτῆ γιὰ νὰ δουλεύη πιὸ ἄνετα, σὲ κάποιο κατασκοπευτικὸ δίκτυο στὸ ὁποῖο πιθανῶς ν' ἀνῆκε ;

Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν ὕποπτη ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας του, ἄφησα τὴ φαντασία μου νὰ τρέχη παντοῦ, γιὰ νὰ βρῆ ποιὰ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ παίρνει τέτοια προφυλακτικὰ μέτρα.

Ἐνῶ τὸ ρολόϊ χτυποῦσε τὶς ὧρες ποὺ ἔφευγαν, ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ εἶμαι σκυμένος πάνω στὸ γραφεῖο, προσπαθώντας νὰ συναρμολογήσω τὰ σχισμένα γράμματα. Ὡστόσο, εἶχε ξημερώσει γιὰ καλά, ὅταν τελείωσα. Μιὰ μόνο ἀπὸ ὅλες τὶς ξενόγλωσσες ἐπιστολές, ποὺ εἶχα συναρμολογήσει, ἦταν ἐνδιαφέρουσα, ὅπως μᾶς ἐξήγησε τὴν ἴδια μέρα ἡ μεταφραστικὴ ὑπηρεσία τῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας.

Ἦταν συνθηματικὰ γραμμένη ἀπὸ κάποιον Brino ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ τοῦ ἔγραφε. «Μὴν ἀνησυχῆς. Καλὰ βρίσκεσαι στὴν Ἑλλάδα. Ἐδῶ ἔχουμε ἡσυχία».

Τώρα οἱ ὑποψίες μου ἄρχισαν νὰ γίνωνται πραγματικότητες, ὕστερα καὶ ἀπὸ

τὰ γράμματα τῆς Ρώμης, ποὺ ἔκλεψα ἀπὸ τὴν γκαρσονιέρα. Αὐτὸ φανέρωνε ξεκάθαρα πὼς ὁ παραλήπτης του σίγουρα εἶχε δοσοληψίες μὲ τὴ δικαιοσύνη.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας ἡμέρας πῆγα στὴ γκαρσονιέρα καὶ συνάντησα τὸν μπάρμπα Σῖμο. «Θὰ φύγω καὶ νὰ μὲ δικαιολογήσης», τοῦ εἶπα,. Ὁ καλὸς γέρος, χωρὶς νὰ θέλη νὰ μάθη περισσότερα, μοῦ εἶπε νὰ μείνω ἥσυχος. Ἔτσι πῆγα στὸ Τμῆμα γιὰ ν' ἀναφέρω στὸν Διοικητή.

Μὲ τὸν ἀστυνόμο συναντηθήκαμε στὴν εἴσοδο τοῦ Τμήματος.

—Κάπως βιαστικός, συμβαίνει τίποτε ; μὲ ρώτησε.

—Ἔχω πολλὰ ν' ἀναφέρω. Καὶ προχωρήσαμε μαζὶ στὸ γραφεῖο του.

—Γιὰ τὴ γνωστὴ ὑπόθεσι ;

—Μάλιστα. Ἄλλα περιμέναμε καὶ ἄλλα βρῆκα. Τὸ ὄνομα Μπερανζὲ εἶναι ψευδώνυμο, καί, ὅπως μὲ βεβαιώνουν τὰ διάφορα στοιχεῖα, πίσω ἀπ' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ἰταλὸς καταχραστὴς τοῦ Σὰν-Ρέμο. Τὸ σημάδι τοῦ μετώπου, τὸ σύρσιμο τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ καὶ γενικὰ τὰ χαρακτηριστικά του, συμφωνοῦν ἀπόλυτα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ Εἰδικὴ Ἀσφάλεια. Ἀκόμα ἡ φωτογραφία αὐτή, ἂν καὶ τὸν παρουσιάζει τελείως διαφορετικὸ ἀπ' ὅτι εἶναι σήμερα, ξυρισμένο καὶ χωρὶς γυαλιά, φανερώνει πὼς ἔχει σοβαροὺς λόγους ν' ἀλλάξη τὴ φυσιογνωμία του. Κατόπιν βγάζω τὸ συνθηματικὸ γράμμα τῆς Ρώμης καὶ δίνω τὴ μετάφρασι στὸν κ. Διοικητή.

Ὁ ἀστυνόμος περιεργάσθηκε μὲ προσοχὴ τὴ φωτογραφία, διάβασε τὴ μετάφρασι τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ κατάπληκτος.

—Ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζη κατὰ μῆκος τοῦ γραφείου του.

—Νομίζω πὼς δὲν πέφτω ἔξω, τοῦ εἶπα μὲ πεποίθησι. Ἔπειτα μποροῦμε νὰ πάρουμε πληροφορίες ἀπὸ τὶς ἐδῶ Ἰταλικὲς ἀρχές.

Ὁ Ἀστυνόμος συμφώνησε μαζί μου καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης πῆγα στὸ Ἰταλικὸ Προξενεῖο Πειραιῶς.

Δήλωσα τὴν ταυτότητά μου στὸ θυρωρὸ ποὺ στεκόταν στὴν εἴσοδο. Αὐτὸς μὲ ὡδήγησε στὴ Γραμματεία.

—Θέλω νὰ δῶ τὸν κ. Πρόξενο, εἶπα σ' ἕναν ὑπάλληλο.

—Ἀπουσιάζει στὴν Ἰταλία μὲ ἄδεια, μοῦ ἀπάντησε ἕνα μεσόκοπος κύριος, ποὺ καθόταν στὸ ἀπέναντι γραφεῖο καὶ ὁ ὁποῖος αὐτοσυστήθηκε :

—Ριτιᾶνο, Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Προξενείου. Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος κ. ἀστυνομικέ ; μὲ ρώτησε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, καὶ μοῦ προσέφερε κάθισμα πλάϊ του.

—Ἀπὸ καιρό, τοῦ εἶπα, παρακολουθοῦμε κάποιο ξένο. Τὰ χαρακτηριστικά του συμπίπτει νὰ μοιάζουν καταπληκτικὰ μὲ κάποιον καταδιωκόμενον ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Ρώμης.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ὑπὸ τίτλον «Πλαστογραφία τραπεζικῶν τσὲκς» μελέτην μας παρεισέφρυσαν φράσεις τινες, πρόσφοροι ἴσως νὰ θίξουν τὴν ὑπόληψιν ὡρισμένων προσώπων, ὧν ἐτέθησαν τὰ ὀνόματα (κ. Τσέντζον κλπ.), ἀντὶ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων τοῦ ὀνοματεπωνύμου αὐτῶν. Δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς ὅτι ὅσα ἐγράψαμεν ἐξετέθησαν μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν καθοδήγησιν τῶν νεωτέρων ἀστυνομικῶν καὶ δὴ τῶν τῆς Ἀσφαλείας, οἵτινες συνεχίζουν νὰ γράφουν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀστυνομίας, μὴ σκεφθέντες, οὐδὲ κατὰ διάνοιαν, νὰ θίξωμεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν οὐδενός. Ἐν πάσῃ περιπτώσει θεωροῦμεν καθῆκον μας νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ἐλυπήθημεν πολὺ δι' ὅ,τι ἔγινε καὶ ὅτι ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν, περισσότερον παντὸς ἄλλου, καὶ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, μεθ' ὧν κατὰ τὸ παρελθόν, λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ἔργου μας εὑρέθημεν ἀντιμέτωποι, καὶ τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν τῆς ἐνδεδειγμένης ἐκτιμήσεως τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας, μεθ' ὧν συμβιοῦν εἰς τὴν σύγχρονον μηχανοκίνητον ζωήν. Γ.Δ.

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 222 τεύχους)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

III. Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ

IV. ΠΡΙΝ ΜΠΟΥΜΕ ΣΤΟ ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ

α) Μάθε νὰ γράφῃς σωστά.

...Διάφορες ὑπηρεσιακὲς ἀσχολίες —καὶ κυρίως ἡ μετάβαση τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου στὴν Πάτρα καὶ στὴν Κέρκυρα— ἐμπόδισαν τὸν γράφοντα νὰ συνεχίσῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ μελέτη του γύρω ἀπὸ τὸ ἐπίμαχο καὶ νευραλγικὸ θέμα τῶν ἐκθέσεων ἰδεῶν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ζητεῖ συγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες του καὶ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ «δριμύτερος», ὁλοκληρώνοντας τὴν ἐργασία του.

Ἡ μικρὴ ὅμως αὐτὴ ἀνάπαυλα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ βγῇ ἕνα πολὺ ἐλπιδοφόρο καὶ ὠφέλιμο συμπέρασμα : Ὅτι δηλαδὴ οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι δ ι ψ ο ῦ ν νὰ μάθουν. Καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμήν τους καὶ δίνει τὸ μέτρο τῆς πνευματικῆς στάθμης τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Ἔτσι, στὰ γραφεῖα μας κατὰ δεκάδας φθάνουν τὰ γράμματα τῶν φίλων ἀναγνωστῶν ποὺ ἐπιμένουν νὰ συζητήσουν τὸ θέμα τῶν ἐκθέσεων, ὅπως τὸ παρουσίασεν αὐτὸ τὸ περιοδικό.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅσο σκληρὸ κι' ἂν εἶναι τὸ ἐπάγγελμά τους κι' ὅσα πολλὰ καὶ μεγάλα ὑλικὰ προβλήματα κι' ἂν ἀντιμετωπίζουν, δὲν παραλείπουν ν' ἀφιερώσουν λίγο χρόνο καὶ σὲ πνευματικὰ θέματα, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ προσαρμοσθοῦν στὶς ὁλοένα αὐξανόμενες ἀπαιτήσεις καὶ τὰ αἰτήματα τῆς ἐποχῆς μας.

Τοὺς συγχαίρομε γι' αὐτὸ καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία τους.

Ἀλλά, ὁ...«χῶρος» τοῦ περιοδικοῦ ἐτούτου εἶναι χρῆμα. Ἂς μὴ τὸν σπαταλοῦμε μὲ μακροὺς προλόγους...

Εἶπα προλόγους καὶ θυμήθηκα τὸ θέμα μας. Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἴχαμε σταματήσει : Στὸν πρόλογο. Καὶ ἀφοῦ προσπαθήσαμε νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα ὁρισμό, εἴχαμε μιλήσει γιὰ μερικοὺς κανόνες ποὺ τὸν διέπουν.

Ἂς τοὺς ξαναθυμηθοῦμε.

Ἐλέγαμε, λοιπόν, ὅτι ὁ πρόλογος πρέπει νὰ εἶναι :

α) σύντομος,
β) εὐκολονόητος,
γ) φωτεινός,
δ) εὐχάριστος καὶ
ε) καλογραμμένος.

Συμφωνήσαμε ἐπίσης ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ μακρὲς θεωρίες ἀλλά, κατὰ προτίμηση, σκηνές, εἰκόνες, χρώματα, σχήματα, ἤχους, εὐωδιές, μιὰ κι' εἶναι τὸ περισσότερο λογοτεχνικὸ μέρος τῆς ἐκθέσεως.

Εἰς ἀπάντησιν ὅλων αὐτῶν πήραμε ἕνα σωρὸ γράμματα, κυρίως ἀπὸ ἀστυφύλακες, ποὺ ὅλα εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ κυρίως χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἀγωνίας ποὺ συνέχει τοὺς ὑποψηφίους τῶν Σχολῶν βαθμοφόρων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Μά, φαίνεται ὅτι χρειάζεται πολλὴ δουλειὰ ἀκόμα γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε ἕνα ὡραῖο ἀποτέλεσμα.

Οἱ πιὸ πολλοὶ φίλοι δείχνουν καθαρὰ τὴν μεγάλη ἀδυναμία τῶν ἐξεταζομένων. Δὲν καθαρίζουν, οὔτε σιδερώνουν τὸ κοστούμι τους γιὰ νὰ τὸ φορέσουν, ἀλλὰ τὸ πετοῦν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ δανείζονται ξένα ροῦχα. Ἔτσι, παρουσιάζονται σὰν μασκαρεμένοι. Δὲν ἀντέχω στὸν πειρασμὸ ν' ἀναφέρω μιὰ περίπτωση ἑνὸς συμπαθεστάτου καὶ ἐκλε-

κτοῦ φίλου ἀστυφύλακος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἔμπνευση νὰ μοῦ στείλη μιὰ ἔκθεσή του γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὴ γνώμη μου. Μά, ὅταν στάθηκα χτὲς τὸ βράδυ νὰ τὴ διαβάσω, διεπίστωσα ὅτι ἦταν αὐτούσιο κείμενο τοῦ Παπαδιαμάντη.

Ἀλλά, λησμόνησε ὁ κατὰ τὰ ἄλλα ἀγαπημένος μου φίλος ὅτι δὲν διαγωνίζεται μονάχα στὴν ἔκθεση, ἀλλὰ καὶ στὸν Ποινικὸ Κώδικα, ὁ ὁποῖος περιέχει ἕνα ἄρθρο, κολαζόμενο αὐστηρά, τὴν ἀ π ά τ η.

Γιατὶ περίπου ἀπάτη εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἐν συρροῇ καὶ μὲ κλοπή. Συγχρόνως δὲ καί... λίγη φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας, ἀφοῦ διώρθωσε μερικὲς φράσεις ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ ἐκ Σκιάθου ἐπιφανοῦς διηγηματογράφου. Καὶ τὸ ἔφθειρε κατὰ τρόπον ἀνευλαβῆ.

Ἂν τώρα αὐτὸ τὸ ἔκαμε στὶς ἐξετάσεις ἴσως νὰ ἐμηδενίζετο. Καὶ θ' ἀποροῦσε κι' ὁ ἴδιος γιατί.

Ἀκόμα ὅμως πιὸ διασκεδαστικὴ ἦταν ἡ περίπτωσις ἑνὸς μαθητευομένου φίλου ἀστυφύλακος ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε μιά... ἔκθεσή μου («ἡ συγκοινωνία ὡς παράγων πολιτισμοῦ») δημοσιευμένην μάλιστα στὰ «Αστυνομικὰ Χρονικὰ» πρὶν τέσσαρα χρόνια. Καὶ τὴν ἔκθεση αὐτὴ συνώδευε μὲ τὰ ἑξῆς λόγια «...Δὲν ξέρω ἂν κατάφερα νὰ ἀκολουθήσω πιστὰ τὶς ὑποδείξεις σας γιὰ τὴν ἔκθεση. Πάντως ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα. Ἂν ἔχω καὶ μερικὰ λάθη μὴ μὲ κρίνετε αὐστηρά. Δὲν εἶμαι καὶ λογοτέχνης... Κ ο υ ρ ά σ τ η κ α πολὺ γιὰ νὰ τὴν γράψω...».

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ θεωρηθοῦν κωμικές, οὔτε ἀναφέρονται γιὰ νὰ θίξουν κανένα. Σημειώνουν ἁπλῶς ἕνα τρωτὸ σημεῖο τῆς μεγάλης μάζης τῶν διαγωνιζομένων : τὴν ἀ ν τ ι γ ρ α φ ή.

Εἶναι ἀπαράδεκτη αὐτὴ ἡ τακτική, φίλε ἀναγνώστη. Ἀπαράδεκτη καὶ ἐπικίνδυνη.

Γράψε ὅ,τι ξέρεις. Γράψε τὴ γνώμη σου. Καὶ ἂν αὐτὸ ποὺ ξέρεις καὶ πιστεύεις, τὸ ἐκφράσης σωστά, ὀρθογραφημένα καὶ ὅπως πρέπει, ἔχεις ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία.

Μὴ παίρνης ὕφος ρητορικὸ καὶ μὴ χρησιμοποιῆς λέξεις ποὺ δὲν γνωρίζεις.

Αὐτοὶ ποὺ σὲ κρίνουν ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ διαπιστώσουν ἂν τὸ κείμενο εἶναι δικό σου ἢ ξένο. Δὲν πρόκειται νὰ τοὺς ἐξαπατήσης.

Μὴ κουράζεσαι, λοιπόν, ἄδικα ν' ἀποστηθίσης ξένα κείμενα.

Μάθε νὰ γράφης σωστά.

Γιατὶ μεθαύριο ὅταν καθίσης στὴν καρέκλα τοῦ Ἀξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας καὶ χρειασθῇ νὰ κάνης ἐγγραφὲς στὸ Βιβλίο Συμβάντων δὲν θὰ ἔχης κανένα βοήθημα γιὰ νὰ δανεισθῇς ξένες ἰδέες γι' αὐτό. Οὔτε ὁ μακαρίτης ὁ Παπαδιαμάντης διετέλεσε ποτέ.. Ὑπαστυνόμος ὥστε νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ σὲ συμβουλεύση.

Ἕνα ἄλλο «κακό», χεῖρον τοῦ πρώτου : ο ἱ ἀ ν ο ρ θ ο γ ρ α φ ί ε ς. Μελαγχολεῖ κανεὶς διαβάζοντας φράσεις σὰν αὐτές : «Ἡ Ἀστηνομία εἶναι ὁ καθρέπτης τοῦ πολυτισμοῦ», «...ἡ φυλλοπατρία εἶναι ὑψίστη ἀρετή...», «...ἐπιβλέπει διὰ τὴν διατήρισην τῆς δημοσείας τάξεως», «...ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ ὠφελίσομε τὸν ἑαφτό μας καὶ τὴν πατρὶς...», «...πρέπη νὰ ἔχη θᾶρος καὶ νὰ πρωχωρεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός», «...τὰ ὁποία διαγράφουν οἱ κανωνισμοὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ σώματος» κλπ.

Κάποτε ἕνας Ὑπουργὸς μιᾶς γειτονικῆς ,φιλικῆς χώρας εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα νομοσχέδιο, διὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦσε νὰ θεωροῦνται ἀλλοδαποὶ ὅσοι δὲν γνωρίζουν γραφὴν καὶ ὅσοι δὲν ξέρουν γραμματική.

Ὑπερβολικὴ καὶ λιγάκι κωμικὴ φαίνεται αὐτὴ ἡ πρόταση. Κι' ὅμως... Ἂν τὸ καλοσκεφθῇ κανεὶς τὸ ζήτημα, θὰ συμφωνήση μὲ τὸν Ὑπουργὸ ἐκεῖνο. Γιατί, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ Ἕλληνας ἕνας ποὺ δὲν ξέρει νὰ γράφη ἑλληνικά ;

Καὶ μέσα σὲ ἐκθέσεις ὑπάρχουν, δυστυχῶς, φράσεις ποὺ σὲ κάνουν ν' ἀμφιβάλλης ἐὰν αὐτὸς ποὺ γράφει εἶναι Ἕλλην ὑπήκοος.

Ἐὰν ἡ διατύπωση τῶν ἰδεῶν εἶναι Τέχνη, ἡ ὀρθογραφία εἶναι μελέτη. Μ ο ν ά χ α μ ε λ έ τ η.

Δὲν χρειάζεται νὰ ἔχης ἰδιαίτερες ἱκανότητες ἢ πτυχία οὔτε καὶ νὰ εἶσαι λογοτέ-

χνης γιὰ νὰ ξέρης ὅτι ἡ 'Αστυνομία παίρνει ὕψιλον ἢ ἡ φιλοπατρία γιῶτα. Τὸ θέμα εἶναι ἐξαιρετικὰ σοβαρό. Καὶ σημαντικὰ ἐπιζήμιο γιὰ τὴν 'Αστυνομία. Αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς ὁ λόγος ποὺ οἱ ἐπιτροπὲς εἶναι ἰδιαιτέρως αὐστηρὲς στὸ μάθημα τῆς 'Εκθέσεως.

Εὔκολο εἶναι ν' ἀποφύγουμε τὰ πολλὰ λάθη. Μιὰ ὥρα τὴν ἑβδομάδα ἂν διαθέσουμε φτάνει. Ν' ἀνοίξουμε τὴ γραμματικὴ καὶ νὰ μαθαίνουμε σιγὰ-σιγὰ ἕνα-ἕνα κεφάλαιο. Σὲ λίγο θὰ ἀρχίσουμε νὰ μποροῦμε νὰ γράφουμε σωστά.

'Ο γράφων, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὑποβάλλει καὶ μία πρόταση πρὸς τὸ ἁρμόδιο Γραφεῖο Μελετῶν τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων. Νὰ εἰσηγηθῇ, δηλαδή, ὥστε νὰ παρακολουθοῦν ὑποχρεωτικὰ ὅλοι οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι μαθήματα 'Ελληνικῶν, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὸ δεκαπενθήμερο. Δὲν χρειάζονται ἔξοδα γι' αὐτό.

"Ας ἀναλάβη αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἕνας βαθμοφόρος ἀπὸ κάθε Τμῆμα.

Μονάχα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ κακὸ θὰ κτυπηθῇ στὶς ρίζες του.

'Αλλὰ καὶ ὁ 'Αξιωματικὸς 'Αλλαγῆς μπορεῖ ὅταν παραλαμβάνη τὰ σημειωματάριά τους, νὰ τοὺς ὑποδεικνύη καὶ νὰ κοκκινίζη τὰ λάθη τους καὶ νὰ τοὺς ὑποχρεώνη νὰ γράφουν ὀρθογραφημένα.

'Εν πάσῃ περιπτώσει, λίαν προσεχῶς θ' ἀσχοληθῇ αὐτὴ ἡ στήλη καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς ὀρθογραφίας, καὶ θὰ ἐξετάσῃ τοὺς πιὸ ἐν χρήσει κανόνες τῆς ἑλληνικῆς ὀρθογραφίας, ὥστε ὁ φίλος ἀναγνώστης νὰ ἔχῃ ἕνα βοήθημα καὶ νὰ ξέρῃ πότε θὰ βάλῃ ὕψιλον καὶ πότε ἰῶτα, πότε περισπωμένη καὶ πότε ψιλή.

Κακὸν τρίτον. 'Η ἀ σ υ ν τ α ξ ί α. 'Επίσης μεγάλο κακό. Διαβάζεις ἕνα γραπτὸ καὶ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί θέλει νὰ πῇ. 'Αλλοῦ λείπει τὸ ρῆμα, ἄλλοτε τὸ ὑποκείμενο εἶναι στὸν ἑνικὸ καὶ τὸ ἀντικείμενο στὸν πληθυντικό, κι' ἄλλοτε πάλι οἱ λέξεις εἶναι μπερδεμένες σὰν «πλίνθοι καὶ κέραμοι» ποὺ ἔχουν ἀτάκτως πεταχτῇ σὲ μιὰ γωνιά.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ θέμα θ' ἀσχοληθοῦμε. 'Αλλὰ τὸ λέμε προκαταβολικὰ καὶ πρέπει συνεχῶς νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε ὥστε νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν ὅλοι. Καμαρῶστε μερικὲς φράσεις : «...'Επειδὴ δὲν νοεῖται Κοινωνία πρέπει νὰ ὑπάρξη οἱ θεσμοὶ ποὺ ἔχει προνοήσει ὁ ἄνθρωπος...», «...ὁ ἀστυνομικὸς ἔχων ἰδιότητας καὶ εἶναι φρουρὸς ἀκοίμητος διὰ τὴν τάξιν...», «...εὐσυνείδητος ἐκτέλεσις εἶναι διὰ τὴν τιμήν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν καὶ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ψεύδεται...», «...τεσσαράκοντα ἔτη ἤρχισαν σὺν τῷ χρόνῳ...», «...εἰς τὴν λαίλαπα τῶν κοινωνιῶν ἡ καταιγίς. Ποίαν σημασίαν δίδομεν;..» κτλ.

Ράβδος ἐν γωνίᾳ... "Αρα;...Μά, τί ἄλλο ; "Αρα βρέχει. Βροχὴ μηδενικῶν ὁλοστρογγύλων καὶ πελωρίων. Καὶ γιατί αὐτό ;...Διότι «εὐσυνείδητος ἐκτέλεσις εἶναι διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν καὶ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ψεύδεται...».

Γελᾶτε ; Δὲν πρέπει...'Η στήλη αὐτὴ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ γελάσετε. Μᾶλλον θὰ σᾶς κάνῃ στὸ τέλος νὰ συμφωνήσετε μαζί της ὅτι, παράλληλα μὲ τὰς μηνύσεις καὶ τὰς συστάσεις, μὲ τὰ δημόσια εἴδη καὶ τὴν ἄψογη ἐμφάνιση, πρέπει ὁ ἀστυφύλαξ νὰ μάθῃ νὰ ἐκφράζεται.

"Ετσι θὰ γίνῃ γοητευτικὸς καὶ ἡ ὠφέλεια τῆς 'Αστυνομίας θὰ εἶναι μεγίστη.

"Ολα ἐτοῦτα, φίλοι ἐπιστολογράφοι, δὲν τὰ ἀνέφερα γιὰ νὰ σᾶς στεναχωρήσω. Μάρτυς μου ὁ Θεός. Πρόθεσή μου δὲν ἦταν νὰ σᾶς κακοκαρδίσω. Μοναδικὴ ἐπιθυμία αὐτῆς τῆς παράξενης στήλης εἶναι νὰ σᾶς ξυπνήσῃ ἀπὸ κάποιο λήθαργο. Θέλετε νὰ μάθετε, διψᾶτε ν' ἀκούσετε, ἀγωνίζεσθε γιὰ νὰ βελτιωθῆτε. Εἶναι γεγονός. Καὶ τὸ σημειώνω μὲ συγκίνηση.'Αλλὰ δὲν κάνετε αὐτὸ ποὺ πρέπει. Σὲ κάθε 'Αστυνομικὸ Τμῆμα πρέπει νὰ ὑπάρχουν πολλὲς γραμματικές. Καὶ σὲ κάθε θάλαμο πρέπει νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ ἀστυφύλακες νὰ τὶς φυλλομετροῦν.

Μονάχα μὲ μιὰ ἐντατικὴ μελέτη θὰ φθάσετε στὸ σημεῖο ποὺ θέλετε.

Καὶ ἀπὸ τὴ σκοπιά της ἡ στήλη αὐτὴ θὰ σᾶς βοηθήσῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο,

ὥστε στὶς προσεχεῖς ἐξετάσεις οἱ κριταί σας νὰ λάμπουν ἀπὸ χαρὰ καὶ νὰ μποροῦν νὰ λένε μὲ περηφάνεια : «Εἶναι ὅλοι τους σπουδαῖοι».

Καὶ τώρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου :

β) Μερικοὶ ἀξιόλογοι πρόλογοι .

Συμβαίνει αὐτὴν τὴν ὥρα ποὺ γράφω νὰ εἶναι νύχτα... νύχτα προχωρημένη... τρεῖς τὸ πρωί... Καὶ συμβαίνει ἀκόμα νὰ εἶναι πολὺ ἥσυχη καὶ γλυκειὰ αὐτὴ ἡ νύχτα. Κι' ὅλα ἐτοῦτα, μαζὶ μὲ τὶς καμπάνες ἑνὸς μοναστηριοῦ ποὺ ἀκούγονται ἀπὸ μακριά, μοῦ γεννοῦν μιὰ περίεργη διάθεση : Νὰ ρεμβάσω, νὰ ὀνειροπολήσω, νὰ ξεχαστῶ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς διαλέγω ἀπὸ τὰ κείμενα ποὺ ἔχω τὰ πιὸ ρομαντικά. Ἔτσι συνδυάζεται πιὸ ἐπιτυχημένα τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

Νὰ ἕνας ὡραῖος πρόλογος. Εἶναι ἀπὸ ἕνα κείμενον τοῦ ἀρχιφύλακος κ. Ἰωάννου Μάνδαλου. Θὰ τὸν παραθέσω ὡς ἔχει, μιὰ καὶ εἴχαμε συμφωνήσει νὰ παραθέσουμε τοὺς πιὸ καλοὺς προλόγους καὶ νὰ κουβεντιάσουμε πάνω στὴν ἀρχιτεκτονική τους.

Ὁ κύριος, λοιπόν, Μάνδαλος περιγράφει μιὰ ἐκδρομή. Καὶ ἀρχίζει ἔτσι :

«...Ἡ ἐκδρομὴ εἶναι σήμερα μιὰ ἔννοια πολὺ πλατειά. Ἀγκαλιάζει ἕνα σωρὸ μορφὲς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς καθημερινῆς πεζότητος. Ἡ μεγάλη διάδοση καὶ τελειοποίηση τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἡ ἀνάπτυξη ὅλων τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων ἐπιτρέπει στὸν ἄνθρωπο νὰ διανύη ἀπίθανες ἀποστάσεις, νὰ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς συνανθρώπους του ποὺ ζοῦν σὲ ἄλλες χῶρες καὶ νὰ βελτιώνη ἀδιάκοπα τὸν πολιτισμό του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, τὸ αἴτημα τῆς φυγῆς ποὺ ἀδιάκοπα τὸν καταδιώκει τὸν σπρώχνει νὰ τὸ «σκάση» ἀπ' τὴ ρουτίνα, ν' ἀφήση τὸ ἐπιτηδευμένο ὕφος τῆς σοβαρότητός του καὶ νὰ ξαναγίνη παιδί... Νὰ χαρῆ, νὰ τραγουδήση, νὰ ζήση ἁπλᾶ τὴ ζωὴ τῆς ὑπαίθρου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκδρομή, ποὺ μαζὶ παίρνει καὶ τουριστικὸ καὶ ἐκπαιδευτικὸ χαρακτῆρα, ὅπως ἡ δική μας, ποὺ πραγματοποιήθηκε προχθές...»

Ἐδῶ τελειώνει ὁ πρόλογος καὶ ἀκολουθεῖ τὸ κυρίως θέμα, τὸ ὁποῖο ἀναπτύσσει μὲ τὴν ἴδια γλαφυρότητα καὶ σαφήνεια.

Τὸ κείμενο εἶναι παλαιό. Ἀλλά, πολὺ ἐνδιαφέρον. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς γραμμὲς ἔχει ἤδη ἀναπτυχθῆ σχεδὸν ὅλο τὸ θέμα κι' ἔχουν ὑπογραμμισθῆ τὰ κύρια σημεῖα του.

Δηλαδή :

Ἐκδρομὴ = μετακίνηση, πολιτισμός, ἐπαφὴ μὲ ξένους ἀνθρώπους, ψυχικὴ ἀνάγκη, τουρισμός, ἐκπαίδευσις. Καλύπτει πολλοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Πραγματοποιεῖται = δι' αὐτοκινήτου καὶ ἄλλων συγκοινωνιακῶν μέσων. Τελειοποίησις τούτων εἰς τὴν ἐποχήν μας.

Ἀφορμή ; Μιὰ ἀστυνομικὴ ἐκδρομή, γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ διαβάσετε πάρα κάτω.

Καὶ ἡ κριτική : Ὁ πρόλογος αὐτὸς εἶναι σύμφωνος μὲ ὅσα εἴπαμε ; Εἶναι σύντομος ; Εἶναι εὐκολονόητος ; εἶναι φωτεινός ; Εἶναι εὐχάριστος ; Εἶναι καλογραμμένος ; Ἀναμφισβήτητα εἶναι ἄριστος. Καὶ ὁ λόγος εἶναι ὅτι δὲν περιέχει τίποτε τὸ ξένο. Ὁ κ. Μάνδαλος γράφει ὅ,τι ξέρει. Ἔχει φορέσει τὸ κοστούμι του. Κι' εἶναι πολὺ κομψὸς καὶ γοητευτικός.

Ἐπίσης δὲν καταπιάνεται μὲ θεωρίες, οὔτε ἔχει σπουδαῖο ὕφος. Ἔχει ἁπλότητα καὶ χάρη. Μοναδικὸ μειονέκτημα εἶναι ὅτι εἶναι γραμμένος στὴ δημοτική. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Δὲν εἶναι ἔκθεση. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο (γιὰ τὴ δημοτική του) τὸν παραθέσαμε. Γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ ἐκεῖ, ὥστε σιγὰ-σιγὰ καὶ μεθοδικὰ νὰ φθάσουμε στὴν καθαρεύουσα στὸ ἑπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ. Ἕνας ἄλλος συνάδελφος ὁ κ. Ἀθαν. Μάρκελλος, κάνει τὸν ἑξῆς πρόλογο, περιγράφοντας ἐπίσης μιὰ ἐκδρομή, ὡς δόκιμος ἀρχιφύλαξ.

«Μιὰ ὡραία πρωτοβουλία τοῦ κ. Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς μας ἡ ἐκδρομὴ εἰς τοὺς

Δελφούς. Ὡραία καὶ διδακτικὴ συγχρόνως. Πρωὶ-πρωί, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ξεκινήσαμε αἱ δύο Σχολαὶ Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων μετὰ τοῦ κ. Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς καὶ ὅλων τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν μας, διὰ τοὺς Δελφούς. Καὶ ὅ,τι εἶδα καὶ ὅσα ἄκουσα θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς τὰ περιγράφψω...»

Ἄλλος πρόλογος ἐτοῦτος. Καὶ ὡραιότατος. Μὲ δυὸ μονάχα λόγια κατατοπίζει τὸν ἀναγνώστη του γιὰ τὸ τί πρόκειται νὰ τοῦ ἀφηγηθῆ. Τὸν κατατοπίζει γιὰ τὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ τῶν ἐκδρομέων (=Δελφοί), γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ διωργάνωσε τὴν ἐκδρομὴ (= κ. Διοικητής), γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἐκδρομῆς (=ὡραία καὶ διδακτική), γιὰ τὴν ὥρα ἀναχωρήσεως (=πρωὶ-πρωί, πρὶν ἀπ' τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου) καὶ γιὰ τὰ ἄτομα ποὺ πῆραν μέρος στὴν ἐκδρομὴ (= αἱ δύο Σχολαί, ὁ κ. Διοικητὴς των καὶ οἱ κ.κ. Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς). Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ δυὸ λόγια. Μέσα σὲ πέντε ἀράδες. Ὁ κ. Μάρκελλος δὲν ξεφεύγει οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ θέμα του καὶ ἀποφεύγει νὰ διατυπώση γνῶμες ἢ νὰ μιλήση γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἐκδρομῆς. Ἀφήνει τὸν ἀναγνώστη του νὰ τὸν παρακολουθήση μὲ ὅποια διάθεση προτιμᾶ. Δὲν τὸν προδιαθέτει, τὸν καλεῖ σὲ μιὰ ἐκδρομή.

Θαυμάσιος κι' αὐτὸς τρόπος ἐκφράσεως.

Τρίτος συνάδελφος τώρα ἔχει τὸν λόγον. Ὁ κ. Χρῖστος Καραστάθης. Ἔχει ἕνα ὡραιότατο κείμενο γιὰ τὸ φθινόπωρο. Ἂς ἰδοῦμε τὸν πρόλογό του :

«...Ἁπλὸ κι' ἀπέριττο προβάλλει τὸ φθινόπωρο. Ἤρεμο καὶ ἁπαλό. Μὲ μιὰ γαλήνη βαθειᾶς καὶ γλυκειᾶς μελαγχολίας. Χωρὶς φουρτοῦνες καὶ τραντάγματα. Χωρὶς ἐπιδιώξεις τρελλῶν παραμυθένιων ὀνείρων. Χωρὶς τὴ ζωηρότητα τῶν χρωμάτων καὶ τὸν πλοῦτον τῆς φαντασμαγορικῆς ἀνοιξιάτικης ἐπιδείξεως...»

Αὐτοῦ τοῦ προλόγου ἡ ὁμορφιὰ ἔγκειται στὶς μικρὲς φωτεινὲς φρασοῦλες. Μέσα στὶς λίγες γραμμὲς του καθρεφτίζεται ὅλη ἡ ἤρεμη καὶ γλυκειὰ μελαγχολία τοῦ φθινοπώρου, τοῦ φτωχοῦ, τοῦ σκοτεινοῦ, τοῦ προσγειωμένου.

Εἶναι μιὰ θαυμάσια λογοτεχνικὴ εἰκόνα, ἔστω κι' ἂν ὑπάρχουν, ἢ μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν ἀντιρρήσεις πάνω στὸ ζήτημα τοῦ ἂν τὸ φθινόπωρο μὲ τὰ πρωτοβρόχια του καὶ τὸ πέσιμο τῶν φύλλων του, μὲ τὸ μολυβένιο οὐρανό του καὶ τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα εἶναι πιὸ γαληνεμένο ἀπὸ τὸ καλοκαίρι μὲ τὴ ζεστή, νωχέλικη σκηνοθεσία του.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ συγγραφεὺς ἐκφράζει τὶς ἰδέες του ποὺ μπορεῖ μὲν νὰ εἶναι ἀντιλεγόμενες, εἶναι ὅμως διατυπωμένες μ' ἕνα χαριτωμένο τρόπο.

Αὐτὰ γιὰ σήμερα. Θὰ συνεχίσουμε στὸ προσεχὲς τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ, στὸ ὁποῖο καὶ θὰ συμπληρώσουμε τὶς παρατηρήσεις μας γύρω ἀπὸ τὸν πρόλογο, ὥστε νὰ κλείσουμε αὐτὸ τὸ θέμα καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ μποῦμε σ' ἕνα ἄλλο πιὸ σοβαρὸ καὶ ἀξιόλογο. Στὸ κυρίως θέμα, ποὺ ἰδιαιτέρως θὰ μᾶς ἀπασχολήση.

Εὐχαριστῶ ποὺ μὲ διαβάσατε.

(Συνεχίζεται)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ — ΑΥΣΤΡΙΑ — ΓΕΡΜΑΝΙΑ — ΓΑΛΛΙΑ ΕΛΒΕΤΙΑ — ΙΤΑΛΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΙΩΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 225 τεύχους)

10-7-62. Φύγαμε ἀπὸ τὸ Μόναχο στὶς 8.30' τὸ πρωί. Ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος καὶ μόνο λίγα μικρὰ συννεφάκια σκεπάζουν τὸν λαμπρὸ ἥλιο. Ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας διαδρομὴ φθάσαμε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι σκεπασμένη ἀπὸ πρασινάδα καὶ ψηλὲς λεῦκες καὶ ἄλλα δέντρα, ποὺ τὸ ὄνομά της φέρει στὴν μνήμη κάθε ἀνθρώπου ὅλη τὴ φρίκη τοῦ τελευταίου πολέμου. Εἶναι τὸ Νταχάου. Ἐδῶ ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα Χιτλερικὰ στρατόπεδα. Βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος τῆς πόλεως σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μέσα σὲ μιὰ περιοχὴ ἀπὸ ἀθέριστα σιτάρια. Συνεχίζουμε τὸν δρόμο μας μέσα ἀπὸ πεδιάδες, σ' ἕνα ὡραιότατο αὐτοκινητόδρομο. Τὸ μεσημεριανὸ φαγητό μας τὸ πήραμε στὴ Στουτγάρδη, ποὺ φθάσαμε στὶς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι. Ἡ Στουτγάρδη βρίσκεται στὴ κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Νάζεμπαχ. Χαρήκαμε γιὰ λίγο τὴ δροσιὰ κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα δέντρα τοῦ βασιλικοῦ πάρκου καὶ εἴδαμε τοὺς περίφημους ἀνδριάντες. Μέσα στὴ πόλι θαυμάσαμε τὴν περίφημη ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Λεονάρδου, γοτθικοῦ ρυθμοῦ, καὶ τὸν ὀνομαστὸ πύργο ποὺ περικλείει τὸν ἔφιππο ἀνδριάντα τοῦ κόμητος Ἐστερχάζυ. Τὰ σπίτια μικρά, μὲ τὸ χαρακτηριστικό τους ὀξὺ σχῆμα, μοιάζουν σὰν μικροὶ πύργοι. Στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα φύγαμε ἀπὸ τὴν ὄμορφη Στουτγάρδη καὶ στὶς 5.45' περάσαμε τὴν Καρλσρούη, ποὺ ἔχει σχῆμα βεντάλιας στὴν πεδιάδα τοῦ Ρήνου, μὲ τὰ ὡραῖα πάρκα της καὶ τὰ πολλὰ ἱστορικὰ μνημεῖα της. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἐδῶ, στὸ δεξιὸ μέρος, εἶναι ἡ περίφημη λουτρόπολις Μπάντεν-Μπάντεν, φημισμένη σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη, ποὺ μοιάζει σὰν μικρὴ μινιατούρα στὰ δάση τῶν ἐλάτων. Τὸ ταξίδι συνεχίζεται γιὰ τὴν Γαλλία, ὁ καιρὸς πάλι συννέφιασε καὶ χοντρὲς σταγόνες βροχῆς σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ δύναμι τὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου. Στὰ σύνορα φτάσαμε στὶς 8 τὸ βράδυ. Πάνω ἀπὸ μιὰ μεγάλη γέφυρα, ποὺ τὴ φωτίζουν 16 στύλοι μὲ φῶτα, περάσαμε τὸν Ρῆνο. Ὁ Ρῆνος εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Γερμανίας. Μετὰ λίγης ὥρας διαδρομή, μπήκαμε στὸ Στρασβοῦργο, ποὺ ἔχει 180.000 κατοίκους. Θαυμάζουμε τὸ μητροπολιτικὸ ναό, ἐπιφανείας 4.087 τ.μ., καὶ ὕψους 142 μ., μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ κυκλικὰ παράθυρα διαμέτρου 13.5 μ. Ἡ πόλις διασχίζεται ἀπὸ μικροποταμοὺς ποὺ τῆς δίνουν ξεχωριστὴ χάρι. Ἐδῶ διανυκτερεύσαμε.

11-7-62. Ὁ καιρὸς ἦταν βροχερὸς ὅταν ἀφήσαμε τὸ Στρασβοῦργο στὶς 8 τὸ πρωὶ μὲ κατεύθυνσι τὸ Παρίσι. Τώρα ἡ διαδρομή μας εἶναι μέσα σὲ ἀπέραντα χωράφια ἀπὸ ἀθέριστα σιτάρια καὶ λειβάδια ἀπὸ παχὺ χορτάρι. Στὴ πόλι Νανσύ, ποὺ βρίσκεται στὴν ἐπαρχία τῆς Λωραίννης, φτάσαμε μετὰ τρεῖς ὥρες. Κατεβήκαμε γιὰ λίγο στὸ κέντρο τῆς πόλεως καὶ θαυμάσαμε τὸ χάλκινο ἄγαλμα τῆς Ζὰν-ντ-Ἄρκ. Ἀγοράσαμε πολλὰ τρόφιμα, γιατὶ τὸ φαγητὸ στὰ ἐστιατόρια εἶναι πανάκριβο. Μετὰ τὴ Νανσὺ ἀκολουθοῦμε παραπλεύρως τὸν ποταμὸ Μάρνη, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τῆς Γαλλίας, περνοῦμε τὴν πόλι Τοὺλ καὶ σὲ λίγο, κοντὰ σὲ μιὰ βρύση, παίρνουμε τὸ φαγητό μας, μέσα σ' ἕνα καταπράσινο λειβάδι. Ἡ ὥρα εἶναι 13.15' καὶ ὁ καιρὸς ὡραῖος. Δὲν καθυστεροῦμε πολὺ καὶ συνεχίζουμε τὸ ταξίδι μας μὲ τραγούδια καὶ ἀνέκδοτα. Ἡ ἀπόστασις μίκραινε συνεχῶς καὶ μὲ ἀγωνία περιμέναμε νὰ μποῦμε στὸ χιλιοτραγουδισμένο Παρίσι. Τὴν 18 ὥρα μπήκαμε στὴν πόλι μέσα ἀπὸ τοὺς γεμάτους ὁμορφιὰ συνοικισμοὺς μὲ τὶς πολυτελεῖς βίλλες. Χιλιάδες αὐτοκίνητα τρέχουν σὰν δαιμονισμένα, μὲ μέσο ὅριο τα-

χύτητος 60 χιλιομέτρων. Τακτοποιηθήκαμε στὸ ξενοδοχεῖον «Κραντέ». Ἀφοῦ φρεσκαριστήκαμε λίγο, ἀμέσως σχεδὸν ὅλοι συγκεντρωθήκαμε στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, γιὰ τὴν πρώτη ἐξόρμησι στὴν ξακουσμένη πόλι, μὲ σκοπὸ τὸ «Φολὶ Μπερζέρ», τὸ μεγαλύτερο καὶ πλέον φημισμένο καμπαρὲ τοῦ κόσμου. Σ' αὐτὸ πήγαμε μὲ τὸ περίφημο μετρό. Τὸ «Φολὶ Μπερζέρ», τὸ ξακουστὸ αὐτὸ καμπαρέ, ἀπ' ὅπου πέρασαν οἱ μεγαλύτερες φυσιογνωμίες τοῦ κόσμου, φυλάσσει ὁλοζώντανη ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Παρισιοῦ. Μὲ μικρὸ ἀναλόγως εἰσιτήριο μπήκαμε στὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου. Τὸ πρόγραμμα ἔχει ἀρχίσει καὶ μένουμε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστὰ στὸ πλούσιο θέαμα, ποὺ παρουσιάζουν τὰ νούμερα μὲ τὴν παραμυθένια λαμπρότητα. Δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ «Φολὶ Μπερζέρ». Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ Παρίσι.

12-7-1962. Τὸ Παρίσι εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας καὶ βρίσκεται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα ποὺ τὸ χωρίζει στὰ δύο. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες πόλεις

Οἱ ἐκδρομεῖς ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας «Ἱερὴ Καρδία» τῶν Παρισίων.

τοῦ κόσμου. Ἱστορικῶς καὶ ἀρχιτεκτονικῶς κατατάσσεται μετὰ τὴν Ἀθήνα, τὴν Ρώμη καὶ τὴν Βιέννη. Τὰ κτίρια, μεγαλοπρεπῆ μὲ σκοῦρο χρῶμα, τὰ χωρίζουν ὄμορφα βουλεβάρτα, δηλαδὴ μεγάλοι σκεπασμένοι μὲ δέντρα δρόμοι. Οἱ Παριζιάνοι ἔχουν ἔρωτα μὲ τὸν Σηκουάνα. Στὶς ὄχθες του ἔχουν στήσει τὸ βασίλειό τους οἱ ἀλητομποέμηδες, ποὺ τὶς παγερὲς νύχτες τοῦ ἄγριου χειμώνα ξεκουράζουν τὰ σκελετωμένα ἀπὸ τὶς κακουχίες κορμιά τους. Ἐπίσης στὶς ὄχθες του γίνονται τακτικὰ ἐκθέσεις παλαιῶν καὶ νέων ζωγράφων καὶ πωλοῦνται διάφορα βιβλία. Στὶς 8 τὸ πρωὶ ἐπισκεπτόμαστε τὴν Μονμάρτρη, τὸ σύμβολο αὐτὸ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γλεντιοῦ, ποὺ βρίσκεται σὲ ὕψωμα 130 μερίπου μέτρα. Ἄρχισε νὰ βρέχη, ὅταν φθάσαμε στὴν ἀψίδα τοῦ θριάμβου, ποὺ βρίσκεται στὴν πλατεῖα Ἐτουὰλ καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς λεωφόρου τῶν Ἠλυσίων Πεδίων. Ἀπὸ τὴν ἀψίδα αὐτὴ ἀνοίγονται, σὰν εἶδος ἀκτίνων τροχοῦ, 12 μεγάλοι λεωφόροι. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀψίδα εἶναι τὸ μνημεῖο τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου. Συνέχεια ἐπισκεπτόμαστε τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, καὶ ἔχει ὕψος 300 μέτρα. Δίπλα εἶναι τὸ «Τροκαντερό», ἕνα πελώριο κτίριο σὲ σχῆμα ἡμικυκλικό, ποὺ στολίζεται μὲ ὡραῖα ἀγάλματα καὶ συντριβάνια. Ἀκριβῶς ἀπέναντι σὲ μικρὴ ἀπόστασι εἶναι ἡ Σχολὴ Εὐελπίδων. Φεύ-

γοντας γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο μας περνοῦμε ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ, ποὺ στὸ κέντρο του ἔχει ὀκτάγωνο λίμνη καὶ περιέχει ἕνα σωρὸ γλυπτικὰ συμπλέγματα, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι μουσείου. Περνοῦμε δυὸ παληὰ μεγάλα ἀνάκτορα, σήμερα μουσεῖα, τὸ «Μεγάλο ἀνάκτορο» καὶ τὸ «Μικρὸ ἀνάκτορο», ὅπως τὰ λέγουν, τὴν περίφημη γέφυρα τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', καὶ τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, ποὺ τὴν στολίζουν γύρω-γύρω τεράστια ἀγάλματα, παριστάνοντα τὶς πόλεις τῆς Γαλλίας. Στὸ κέντρο τῆς πλατείας εἶναι στημένος ἕνας ὀβελίσκος, δῶρο τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Μεχμὲτ Ἀλῆ, στὸν Κάρολο τὸν Γ'. Τὸ ἀπόγευμα περιωδεύσαμε μόνοι μας τὴν πόλι. Τὰ περισσότερα πεζοδρόμια, γεμᾶτα ἀπὸ μικροπωλητὰς διαφόρων μικροαντικειμένων, ἐμπορεύματα καὶ περίπτερα, δὲν παρουσιάζουν ὡραῖα ὄψι. Κάπου-κάπου παρουσιάζονται μπροστά μας ἐπαῖτες. Ὅταν βραδυάσῃ βλέπεις νὰ γυρίζουν στοὺς δρόμους ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ποὺ παρουσιάζουν ἕνα παράξενο μῖγμα, ἐνῶ ἄλλοι βρωμεροί, ξαπλωμένοι στὰ παγκάκια ἢ μεθυσμένοι μὲ σκελετωμένα πρόσωπα, φέρνουν στὸ μυαλό σου τοὺς ἥρωες τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Κι' ὅταν νυχτώσῃ, τοὺς μισοφωτισμένους δρόμους μὲ τὰ μικρὰ γραφικὰ φανάρια, γεμίζουν ἕνα σωρὸ γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν, μπογιατισμένες μὲ χρώματα καὶ φτηνὰ ἀρώματα.

13-7-1962. Καὶ σήμερα γυρίζουμε ἀπὸ τὸ πρωὶ γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸ Παρίσι. Περνοῦμε ἀπὸ τὴν πλατεῖα Βαστίλλης, ποὺ ἦταν ἄλλοτε τὸ περίφημο ὁμώνυμο φρούριο καὶ ἀπὸ τὸ δικαστικὸ μέγαρο, ἕνα τεράστιο σὲ ὄγκο καὶ ἔκτασι κτίριο, ποὺ ἔχει ἡλικία ἐννέα αἰώνων. Εἴδαμε τὸ πανεπιστήμιο,ποὺ εἶναι τὸ ἀρχαιότερο τῆς Εὐρώπης, καὶ τὴν ὄπερα, ἕνα μεγαλόπρεπο κτίριο ποὺ καταλαμβάνει ἐπιφάνεια 11.000 τ.μ. καὶ ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτερο θέατρο στὸν κόσμο σὲ ὄγκο. Πηγαίνοντας στὶς Βερσαλλίες περνοῦμε ἀπὸ τὸ λόφο Σαὶν—Κλοῦ, ποὺ εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα τοῦ Παρισιοῦ. Κοντὰ στὸ μεσημέρι φθάσαμε στὶς Βερσαλλίες. Τὶς Βερσαλλίες ἀνέδειξε ὁ Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ', ποὺ δημιουργησε τὸ θαυμάσιο συγκρότημα τῶν μεγαλοπρεπῶν ἀνακτόρων, διάφορα περίπτερα καὶ ἄλλα λαμπρὰ κτίρια μὲ τοὺς κατάφυτους κήπους. Τὸ ἀνάκτορο ἀποτελοῦν τρία οἰκοδομικὰ συγκροτήματα, δηλαδὴ τὸ κεντρικὸ οἰκοδόμημα καὶ οἱ δύο πτέρυγές του μὲ ἔκτασι σὲ μῆκος, 415 μ. Οἱ κῆποι τῶν Βερσαλλιῶν ἁπλώνονται πρὸ τῶν ἀνακτόρων σὲ μῆκος 4.680 μ. πλάτος 3.120 καὶ ἀποτελοῦν πραγματικὸ παράδεισο, μὲ πλῆθος σπανίων δέντρων καὶ φυτῶν, μὲ τεχνητὲς λίμνες, καταρράκτες, διώρυγες, βρύσες καὶ τὶς στολισμένες μὲ ἄνθη καὶ φυλώματα σκιάδες. Μετὰ τὶς Βερσαλλίες ἐπισκεφθήκαμε τὸν μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Παρισιοῦ, τὴν Παναγία τῶν Παρισίων, ἕνα θαυμάσιο οἰκοδόμημα γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ποὺ ἡ ἀνέγερσίς του κράτησε 200 καὶ πλέον χρόνια. Συνέχεια πηγαίνουμε στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων. Στὸ παμμέγιστο καὶ ἐπιβλητικὸ τοῦτο Μέγαρο, κάτω ἀπὸ τὸν θόλο, βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, μέσα σὲ σαρκοφάγο ἀπὸ ἐρυθρὸ φιλανδικὸ γρανίτη, ποὺ ζυγίζει 67 τόννους. Τὸ Πάνθεο εἶναι ρυθμοῦ νεοελληνικοῦ. Μετὰ τὸ μεσημέρι πήγαμε στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου, ποὺ εἶναι ἕνα κτιριακὸ συγκρότημα τῶν χειμερινῶν ἀνακτόρων τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῦτο στέκει περήφανο καὶ δέχεται χιλιάδες ἐπισκέπτες τὸ χρόνο. Ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀνακτόρων καλύπτει ἡ ἑλληνικὴ πλευρά, ποὺ περιέχει ἕνα σωρὸ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἀγάλματα, ἀριστουργήματα γλυπτικῆς ἀπὸ καλοπελεκημένο μάρμαρο. Νομίζεις ὅτι εἶναι ἕτοιμα νὰ μιλήσουν. Τόσα πολλὰ ἑλληνικὰ ἀγάλματα, γεμᾶτα κάλλος, δὲν ἔχω δῆ στὰ μουσεῖα τῆς πατρίδος μας. Ξεχωριστὴ θέσι κατέχει ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ποὺ προβάλλεται στὸ μέσο χωριστοῦ δωματίου. Σὲ ἄλλο τμῆμα τοῦ μουσείου θαυμάσαμε τεράστιους ζωγραφικοὺς πίνακες τῶν μεγαλυτέρων ζωγράφων, ὅπως τῶν Ντελακρουά, Μιχαὴλ Ἀγγέλου, Λεονάρδου Ντὰ Βίντσι, Θεοτοκοπούλου κ.λ.π.

14-7-1962. Σήμερα εἶναι ἐθνικὴ γιορτὴ τῶν Γάλλων γι' αὐτὸ καὶ τὸ Παρίσι εἶναι πλημμυρισμένο στὶς σημαῖες. Στὴ λεωφόρο Ἠλυσίων Πεδίων, παρ' ὅλη τὴ

βροχή, συγκεντρώθηκε χιλιάδες κόσμος γιὰ νὰ θαυμάση τὴν ἐπιβλητικὴ στρατιωτικὴ παρέλασι, ποὺ καὶ μεῖς ἀπὸ κοντὰ εἴδαμε. Πολλοὶ ἀστυνομικοὶ τηροῦν τὴν τάξι μέσα ἀπὸ ψηλὰ κινητὰ σιδερένια κιγκλιδώματα ποὺ κρατοῦν τὸν κόσμο μακρυά. Στὶς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι ὅλοι ἐπισκεφθήκαμε τὸ ὡραιότατο δάσος τῆς Βουλώνης, μὲ τὶς πολλὲς λίμνες, τὰ συντριβάνια καὶ τοὺς ἀνθισμένους κήπους.

15-7-1962. Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια εἶναι τὸ Παρίσι. Ἡ ἀκριβὴς περιγραφή του εἶναι ἀδύνατη. Τὸ πρωὶ στὶς 7 φύγαμε μὲ βροχὴ γιὰ τὴν Ἑλβετία. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Παρίσι εἶναι τὸ ἀεροδρόμιο καὶ στὸ δεξιό μας μέρος, πιὸ κάτω σ' ἕνα ὡραιότατο δάσος, ἡ πόλις Φοντενεμπλώ, ποὺ βρίσκεται ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἀνάκτορα, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπέγραψε τὸ 1814 τὴν παραίτησί του ὁ Μέγας Ναπολέων. Στὴ Ντιζόν, ποὺ βρίσκεται στὴ διώρυγα τῆς Βουργουνδίας, φθάσαμε στὶς 12.30′ τὸ μεσημέρι. Καθήσαμε γιὰ λίγο στὴν κεντρικὴ πλατεῖα, μὲ τὰ ὡραῖα κόκκινα τριαντάφυλλα, καὶ θαυμάσαμε τὰ ἀξιοθέατα, ποὺ ξεχωριστὴ θέσι κατέχει ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἁγ. Μπενίνι, γοτθικοῦ ρυθμοῦ, καὶ τὸ ἀνάκτορο τῶν Δουκῶν τῆς Βουργουνδίας. Περνοῦμε τὴν κωμόπολι Ντὸλ στὶς 2 μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ ἡ διαδρομή μας συνεχίζεται γιὰ τὴν Γενεύη σ' ἕνα ἀνηφορικὸ γεμᾶτο στροφὲς δρόμο, ποὺ τοῦ δίνουν ξεχωριστὴ ὁμορφιὰ οἱ ὀγκώδεις βράχοι, οἱ γραφικὲς χαράδρες, καὶ τὰ πανύψηλα ἔλατα. Μακρυὰ στὸ βάθος διακρίνουμε τὴν λίμνη τῆς Γενεύης καὶ ψηλὰ τὶς Ἄλπεις. Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα σταματοῦμε στὰ σύνορα. Ὁ ἔλεγχος σχεδὸν τυπικός, δὲν μᾶς καθυστερεῖ καθόλου καὶ σὲ λίγο περνοῦμε στὴν Ἑλβετία. Στὴν Γενεύη μπήκαμε σὲ λίγο καὶ σταματήσαμε στὴν πλατεῖα, κοντὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ὁμολογουμένως κουραστήκαμε ἐδῶ γιὰ τὴνἀνεύρεσι ξενοδοχείου.

16-7-1962. Ἡ Γενεύη εἶναι μιὰ πόλις γεμάτη ἀρχοντιὰ καὶ καθαριότητα. Τὰ δύο αὐτὰ προσόντα της, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήση. Ἡ πόλις εἶναι πανέμορφη, μὲ πολυτελέστατα ξενοδοχεῖα, κέντρα ψυχαγωγίας καὶ διασκεδάσεως καὶ πολλὰ περίφημα πνευματικὰ ἱδρύματα. Χωρίζεται στὰ δύο ἀπὸ τὸν Ροδανὸ ποταμό, ποὺ κυλᾶ ἤσυχα μὲ τὰ καταγάλανα νερά του καὶ σχηματίζει τὴν λίμνη Γενεύης ἢ Λεμάν, ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη λίμνη τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης. Κοντὰ στὸ μεσημέρι ἀφήσαμε τὴ Γενεύη. Τὸ πούλμαν νομίζεις ὅτι πετᾶ πάνω στὴν ἄσφαλτο, μαγεμένο ἀπὸ τὸ θαυμάσιο θέαμα ποὺ παρουσιάζει στὸ δεξιό μας μέρος ἡ λίμνη Λεμὰν μὲ τὶς ἀσημένιες ἀκρογιαλιές της. Σὲ λίγο ἀντικρύζουμε τὴ Λωζάνη νὰ καθρεφτίζεται σὰν ἀρχοντοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ στὰ νερὰ τῆς λίμνης. Στὶς 12.30′ τὸ μεσημέρι μπήκαμε στὴν πόλι ποὺ εἶναι κτισμένη πάνω σὲ λόφους ὕψους 528 μ. Ἡ Λωζάνη ἔχει ἑλληνικὴ παροικία. Ἐδῶ ὑπογράφηκε τὸ 1922 ἡ περίφημη συμφωνία, ποὺ ἔθεσε τέρμα στὸν ἑλληνο—τουρκικὸ πόλεμο. Ἡ διαδρομή μας συνεχίζεται παρὰ τὴν λίμνη Λεμάν, μέσα σὲ γραφικὰ τοπία, πού ἡ σιγανὴ βροχὴ τὰ σκεπάζει μὲ ἕνα σκοῦρο χρῶμα. Στὶς 3.30′ μ.μ. περνοῦμε τὴν ἀγκαλιασμένη ἀπὸ ἀναρριχητικὰ φυτὰ καὶ δένδρα πόλι Βεβέ, μὲ τὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα καὶ κτίρια. Τὴν λίμνη διασχίζουν μικρὰ βαποράκια, ποὺ συνεχῶς μεταφέρουν ἐπισκέπτες στὰ μαγευτικὰ αὐτὰ μέρη μὲ τὶς ἀναρίθμητες ὁμορφιές. Στὸ Μοντρέ, ποὺ εἶναι πασίγνωστο γιὰ τὰ πολυτελῆ κτίρια καὶ τὶς ἐπαύλεις του, φθάσαμε μετὰ 10′ λεπτά. Καθήσαμε γιὰ λίγο στὴν πλατεῖα καὶ θαυμάσαμε τὰ ἀξιοθέατα. Ἡ περιοχὴ ἐδῶ φημίζεται γιὰ τὸ καλὸ κρασί της. Διασχίζουμε ὄμορφες κωμοπόλεις μέχρι τοὺς πρόποδες τῶν Ἄλπεων, ποὺ ἡ θέα τους προκαλεῖ τὸ δέος. Καθὼς προχωροῦμε στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο μὲ τὶς πολλὲς ἐπικίνδυνες στροφὲς καὶ τὰ πολλὰ τοῦνελ, ποὺ μόλις χωρεῖ τὸ αὐτοκίνητο, δίπλα σὲ ἀπότομους γκρεμούς, μᾶς καταλαμβάνει ἕνας ἀνεξήγητος φόβος, ἐνῶ τὰ μάτια μας κατάπληκτα ἀπολαμβάνουν τὰ μοναδικὰ τοπία. Μικρὰ σπιτάκια, σκεπασμένα μὲ πέτρινες πλάκες, στέκονται σὰν ἀγρίμια μέσα στὴν ἐρημιά. Τὸ κρύο τσουχτερό. Σὲ λίγο φθάσαμε στὴν κορυφή, ποὺ τὸ ὕψος εἶναι 2.000 μ. καὶ ἄνω. Ἀρχίζουμε τώρα νὰ κατηφορίζουμε, μέσα ἀπὸ πανύψηλα βουνά, σκοτεινὲς χαράδρες ποὺ τὶς ἀγκαλιάζουν ὀγκώδεις βράχοι καὶ πολλὰ τοῦνελ, μέχρι

ποὺ φθάσαμε στὰ σύνορα τῆς Ἰταλίας, στὶς 8 τὸ βράδυ. Ὁ τελωνειακὸς ἔλεγχος δὲν μᾶς ἄργησε. Σὲ λίγο φύγαμε. Εἶχε νυχτώσει ὅταν μπήκαμε στὴν κωμόπολι Στρέζα, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους κλιματολογικοὺς σταθμοὺς τῆς Ἰταλίας, καὶ βρίσκεται στὴν δυτικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Ματζιόρε. Κατεβήκαμε γιὰ λίγο κοντὰ στὴ λίμνη ποὺ χανότανε πίσω στὸ βαθὺ σκοτάδι σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρύψη ἀπὸ τὰ ἀχόρταγα μάτια μας τὶς τόσες ὁμορφιές της. Τὰ μεσάνυχτα μπήκαμε στὸ Μιλᾶνο καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ περιπέτεια, ἐγκατασταθήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

17-7-1962. Τὸ πρωὶ ὅλοι μαζὶ ξεκινήσαμε γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸν πόλι. Πηγαίνουμε στὸν καθεδρικὸ ναό, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα δείγματα τῆς ἰταλικῆς γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τὸν περίφημο «Ντουόμο». Ἐξωτερικῶς ἔχει 2.245 ἀγάλματα καὶ πολλοὺς πύργους, τὸ δὲ ἐσωτερικό του σχηματίζει σταυρὸ καὶ ὑπάρχει ἀψὶς μὲ τρία παράθυρα τὰ μεγαλύτερα στὸν κόσμο, γεμᾶτα πολύχρωμες ὑαλογραφίες. Στὴν κορυφὴ ἔχει χρυσὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας σὲ ὕψος 188 μ. Συνέχεια πηγαίνουμε στὸ περίφημο σ' ὅλο τὸ κόσμο γιὰ τὰ παιζόμενα μελοδράματα, θέατρο τῆς «Σκάλας». Στὸ ἀριστερὸ τμῆμα τοῦ θεάτρου εἶναι τὸ μουσεῖο ποὺ περιέχει προτομὲς καὶ ἀγάλματα μεγάλων μουσικοσυνθετῶν, μαζὶ μὲ ἕνα σωρὸ μουσικὰ ὄργανα καὶ σκεύη. Μέσα σ' αὐτὰ βλέπουμε πιάνα, παληὰ βιολιὰ ξεκουρτισμένα, ποὺ στὸ παρελθὸν σαγήνευαν μὲ τὶς γλυκιές τους μελωδίες. Μετὰ ἀπὸ τὸ μουσεῖο ἐπισκεφθήκαμε τὸ θέατρο ποὺ ἔχει μυθώδη πολυτέλεια. Μπροστὰ στὴν ὄπερα εἶναι στημένο τὸ χάλκινο ἄγαλμα τοῦ Λεονάρντο–Ντὰ–Βίντσι. Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμός, ἕνα πελώριο οἰκοδόμημα, εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τῆς Εὐρώπης. Δίπλα ὑψώνεται ὁ οὐρανοξύστης τῆς ἑταιρείας ἐλαστικῶν Πιρέλι, μὲ 36 πατώματα. Τὸ Μιλᾶνο εἶναι ὡραιοτάτη πόλις μὲ μεγάλα κτίρια καὶ καθαροὺς δρόμους, ἐνῶ ἐπαίτας συναντᾶς σὲ κάθε σου σχεδὸν βῆμα.

18-7-1962. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀγκαλιάσει μὲ ἕνα κόκκινο φῶς, γεμᾶτο ζωντάνια, τὴν ὁμορφη πόλι, ὅταν ἀναχωρήσαμε. Μετὰ ἀπὸ δύο ὡρῶν ὡραία διαδρομή, κάναμε μιὰ μικρὴ βόλτα μέσα στὰ στενὰ δρομάκια τῆς Περγάμου, ποὺ μόλις χωρᾶνε τὸ αὐτοκίνητό μας καὶ θαυμάσαμε τὴν πρασινάδα, ποὺ εἶναι ξαπλωμένη στοὺς τοίχους καὶ στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, καὶ τὶς πολλὲς βρυσοῦλες. Τὰ μπαλκόνια στολίζουν ἀνθισμένα γεράνια, ποὺ εἶναι τὸ ἀγαπημένο λουλούδι τῶν Εὐρωπαίων. Στὶς 11.40′ μπήκαμε στὴν Μπρέσια, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ρυμοτομία της, καὶ βλέπουμε τὸ ἐπιβλητικὸ ἀνάκτορο Μιρολέτο, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν ΙΒ′ αἰῶνα. Συνεχίζουμε τὴν διαδρομή μας μέσα ἀπὸ κάμπους μὲ ὀπωροφόρα δένδρα, γεμᾶτα ἄγουρους καρπούς. Στὴ 1.30′ μετὰ τὸ μεσημέρι, φτάσαμε στὴν Βερόνα. Ἡ πόλις αὐτὴ εἶναι ὀνομαστὴ γιὰ τὶς ὡραῖες ἐκκλησίες, τὰ μεσαιωνικὰ μέγαρα καὶ τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια. Ὅλοι μαζὶ πήγαμε στὸ τάφο τῆς Ἰουλιέττας, ποὺ εἶναι γνωστὴ ἡ ἱστορία της ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ Σαίξπηρ. Στὶς 3.30′ τὸ ἀπόγευμα φτάσαμε στὴ Πάδοβα καὶ ἐγκατασταθήκαμε σ' ἕνα ὡραῖο ξενοδοχεῖο. Ἡ Πάδοβα εἶναι ὡραία πόλις μὲ μεγάλα κτίρια καὶ δρόμους. Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι μᾶς κάνει ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Ἰουστίνης ποὺ εἶναι ἕνα τεράστιο οἰκοδόμημα. Τὸ ἀπόγευμα μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία πήραμε τὸν μεγάλο αὐτοκινητόδρομο γιὰ τὴν Βενετία, ποὺ ἐξάπτει τὴν φαντασία μὲ τὴν πρωτοτυπία της. Ἡ Βενετία θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον ἰδιόρρυθμες πόλεις τοῦ κόσμου, γιατὶ εἶναι χτισμένη σὲ λιμνοθάλασσα πάνω σὲ 118 νησίδες, ποὺ ἑνώνονται μεταξύ τους μὲ 378 γέφυρες. Περνοῦμε τὴν μεγάλη σιδερένια γέφυρα, ποὺ ἑνώνει τὴν πόλι μὲ τὴν ξηρά, μήκους 60 μ., καὶ σταματᾶμε στὴν πλατεῖα Ρόμα. Μέχρις ἐδῶ ἔρχονται τὰ αὐτοκίνητα. Τὰ σπίτια, ποὺ τὰ θεμέλιά τους εἶναι μέσα στὸ νερό, νομίζεις ὅτι εἶναι φυτρωμένα στὴν θάλασσα. Ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ 175 φυσικὲς διώρυγες, ποὺ οἱ μεγαλύτερες λέγονται « Κανάλε », οἱ δὲ μικρότερες « Ρίο ».

(Συνεχίζεται)

* Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ ΔΕΞΙΟΥΤΑΙ ΕΛΒΕΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

* Ο ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΙΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ ΔΕΞΙΟΥΤΑΙ ΕΛΒΕΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

Κι' ἄλλοτε μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τονίσουμε τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ συνηθισμένα πλαίσια τῶν ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, ἄρχισε νὰ κάνη διάφορες δημόσιες κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις, ἄλλοτε μικρὲς καὶ περιωρισμένες κι' ἄλλοτε μεγάλες κι' εὐρύτερες, ποὺ ἔχουν σὰν ἀποτέλεσμα νὰ δείχνουμε ὅτι ὄχι μόνο εἴμαστε καλοὶ ἀστυνομικοὶ ἀλλὰ καὶ κοινωνικοί, ἀπὸ κάθε πλευρά, ἄνθρωποι.

Χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι «κομίζομεν γλαῦκαν εἰς Ἀθήνας», ἐν τούτοις νομίζουμε πὼς οἱ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις μας θὰ πρέπει νὰ λάβουν μεγαλύτερη ἔκτασι. Τὸ περιοδικὸ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἡ ἑβδομαδιαία ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή μας καὶ τὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο πρόσφεραν καὶ προσφέρουν ἀληθινὰ πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸν τομέα τῆς κοινωνικῆς μας προβολῆς. Πιστεύουμε ἀκράδαντα ὅτι μὲ τὴ φωτισμένη ἡγεσία τοῦ σημερινοῦ μας κ. Ἀρχηγοῦ τὸ ὄνειρο ποὺ χρόνια περιμένουμε, δηλαδὴ ἡ δημιουργία μιᾶς ἀστυνομικῆς λέσχης καὶ μιᾶς ὠργανωμένης ὑπηρεσίας Δημοσίων Σχέσεων, θὰ γίνη σύντομα πραγματικότης.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γράψαμε παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ μιὰ μικρὴ δεξίωσι, ποὺ ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν ἔκανε στὴ Στρατιωτικὴ Λέσχη Ἀθηνῶν πρὸς τιμὴν μιᾶς ὁμάδος ἕνδεκα Ἑλβετῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι γιὰ λίγες μέρες βρέθηκαν στὴν Ἀθήνα. Ὀφείλουμε νὰ συγχαροῦμε τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν καὶ νὰ εὐχηθοῦμε ὅπως παρόμοιες ἐκδηλώσεις γίνονται πιὸ συχνά, σὰν οἱ περιστάσεις τὸ ἐπιτρέπουν καὶ τὸ ἐπιβάλλουν. Λένε πολλοὶ ξένοι καὶ ἡμεδαποί, καὶ προσωπικὰ τὸ πιστεύουμε, ὅτι ὡς Ἀστυνομία στεκόμαστε πολὺ καλὰ καὶ ὅτι τίποτε δὲν ἔχομε νὰ ζηλέψουμε ἀπὸ ἄλλες Ἀστυνομίες εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τὶς ἑκατέρωθεν συνθῆκες. Τὸ ἴδιο μᾶς διεβίβασαν οἱ Ἑλβετοὶ συνάδελφοι, γεγονὸς ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ νοιώσουμε ξεχωριστὴ ὑπερηφάνεια.

Στὴ δεξίωσι ἐκτὸς τῶν Ἑλβετῶν συναδέλφων παρευρέθησαν ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Τουζένης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Ἀθηνῶν, οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Καπετανίδης καὶ Πατσούρης, οἱ Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Τσουγκράνης, Ντόντος, Ἀθανασούλης καὶ Σκαρμαλιωράκης, οἱ Ἀρχιφύλακες κ.κ. Πίσπας καὶ Γιαννικόπουλος καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Βογιατζῆς, Πετρᾶκος καὶ Σιώρης. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος τῶν Ἑλβετῶν ἀτσυνομικῶν, ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴ χαρὰ ὅλων ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί τους στὴν Ἑλλάδα, ηὐχαρίστησε τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας, τόσο γιὰ τὴν δεξίωσι ὅσο καὶ γενικὰ γιὰ τὰ φιλικὰ αἰσθήματά μας σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ παραμονῆς των. Τέλος ἐπέδωκε εἰς τὸν κ. Τουζένην ἀναμνηστικὸν ἄλμπουμ τῆς ὑπηρεσίας των καθὼς καὶ ἀριθμὸν σημάτων. Ἀπαντώντας ὁ κ. Τουζένης, ἀφοῦ τοὺς ηὐχαρίστησε γιὰ τὰ καλά τους λόγια, τοὺς διεβίβασε τὸν ἐγκάρδιο χαιρετισμὸ τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἐπέδωκε πρὸς ὅλους ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ ἐκδοθέντος λευκώματος «Τὰ 40 χρόνια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων», Κατὰ τὶς 12.30', ὕστερα ἀπὸ τὴ συναδελφικὴ αὐτὴ συγκέντρωσι, οἱ Ἑλβετοὶ ἀστυνομικοί, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες συναδέλφους των, μετέβησαν εἰς τὸ

ξενοδοχεῖον των, ἐνῷ τὴν Κυριακὴν 14–10–62 τοὺς ἀποχαιρέτησαν στὸ ἀεροδρόμιο Ἑλληνικοῦ οἱ κ.κ. Τουζένης καὶ Πατσούρης.

Ὁμολογοῦμε ὅτι ἡ δεξίωσις αὐτὴ ἄφησε σ' ὅλους μας τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις, γιατὶ πιστεύουμε ὅτι παρόμοιες ἐκδηλώσεις ὄχι μόνο μᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ

Ἑλβετοὶ καὶ Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ πρὸ τῆς Στρατιωτικῆς Λέσχης, μετὰ τὴν δεξίωσιν.

γνωριζώμαστε καλύτερα μεταξύ μας, ἔξω ἀπὸ τὰ καθαρῶς ὑπηρεσιακά, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπικοινωνοῦμε παράλληλα μὲ τοὺς συναδέλφους ἄλλων χωρῶν. Εὐχόμαστε ἐγκάρδια ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ νὰ ἔχῃ τὶς συνέχειές της. Συγχαρητήρια σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι καὶ τὴν πρωτοβουλία.

Ο ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΙΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ

«Ἀνδρεία, σωφροσύνης αἱρετωτέρα»
Ἀριστοτέλης

Εἴχαμε τὴν εὐτυχία, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρόσκλησι τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν, νὰ παρευρεθοῦμε στὴν πανηγυρικὴ συνεστίασί του, ποὺ δόθηκε τὴν 9-10-62 στὸ ξενοδοχεῖο «Βασιλέων Μέλαθρον», πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος κ. Μαστοράκου Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος τὴν 10-9-62 στὴν νῆσο Δῆλο, μὲ ἄμεσο κίνδυνο τῆς ζωῆς του καὶ ὑπὸ τὰ βλέμματα ἑκατοντάδων ἀγωνιώντων ξένων τουριστῶν, ἔσωσε, ἀπὸ βέβαιο πνιγμό, τὸν 14ετῆ ἀγγλόπαιδα Roger Pearge.

Τὰ αἰσθήματα ποὺ νοιώσαμε καὶ ὡς ἄνθρωποι ἀλλὰ περισσότερο ὡς ἀστυνομικοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφερθοῦν στὶς γραμμὲς αὐτές. Συμβαίνει κάποτε νὰ νοιώσουμε στὴ ζωή μας μεγάλες συγκινήσεις, ποὺ στὸ πέρασμα τῶν χρόνων μένουν ἀλησμόνητες,

εἴτε γιατὶ ὑπῆρξαν ἀποτέλεσμα κάποιας δικῆς μας τρανῆς χαρᾶς ἢ λύπης, εἴτε γιατί, ἐξ ἀντανακλάσεως, μᾶς δημιούργησαν ξεχωριστὰ αἰσθήματα ὑπερηφανείας. Ὁποιαδήποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι ἡ ἀφορμή τους, ἀναμφισβήτητα, ἐπέδρασαν καὶ ἐπιδροῦν σημαντικὰ στὸν ψυχικό μας κόσμο.

Μέσα στὸν κόσμο τῆς ἀβεβαιότητος ποὺ σήμερα ζοῦμε, στὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ συμφέρον καὶ ἡ ὕλη κατέχουν τὰ πρωτεῖα, στὶς μέρες ποὺ ἕνας μεγάλος ἀγώνας ἰδεῶν ταράζει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ποὺ οἱ διδαχὲς τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου θεωροῦνται ἀπὸ ἀρκετοὺς μοντερνίζοντας ὡς καθυστερημένες καὶ παρωχημένες ἰδέες, πράξεις σὰν κι' αὐτὴ τοῦ Ὑπαρχιφύλακος δίνουν στὴ ζωή μας ἕνα ξεχωριστὸ τόνο καὶ παρέχουν συγχρόνως τὴν ἐλπίδα ὅτι, παρὰ τὶς ἀλλοπρόσαλλες συνθῆκες ποὺ ζοῦμε, ὑπάρχουν ἀκόμη βαθειὰ ριζωμένα στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων τὰ διδάγματα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Εἰλικρινὰ θὰ πρέπει νὰ νοιώθουμε ἰδιαίτερη ὑπερηφάνεια γιατί, μὲ τὴν πρᾶξι τοῦ κ. Μαστοράκου, δόθηκε ἡ εὐκαιρία σὲ ξένους καὶ δικούς μας νὰ διαπιστώσουν τὶς διδαχὲς ποὺ πήραμε καὶ παίρνουμε ὑπηρετώντας στὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Μπορεῖ, ἀναλύοντας αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ τὴν πρᾶξι του, νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἔκανε τίποτε παραπάνω ἀπ' ὅτι ὁ ὅρκος τὸν ὁποῖον ἔδωσε καὶ τὸ καθῆκον προστάζουν. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὅταν κανείς, ἔχοντας ἐπίγνωσι τοῦ κινδύνου στὸν ὁποῖον ἐκτίθεται, ἀδιαφορῇ γι' αὐτὸν καὶ μὲ τολμηρὴ προσπάθεια σώζει ἕνα συνάνθρωπό του, πιστεύουμε πὼς ἡ πρᾶξις αὐτὴ ξεπερνάει τὰ ὅρια τοῦ καθήκοντος καὶ ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς αὐτοθυσίας.

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ κι' ἀλλοιῶς γιατὶ ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Μαστορᾶκος ὄχι μόνον εἶναι ἀστυνομικός, ποὺ ἀρκετὰ χρόνια τώρα ὑπηρετεῖ πιστὰ τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ πατέρας. Καὶ μόνο τὸ στοιχεῖο αὐτό, σὰν βρέθηκε μπροστὰ στὸ θέαμα τοῦ πνιγομένου ἀγγλόπαιδος τὸν ἔκανε, φέρνοντας στὴ σκέψι του τὰ δικά του παιδιά, νὰ ριχθῇ μὲ τὰ ροῦχα του στὴ θάλασσα καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ σώσῃ τὸ παιδί. Μόνο ἕνας στοργικὸς καὶ πονετικὸς πατέρας μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ἐνεργῇ ἔτσι. Μᾶς δόθηκε παλαιότερα ἡ εὐκαιρία νὰ ζήσουμε γιὰ τρεῖς μῆνες κοντὰ σ' αὐτὸν καὶ τὰ παιδιά του. Μὲ συγκίνησι φέρνουμε στὴ μνήμη μας τὸ ἀδιάπτωτο στοργικὸ ἐνδιαφέρον του, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνο στὸν ὑποφαινόμενο ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἔκανε κατάπληξι.

Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἱκανοποίησι γιατὶ ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Μαστορᾶκος ὑπηρετεῖ σ' αὐτό, δοθέντος ὅτι εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ὁ ἴδιος σώζει ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ συνάνθρωπό του. Κι' ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος βρέθηκε στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητος καὶ μαζί του τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει παράλληλα νὰ ἐκφράσουμε δημοσίᾳ τὶς θερμές μας εὐχαριστίες στὸ διοικητικὸ συμβούλιο τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν, ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ γιορτάσῃ κατὰ τρόπον πανηγυρικὸν τὴν πρᾶξι ἑνὸς ὀργάνου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, στὴν συνεστίασί του τῆς 9-10-62.

Ἔτσι τὴν 21η ὥρα τῆς 9-10-62, σὰν βρεθήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο «Βασιλέων Μέλαθρον», νοιώσαμε ἀμέσως γύρω μας μιὰ ἀτμόσφαιρα πέρα γιὰ πέρα φιλικὴ καὶ ἐγκάρδια. Ὁ πρόεδρος τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου κ. Μαχαίρας, ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Ἀποσκίτης, ὁ γενικὸς γραμματεὺς κ. Σταματόπουλος καὶ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ συμβουλίου, ὑποδέχτηκαν τοὺς προσκεκλημένους μὲ εἰλικρινῆ αἰσθήματα ἀγάπης, ποὺ τόσο φανερὰ ἀντανακλῶντο στὰ πρόσωπά τους.

«Κύριε, εὐλόγησον τὴν συγκέντρωσιν ταύτην καὶ καταξίωσον ἡμᾶς τῶν δωρεῶν τῆς ἀγάπης Σου, εἰς ἐπιτέλεσιν τῶν ἐντολῶν πρὸς τὸν πλησίον».

Τὴν προσευχὴν αὐτὴν ἀπήγγειλεν, ἐνῷ ὅλοι ἤμασταν ὄρθιοι, ἕνα μέλος τοῦ Ὁμίλου καὶ ἄρχισε πλέον τὸ δεῖπνο. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δείπνου καὶ πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ τὸ κύριο μέρος τῆς γιορτῆς, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διακρίνουμε, μέσα στὰ πάνω ἀπὸ

ἑκατὸ ἄτομα ποὺ παρευρέθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τιμώμενο Ὑπαρχιφύλακα καὶ τὸν ἐπιβλητικὸ γέροντα πατέρα του, τὸν κ. Θωμόπουλον, πρόεδρον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τοὺς κ.κ. Σολωμονίδην καὶ Οἰκονόμου, Γενικοὺς Γραμματεῖς τῶν Ὑπουργείων Παιδείας καὶ Δημοσίων Ἔργων, τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Τσουκαλᾶν, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀναγνωστόπουλον, τὸν τ. Πρεσβευτὴν κ. Σισιλιάνον, τὸν ἀντιπρόεδρον τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ πρόεδρον τῆς Ε.Λ.Π.Α. κ. Κουτσογιάννην, τὸν πρόεδρον τοῦ Ο.Λ.Π. κ. Ἀθανασιάδην, τὸν βουλευτὴν κ. Βοβολίνην, τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ξενοδοχείου κ. Καραδόντην, τὸν δημοσιογράφον κ. Λεωτσάκον, τὸν δημοσιογράφον τῶν ἐπικαίρων κ. Κωνσταντινίδην, τὸν πρόεδρον τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Β′ περιφερείας κ. Σταματόπουλον, τοὺς κ.κ. Μακρυμίχαλον, Καραλῆν, Σακελλαρόπουλον, καὶ Καλλέργην, τὸν τέως Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α′ κ. Πουλικάκον Π., τὸν Διευθυντὴν Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α′ κ. Καραμπέτσον, τὸν Διευθυντὴν τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α′ κ. Ἀδαμόπουλον, τὸν Διευθυντὴν Ἀστυνομίας Πειραιῶς, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α′ κ. Νικητάκην, τὸν Διοικητὴν τοῦ Γ′ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν, Ἀστυνόμον Α′ κ. Πολίτην, τὸν Ἀστυνόμον Β′ κ. Λιόντον, τοὺς Ὑπαστυνόμους Α′ κ.κ. Ντόντον καὶ Μπακογιάννην καὶ ἄλλους.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου παρουσίασε στοὺς ξένους Ροταριανοὺς τοὺς ἐπισήμους τῆς βραδυᾶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀντηλλάγησαν διάφορα λάβαρα τοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν καὶ Ὁμίλων ἄλλων κρατῶν. Ὕστερα ὁ κ. Μαχαίρας, παίρνοντας θέσι πρὸ τοῦ μικροφώνου, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν τιμᾷ σήμερον μίαν ἡρωικὴν πρᾶξιν, μίαν πρᾶξιν αὐτοθυσίας καὶ ἀλτρουϊσμοῦ.

Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ὁ Ὑπαρχιφύλαξ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀθηνῶν Ἀνδρέας Μαστοράκος, ὑπὸ τὰ ἀγωνιώδη βλέμματα ἑκατοντάδων ξένων τουριστῶν καὶ ἐντοπίων, ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον πνιγμὸν τὸν 14ετῆ Ἀγγλόπαιδα Roger Pearge.

Εἶχεν ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὁ πατήρ του διὰ νὰ τὸν σώσῃ :

Ἡ περίπτωσις εἶχεν τὸ δραματικὸν μεγαλεῖον τῆς πάλης διὰ τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ του. Εἰς τὴν πάλην αὐτὴν εἶχε ριφθῇ δύναμις τεραστία, τὸ πατρικὸν φίλτρον.

Ἔβλεπεν ὁ πατὴρ τὸ παιδί του ἀνυπεράσπιστον νὰ παραδίδεται εἰς τὴν μανίαν τῶν κυμάτων.

Ἔβλεπεν τὸ φοβερὸν τέλος. Ἐλάχιστα λεπτά... σχεδὸν δευτερόλεπτα... καὶ τὸ εὐγενέστερον, τὸ ὡραιότερο ὄνειρό του θὰ εἶχεν θρυμματισθῇ.

Ὥρμησεν λοιπὸν μὲ τὴν ἀκάθεκτον ἐκείνην ἀποφασιστικότητα ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀπελπισία, διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὸ χαμένο παιδὶ ἀπὸ τὴν βεβαιότητα τοῦ θανάτου.

Ὅμως δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτός.

Κάποιος ἄλλος θὰ ἦτο ὁ σωτήρ.

Κάποιος ποὺ τὴν ἴδια ἐφιαλτικὴ στιγμή, τὴ στιγμὴ τῆς κορυφομένης ἀγωνίας ὅλων, ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ὁ ἀμέτοχος θεατὴς τῆς τραγωδίας ἀπὸ τὴν ἀποβάθραν τῆς Δήλου.

Κάποιος ποὺ αἰφνιδίως ἐδοκίμασε μέσα του ἕνα συγκλονιστικὸ σπασμό, κάτι σὰν ἀνταρσίαν, σὰν κεραυνοβόλον διαταγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν ἑνὸς χρέους, πάνω ἀπὸ συμβατικότητες, πάνω ἀπὸ τὶς διαστάσεις τοῦ συνήθους, πάνω ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἐφικτόν.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ὑπαρχιφύλακος Ἀνδέου Μαστοράκου εἶχε σημάνει ἀδίστακτον συναγερμόν, εἶχε δώσει τὴν ἐντολὴν διὰ τὴν ὑπερτάτην προσφοράν, εἶχε πνίξει τὴν αὐτοσυντήρησιν καὶ ἦτο ἑτοίμη διὰ τὴν θυσίαν.

Μὲ αὐτὴν τὴν φωνήν, μὲ τὴν φωνὴν τῆς ψυχῆς του, ὁ Ὑπαρχιφύλαξ ποὺ ἐγένετο ἥρως ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή.

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅταν ξύπνησα ἦταν βράδυ, δέκα ἡ ὥρα περίπου. Πονοῦσε πολὺ τὸ κεφάλι μου καὶ βρισκόμουνα σ' ἕνα στενόμακρο θάλαμο μ' ἕνα κρεβάτι ἀδειανὸ ἀκόμα. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου στεκόταν ὁ Ἀστυνόμος μὲ τὴ Μαίρη, ὁ Ἀργύρης κι' ἕνας γιατρὸς ποὺ μὲ κοίταζε σκυθρωπά. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔβλεπα πολλὰ δένδρα, φωτισμένα μὲ λιγοστὸ φῶς, καὶ μερικὰ ἀσθενοφόρα αὐτοκίνητα ποὺ βρίσκονταν στριμωγμένα σ' ἕνα μικρὸ γκαράζ.

Βρισκόμουνα στὸν δεύτερο ὄροφο τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ». Δὲν χρειαζόταν καὶ πολλὴ σκέψη γιὰ νὰ καταλάβω τὸ πῶς βρέθηκα ἐκεῖ. Ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου ξύπνησα ἔτσι, ἀλλὰ τότε ἤμουνα ἀστυφύλακας, εἴκοσι δύο χρονῶν καὶ εἶχα τραυματισθῆ ἀπὸ μιὰ μεγάλη δοκό, πασχίζοντας νὰ σώσω ἕνα ζευγάρι συνταξιούχων ποὺ τὸ καταπλάκωσε τὸ μικρὸ πλινθόκτιστο σπιτάκι τους, ὑποκύπτοντας στὴ νεροποντή.

Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά. Τώρα βρισκόμουνα μ' ἕνα μεγάλο τραῦμα στὸ μέτωπο καὶ μὲ τὸ δεξιό μου χέρι σπασμένο. Ὁ Ἀργύρης μοῦ ἐξήγησε ὅτι τὸ δεύτερο ἄτομο τοῦ Ἄλιμου, ὁ Ἀρίστος Μπουζᾶς, μὲ χτύπησε μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὸ μέτωπο τὴν ὥρα ποὺ πιάναμε τὸν Ἀγάθο. Κι' ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο μὲ πάτησε στὸ χέρι, παρ' ὅλο τὸ ἀπότομο φρενάρισμα ποὺ ἔκανε ὁ ὁδηγός του. Ἴσως νάμουνα καὶ μακαρίτης ἂν ὁ ὁδηγὸς δὲν ἦταν ἄσσος στὴ δουλειά του. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ Μπουζᾶ ἔπεσα ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο, ἐντελῶς ἀπρόοπτα γιὰ τὸν ὁδηγό.

Ὅπως καὶ νᾶναι ἔπρεπε νὰ θεωρῶ εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό μου ποὺ γλύτωσα. Ὁ Ἀστυνόμος δὲν ἔπαθε τίποτα γιατὶ ὁ Σωτηρίου πρόφτασε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν Μπουζᾶ μ' ἕνα κτύπημα στὸ στομάχι. Εἶχε μόνο κάτι μικρὲς ἀμυχὲς στὸ πρόσωπο, ὅπως κι ὁ Ὑποδιευθυντὴς Κρόμας, ἀποτέλεσμα κάποιας ἄδοξης πάλης μὲ τὸν Ἀγάθο ὕστερα ἀπὸ τὸν τραυματισμό μου.

Ἀναστέναξα μὲ ἀνακούφιση βλέποντας τὴ Μαίρη νὰ σκύβῃ καὶ νὰ μοῦ πιάνῃ τὸ σπασμένο χέρι. Πονοῦσα πολὺ κι' ἔνοιωθα τὰ δάχτυλα μουδιασμένα ἀκόμα στὴν ἄκρη τοῦ γύψου, καθὼς τὸ χέρι της προσπαθοῦσε νὰ μοῦ τὰ ζεστάνῃ. Τὴν κοίταξα γιὰ πολλὴ ὥρα στὰ μάτια καὶ κατόπιν τὴ ρώτησα:

— Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπες πὼς θὰ κατέβαινες στὸν Ἄλιμο ;

— Δὲν πρόφθασα νὰ σοῦ τὸ πῶ τὸ πρωί, ψιθύρισε. Ἦρθε ὁ κύριος Βέλιος στὸ γραφεῖο κατὰ τὶς δέκα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κατεβῶ στὸν Ἄλιμο μαζὶ μὲ τὴ Κάτια. Ὅταν μοῦ τηλεφώνησες κατὰ τὶς δέκα καὶ εἴκοσι, δὲν εἶχα ἀκόμα τὴν ἀπόφαση ἂν θὰ κατεβῶ ἢ ὄχι. Στὶς δέκα καὶ μισὴ ἦρθε πάλι ὁ Ἀστυνόμος καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἂν δὲν κατεβῶ στὸν Ἄλιμο μαζὶ μὲ τὴν Κάτια θὰ σᾶς διέφευγαν δύο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς σπείρας ποὺ κυνηγᾶτε τόσον καιρό. Μὲ ἔκανε νὰ πάρω τὴν ἀπόφαση. Καὶ πῆγα. Δὲν φανταζόμουνα ὅμως ποτὲ ὅτι θὰ χρειασθῇ νὰ φιλήσω ἔτσι ἕναν ξένο, ἕνα κτῆνος! Δέν....

Ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλάμα. Ἔκλαιγε κι' αὐτὴ μὲ λυγμούς, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες σὲ στιγμὲς ἀδυναμίας. Ὁ γιατρὸς βγῆκε χαμογελώντας μου μὲ κατανόηση.

—Ἡσύχασε, τῆς εἶπα τρυφερὰ ὅσο μποροῦσα, ἂν καὶ ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ παγώνῃ. Ἡσύχασε, καὶ πήγαινε τώρα... Εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ θ' ἀνησυχοῦν στὸ σπίτι.

Ἔφυγε μὲ ἀργὰ βήματα. Στὴν πόρτα τοῦ θαλάμου στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά.

— Καλὴ νύχτα σας, εἶπε σιγά. Αὔριο θὰ ξανάρθω...

***

Ὁ Ἀστυνόμος ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἦρθε κοντά μου βλαστημώντας.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! εἶπε νευρικά. Θὰ μοῦ συγχωρήση ἄραγε ποτὲ αὐτὸ τὸ κορίτσι τὸ κακό ποὺ τοῦ ἔκαμα ;

Ἔσκυψε ἀπὸ πάνω μου σκυθρωπός. Εἶχε ὕφος ἐνόχου ποὺ τὸν τυραννᾶνε οἱ τύψεις γιὰ κάποιο μεγάλο ἔγκλημα.

—Ἐσὺ θὰ μοῦ συγχωρήσης ποτὲ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκαμα; ψιθύρισε ἱδρωμένος. Ἐννοῶ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμα καὶ στοὺς δυό σας. Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ. Πῶς νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβης ὅτι...

—Ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο, ἔ ; εἶπα ἀναπνέοντας βαρειά.

— Περίπου.

— Τὸ καταλαβαίνω. Μοῦ εἶναι δύσκολο μόνο νὰ φαντασθῶ τὸ γιατὶ νὰ δηλητηριάζουμε τὶς λιγοστὲς εὐτυχίες ποὺ ζοῦμε. Ἀλλὰ εἶναι ἀπαραίτητο κι' αὐτό...

Δὲν ἀπάντησε. Ἡ σιγὴ ποὺ ἁπλώθηκε ἦταν φοβερή. Αἰσθανόμουνα κάτι νὰ μὲ πνίγη μέσα σὲ τέτοια ἀτμόσφαιρα.

— Τελειώσαμε ; ρώτησα νοιώθοντας ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ σπάσω τὸν πάγο ποὺ μᾶς περιέζωνε.

— Μᾶλλον, ἀπάντησε μὲ μιὰ λάμψη στὸ πρόσωπο. Ὅλα πρέπει νὰ τελείωσαν τώρα. Χρειάζονταν φαίνεται ὁπωσδήποτε ἡ θυσία σου γιὰ νὰ τεθῆ τέρμα σ' αὐτὸ τὸν ὀχετό.

— Τί λέει ὁ Ἀγάθος ; Παραδέχτηκε τὴ δολοφονία ;

— Τίποτα. Μέχρι τὴ στιγμὴ αὐτὴ κρατάει κλειστὸ τὸ στόμα του. Ὁ Μπουζᾶς ὅμως ἦταν ἀρκετὰ ὁμιλητικός. Εἶπε ὅτι τὸν Βότσικα τὸν δολοφόνησε ὁ.... Πουλίδης!

— Ποιός ;

—Ὁ Πουλίδης! Ὁ «κανάγιας» σου ὁ συμβολαιογράφος.

Γέλασα μὲ τὴν καρδιά μου.

—Ὁ Πουλίδης! Ὁ Πουλίδης δολοφόνος ;

—Ἔτσι κατέθεσε. Καὶ ἡ Μίνα φέρεται ὡς ὁ μεγαλύτερος παράγων τῆς σπείρας. Ὁ πραγματικὸς «ἐγκέφαλος»! Πάει περίπατο ὁ Πιὲρ κι' ὁ Σπῦρος Λάβδας! Ὠχριᾶ μπροστὰ στὴ σατανικότητα καὶ τὴν πανουργία τοῦ Πουλίδη ὁ Ἀγάθος, ὁ Μπούκης, οἱ Λάβδηδες καὶ τόσοι ἄλλοι. Δολοφόνος ὁ Πουλίδης! Μόνον ὁ Πουλίδης!! Χά, χά, χά!!

— Φαίνεται πὼς ὑπῆρξα πολὺ ἄτυχος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶπα σκεπτικός. Βυθός, χάος ἀπύθμενο. Μὰ τί συμβαίνει, ἐπὶ τέλους, Θεέ μου!

—Ἔλα, ἄφησε τὸ Θεὸ καὶ κοίταξε νὰ κοιμηθῆς λίγο. Τερματίσαμε, τὸ καταλαβαίνεις ; Δηλαδή, ἐσὺ τερμάτισες. Δική σου ἦταν ἡ ὑπόθεση τοῦ Φακέλου Ε. 28 Φ. 202/4/3/5... Ἀλήθεια... Πόσες φορὲς εἶδα αὐτὸ τὸ φάκελο. Πόσες φορὲς εἶδα τὴν ἐμπιστευτικὴ διαταγὴ ποὺ μᾶς καλοῦσε νὰ βροῦμε τὸ μίτο τῆς Ἀριάδνης...

— Καὶ λέτε νὰ βρήκαμε τὸν «μίτο» ;

— Κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι φανταζόταν ὁλόκληρη ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Βρήκαμε πράγματα ποὺ κανένας δὲν φανταζόταν γιὰ τὴ χώρα μας. Μὰ ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι παντοῦ οἱ ἴδιοι. Παντοῦ τὸ ἔγκλημα σαρκάζει μὲ τὴν ἴδια μορφή, παντοῦ τὸ χρῆμα ἐξασκεῖ τὴν ἴδια ἁμαρτωλὴ γοητεία, παντοῦ ἡ γυναίκα ζητεῖ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ χρῆμα ὑποθάλποντας τὸ ἔγκλημα. Καὶ παντοῦ ὁ ἀφανὴς ἥρως τοῦ εἰκοσιτετραώρου, ὁ γίγας τῆς νύχτας, ὁ θριαμβευτὴς τοῦ πεζοδρομίου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας...

— Μὰ τί σκέπτεσαι καὶ εἶσαι τόσο ἀφηρημένος ;

— Θὰ ἤθελα νὰ μὴ συμβαίνουν ἔτσι τὰ πράγματα, εἶπα προσπαθώντας νὰ θυμηθῶ τί ἔλεγε τελευταῖα ὁ Ἀστυνόμος. Θἄθελα ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: Νὰ ἔχουν τὴ δύναμη οἱ νικημένοι νὰ λένε ὅτι νικήθηκαν...

—Ἀγνοεῖς πολλὰ ὅταν πιστεύης αὐτά. Ἀγνοεῖς τουλάχιστον τὴν ἄμυνα τοῦ

ὑποσυνειδήτου. Κι' ἔπειτα ξεχνᾶς καὶ τὸν Μπέργκσονα. Αὐτὸ εἶναι προδοσία γιὰ τὸν ἀγαπητό σου φίλο, ποὺ πάντοτε τὸν ἀναφέρεις...

—Νυστάζω. Μοῦ φαίνεται πὼς πονῶ λιγώτερο τώρα. Τί θὰ λέγατε ἂν δήλωνα ἀδυναμία νὰ συνεχίσω τὴ συζήτηση γι' ἀπόψε ;

—Θὰ σὲ καληνύχτιζα ἀγαπητέ μου. Λοιπόν, γειά σου...

***

Τὸ πρωὶ ὁ ἀρχιφύλακας Γεωργίου μπῆκε σὰν σίφουνας στὸ θάλαμο.

—Τὰ σέβη μου! φώναξε καὶ τὰ μάτια του ἔμοιαζαν νὰ πετᾶνε σπίθες.

—Καλημέρα Γεωργίου. Κάθισε.

—Ὁ κύριος Διευθυντὴς μὲ ἔστειλε γιὰ νὰ σᾶς φέρω μερικὲς καταθέσεις, εἶπε. Μὲ τὴ σύλληψη τοῦ Ἀγάθου ζήτησαν πολλοὶ ν' ἀκυρωθοῦν οἱ πρῶτες καταθέσεις τους καὶ κατέθεσαν ἐκ νέου τὴ νύχτα.

Ἅρπαξα τὸ χαρτοφύλακα ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸν ἄνοιξα. Ἔβγαλα τὶς καταθέσεις καὶ τὰ μάτια μου καρφώθηκαν ἀχόρταγα ἐπάνω τους.

—Σὲ τρεῖς μέρες θὰ τοὺς στείλωμε ὅλους στὸν Εἰσαγγελέα, ἄκουσα τὸν Γεωργίου, ἐνῶ τὰ μάτια μου διέτρεχαν ἀχόρταγα τὶς γραμμές. Τελειώσαμε, ἀλλὰ τελειώνει κι' ὁ χρόνος γιὰ τὴν προφύλακισή τους μεθαύριο. Ἀκοῦστε: Ἀπάτη, ἐκβίαση καὶ παράβαση τοῦ νόμου περὶ ναρκωτικῶν γιὰ τὸν Κῶτσο, τὸ Θαλῆ, τὸ Γραμμένο, τὸν Παναγιώτου, τὸν Νικολάου, τὴν Ἔφη, τὴν Ἀλίκη, τὴ Ρίτα, τὸ Ρέππα, τὸ Γρηγόρη, καὶ τὰ δυὸ ἄτομα τῆς ἀποθήκης τῆς Νάπολης, τὸν Κάργα καὶ τὸ Ρούβλια. Παράβαση τοῦ νόμου περὶ ναρκωτικῶν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Καλλιθέας καὶ τοῦ Βοτανικοῦ. Ἀνθρωποκτονία, σωματεμπορία γιά.. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀκοῦτε ; Καλά. Θὰ τὰ δῆτε τὰ ἄλλα στὶς καταθέσεις. Χαίρετε...

Ἄκουσα τὰ βήματα τοῦ Γεωργίου ν' ἀπομακρύνωνται στὸ διάδρομο καὶ ρίχτηκα περισσότερο στὸ διάβασμα. Βρισκόμουνα κιόλας στὴν τρίτη σελίδα τῆς καταθέσεως τοῦ Ζώτου κι' ὅσο προχωροῦσα τόσο ἔνοιωθα νὰ περνᾶνε οἱ σουβλιὲς τοῦ χεριοῦ μου.

«.....Δὲν ἔχω ἰδέα γιὰ τὸ φόνο, κατέληγε ὁ Ζῶτος. Ὁ Θέμος Βότσικας ἦταν γιὰ μένα ἕνας καλὸς φίλος καὶ τίποτα παραπάνω. Μαζὶ ἀγοράζαμε μορφίνη καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ Λιάσκο καὶ τὸ Μπούκη, ἀλλὰ πέρα ἀπ' αὐτὸ δὲν εἴχαμε ἄλλες δοσοληψίες. Ὁ Μάνος μᾶς εἶχε χρεώσει τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ σαράντα χιλιάδες κι' ἀπ' ὅ,τι ξέρω, ὁ Βότσικας δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ δώσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ὕστερα ἀπὸ τὸ φόνο, τὸ ποσὸν ξοφλήθηκε ἀπὸ τὴ Νάνσυ, ποὺ πλήρωσε καὶ δώδεκα χιλιάδες ἀπὸ τὸ δικό μου λογαριασμό. Ὁ Πουλίδης ἔκανε τὸν μεσάζοντα γιὰ τὴν προμήθεια τῶν ναρκωτικῶν, ὅταν ὁ Λιάσκος κι' ὁ Μπούκης βρισκόνταν ὑπὸ παρακολούθησιν... Ἀγαπῶ τὴ Νάνσυ καὶ σκοπεύω νὰ τὴν κάνω γυναίκα μου ὅταν μπορέσω...».

—«Ἠλίθιε!» ψιθύρισα. «Γιατὶ πρῶτα κατέθεσες ὅτι ἐσὺ ἤσουνα ὁ δολοφόνος ; Γιὰ νὰ κάμης τὸ χατήρι τοῦ Ἀστυνόμου καὶ τοῦ Γεωργίου, ποὺ ὑπεστήριζαν ὅτι μπορεῖ νἄσουν ἐσὺ ὁ φονηάς ;».

Πῆρα τὴν κατάθεση τῆς Ντόρας κατόπιν καὶ ὅταν τὴ διάβασα ἔνοιωσα τὸ λογικό μου νὰ σαλεύῃ. Τὴν ξαναδιάβασα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ προσοχή:

«.... Περίμενα τρεῖς νύχτες στὸ ἴδιο ταξί, ἄρχιζε. Θἀρχόταν ὁπωσδήποτε ἡ στιγμὴ ποὺ κάποιος ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Παραρτήματος θὰ ἔχανε τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο καὶ θὰ ζητοῦσε νὰ γυρίσῃ σπίτι του μὲ ταξί. Τὴ νύχτα ἐκείνη ἦρθε ὁ Ὑπαστυνόμος Σκαλιώτης στὸ ταξί. Ἡ παγίδα ἔπιασε ὅπως ἀκριβῶς εἶχε σχεδιασθῆ: Μ' ἀνασήκωσε, τὸν πυροβόλησαν, καί, στὴ συμπλοκὴ ποὺ δημιουργήθηκε ὕστερα μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, ὁ Μπροσούρης σκότωσε τὸν Κουὴν ἀφήνοντας νὰ ἐννοηθῆ ὅτι σκοτώθηκε ἀπὸ σφαῖρες τῶν ἀστυφυλάκων. Σκοπὸς τῆς παγίδας ἦταν ὁ φόνος τοῦ Κουὴν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ποὺ πρὶν δύο ἑβδομάδες μὲ εἶχε βιάσει ἀπάνθρωπα καὶ ἀπὸ τότε μὲ φοβέριζε μὲ τὴν ἀστυνομία, ἂν μιλοῦσα γι' αὐτὸ στὸν Ἀγάθο. Ἀπὸ τὸ

ἄλλο μέρος ἔπρεπε νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή σας στὴ σπεῖρα τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν καὶ νὰ σᾶς ἀποσπάσουμε ἀπὸ τὴ διαλεύκανση τοῦ φόνου τοῦ Θέμου Βότσικα, ποὺ τόσο σᾶς ἀπασχολοῦσε. Γιὰ κακή μας τύχη, οἱ δυὸ ὑποθέσεις ποὺ προσπαθούσαμε νὰ σᾶς δημιουργήσουμε συναντήθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα κιόλας. Τὰ σχέδιά μας ἀπέτυχαν μόλις ἀρχίσατε τὴν ὑπόθεση Βότσικα ἀπὸ τὸν Πουλίδη. Ἔπρεπε ὅμως νὰ παλαίψουμε καὶ εἰδοποιήσαμε ἀμέσως τὸν «Πιὲρ» νὰ ἔρθη στὴν Ἑλλάδα. Ἡ κυρία Λεφάκη μᾶς τόνιζε τότε ὅτι δὲν διατρέχαμε κανένα κίνδυνο. Βρῆκε τὴ Μίνα, ποὺ τ' ὄνειρό της ἦταν νὰ γίνη ἠθοποιὸς καὶ ποὺ εἶχε ζήσει ἕνα μεγάλο ἔρωτα μὲ τὸ Θέμο Βότσικα. Τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι σύντομα θὰ τὴν ἔβαζε στὸ θίασο τοῦ Τσόκα, τῆς ἔδωσε ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσὸ καὶ τὴν ἔπεισε νὰ δεχτῆ τὴ δημοσιότητα γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ δὲν ἔκαμε. Τῆς ζήτησε μιὰ καλὴ φωτογραφία καὶ τὰ πράγματα πῆραν ἥσυχα τὸ δρόμο τους, ὅταν ἦρθε τὴν ἄλλη μέρα στὸν ἀρχισυντάκτη μου καὶ ζήτησε νὰ μᾶς πῆ γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ.... διέπραξε. Ὁ ἀρχισυντάκτης, μὲ τὶς πολλὲς παρακλήσεις μου—καὶ κάποια ἀπειλὴ γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ ζούσαμε ἀπὸ καιρὸ—δέχτηκε νὰ γράψω ἐγὼ τὰ ὅσα θὰ μᾶς ἔλεγε ἡ δῆθεν φόνισσα. Ἔτσι ἔγραψα στὴν «Ἐποχὴ» γιὰ λογαριασμὸ τῆς Μίνας Στέφεν ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ ἐγνώριζα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Λεφάκη καὶ τὴ Νάνσυ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Θέμου Βότσικα. Ἡσυχάσαμε τότε λίγο, νομίζοντας ὅτι θολώσαμε κάπως τὰ πράγματα γιὰ τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ πρωὶ-πρωὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ κυρία Λεφάκη μὲ εἰδοποίησε πὼς τίποτε δὲν πετύχαμε. Ἡ Ἀστυνομία δὲν εἶχε πιστέψει στὰ ὅσα ἔγραψε ἡ «Ἐποχὴ» καὶ συνέχιζε τὶς ἐνέργειές της γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ δολοφόνου καὶ τὴν ἐξάρθρωση τῆς σπείρας τῶν ναρκωτικῶν. Τότε κατάλαβα ὅτι κινδυνεύαμε πραγματικὰ καὶ ἀντικατέστησα τὴ Νάνσυ στὸ «Πίγκαλς», γιὰ νὰ φροντίση αὐτὴ μέσα στὴν ἴδια νύχτα νὰ βγάλη δυὸ πλαστὰ διαβατήρια γιὰ τὴ Γαλλία. Ἡ τύχη ὅμως φάνηκε σκληρὴ ἐδῶ, γιατὶ ἡ Νάνσυ τὴν ἴδια νύχτα ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση. Κάποιος ὑπαινιγμὸς τοῦ Ἀγάθου, ὅτι θὰ μαρτυροῦσε γιὰ τὸ ἔ γ κ λ η μ ά τ η ς ἂν δὲν τοῦ μετροῦσε ὀγδόντα χιλιάδες, τὴν ὠδήγησε στὴν ἀπόπειρα. Βρέθηκα ἔτσι ἀπομονωμένη, ἀνίκανη νὰ διαφύγω, ὕστερα ἀπὸ τὴ δραστηριότητα καὶ τῆς κυρίας Κλάους. Κάποια προσπάθεια νὰ φύγω τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας ἡμέρας μὲ τὸν Ἀγάθο γιὰ τὸ Μόναχο, ματαιώθηκε ἀπὸ τὴν Ρένα Βότσικα, τὴ συνοδὸ τῆς Β.Ε.Α. ποὺ ἔπαιρνε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐκδίκηση γιὰ ὅσα πρόσφερα στὴ δολοφονία τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὅλο τὸ πρωινὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης σκεφτόμουνα μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δημήτρη Ἀγάθου μὲ τί τρόπο θὰ μπέρδευα τὶς ἐνέργειες τῆς ἀστυνομίας. Εἶχα ἀπελπιστῆ πλέον καὶ βασάνιζα τὸ μυαλό μου νὰ βρῶ κάτι τὸ ἐντυπωσιακό, ποὺ θἄλεγα στὸν Ὑπαστυνόμο Σκαλιώτη τὸ ἀπόγευμα στοῦ Ζαβορίτη. Τώρα, οὔτε θυμᾶμαι καθόλου τὴ συζήτηση ἐκείνη μὲ τὸν Ὑπαστυνόμο, ἀλλὰ νομίζω πὼς κάτι κατώρθωσα: Κατώρθωσα νὰ παρασύρω στοῦ Ζαβορίτη τὴ Λεφάκη καὶ νὰ δώσω ὑπόνοιες στὸν Ὑπαστυνόμο γιὰ τὴν ὕπουλη αὐτὴ γυναίκα, ἂν δὲν ἔπιανε τόπο τὸ τηλεφώνημα ποὺ ἔκαμα στὴν Ἀσφάλεια πρὶν πάω στὸ ραντεβοῦ. Πῆρα ἔτσι κι' ἐγὼ ἐκδίκηση γιὰ ὅσα ἡ μέγαιρα αὐτὴ μοῦ ἔκαμε, ὅταν σὲ λίγο τὴν πῆρε ὁ Ἀστυνόμος Βέλιος μ' ἕναν ἀρχιφύλακα. Ὅσο σκεφτόμουνα ὅτι ἡ Λεφάκη μὲ παρέσυρε τόσο ὕπουλα ἀπὸ τὰ δέκα ἑφτά μου χρόνια, ὅτι ἀφοῦ μὲ μεταχειρίστηκε σὲ ἐκβιασμούς, ἀπάτες, καὶ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν δύο ὁλόκληρα χρόνια, ἔβαλε ὕστερα τὸν Κουὴν νὰ μὲ βιάση καὶ μ' ἀνάγκασε νὰ πουλάω τὸ κορμί μου μέχρι σήμερα, τόσο ἔνοιωθα μιὰ ἄγρια ἱκανοποίηση νὰ θεριεύη μέσα μου ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στοῦ Ζαβορίτη. Ὅμως, τὸ κάθαρμα ὁ Κουὴν πλήρωσε γι' αὐτὸ ἀκριβὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Μπροσούρη, τέσσερες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴ βραδυὰ ποὺ ἀποφάσισα νὰ μιλήσω στὸν Μπούκη, γιὰ τὸ βιασμό μου καὶ τὴν κατάντια μου...

Ὅπως καὶ νἆναι, τὰ ξημερώματα τῆς ἄλλης ἡμέρας πιανόμουνα κι' ἐγὼ στὰ Ἐξάρχεια...»

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἰλλυρίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τζουμαγιᾶς 12, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς «Πολύγωνον».

Ἰλλυρία ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἡ σημερινὴ Ἀλβανία. Τὸν Δ' αἰῶνα π.Χ. οἱ Ἰλλυρικὲς φυλές, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Βάρδυλο, ἐνίκησαν τὸν βασιλιὰ τῆς Μακεδονίας Ἀμύντα Β'. Τὸ 1816 ἡ Ἰλλυρία συνεστήθη σὲ κράτος καὶ διατηρήθηκε μέχρι τὸ 1849. Ἔκτοτε τὸ ὄνομά της ἐξηφανίσθη. Μετὰ τὸ Α' παγκόσμιο πόλεμο τὸ μὲν βόρειο τμῆμα της ἀπετέλεσεν ἐπαρχίαν τῆς Νοτιοσλαβίας, τὸ δὲ νότιο τὴν Ἀλβανία.

Ἴμβρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 178, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πλατεῖα Ἀμερικῆς.

Ἡ Ἴμβρος, νῆσος τῶν Θρακικῶν Σποράδων, βρίσκεται πρὸ τῆς χερσονήσου τῆς Καλλιπόλεως καὶ ἔχει ἔκτασι 228 τετραγ. χιλ. Τὸ ὄνομα τῆς νήσου εἶναι ἀναλλοίωτο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου. Μὲ τὴν συνθήκη τῶν Σεβρῶν (1920), τόσον ἡ Ἴμβρος, ὅσον ἡ Τένεδος καὶ τὸ Καστελλόριζο ἀπεδόθησαν στὴν Ἑλλάδα, πλὴν μὲ τὴν συνθήκη τῆς Λωζάννης (1923), ἡ Ἴμβρος καὶ ἡ Τένεδος ἐπανῆλθον στὴν Τουρκικὴ κυριαρχία. Ἔχει γύρω στὶς 9 χιλ. Ἕλληνες κατοίκους καὶ περὶ τοὺς 90 Τούρκους, δημοσίους ὑπαλλήλους. (Συνώνυμοι ὁδοὶ ὑπάρχουν καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἰμερίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παλλάντος 18, κοντὰ στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ὁ Ἰμέριος, Ἕλλην σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Προύσσαν τῆς Βιθυνίας (Δ' αἰὼν π.Χ.), εἶχεν ἱδρύσει στὴν Ἀθήνα ρητορικὴ σχολή, στὴν ὁποία μαθήτευσαν ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς κ.ἄ.

Ἰνδοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δουνάβεως, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κύπρου τῶν Κουπονίων.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ ποταμὸ τῆς Ἀσίας, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἀπὸ τὸ Θιβὲτ καὶ χύνεται στὸν Ἀραβικὸ κόλπο τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἔχει μῆκος 3700 χιλ. καὶ ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο κατὰ τὴν προέλασι τῶν στρατιῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πρὸς τὶς Ἰνδίες.

Ἰνοῦς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δράμας, κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Ἁρμονία» τοῦ Κολωνοῦ.

Ἡ Ἰνώ, κόρη τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος, ἦταν, κατὰ τὴν μυθολογία, θεὰ τῆς θαλάσσης καὶ προστάτις τῶν ναυτιλλομένων. Ὅταν ἔδιωξε τὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο παιδιὰ τοῦ συζύγου της, Φρῖξο καὶ Ἔλλη, φοβήθηκε τὴν ὀργὴ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ρίφθηκε στὴ θάλασσα. Ἔτσι ἔγινε θαλλασσία θεότης, μὲ τὸ ὄνομα Λευκοθέα.

Ἰοκάστης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν 158, κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Ἁρμονία» τοῦ Κολωνοῦ.

Ἡ Ἰοκάστη ἢ Ἐπικάστη, κόρη τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ σύζυγος τοῦ Λαΐου, παντρεύτηκε ἐξ ἀγνοίας τὸν γυιό της Οἰδίποδα καὶ ἀπέκτησε μαζί του τὸν Ἐτεοκλέα, τὸν Πολυνείκη, τὴν Ἀντιγόνη καὶ τὴν Ἰσμήνη. Ἐξ αἰτίας τῆς αἱμομειξίας ποὺ ἀποκαλύφθηκε, ἡ μὲν Ἰοκάστη ἀπαγχονίσθηκε, ὁ δὲ Οἰδίπους τυφλώθηκε.

Ἰολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δημοφῶντος 109, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ὁ Ἰόλαος, μυθολογικὸς ἥρως τῆς Βοιωτίας, ἦταν γυιὸς τοῦ Ἰφικλέους καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἡρακλέους. Αὐτὸς τὸν βοήθησε στὴν ἐξόντωσι τῆς Λερναίας Ὕδρας. Ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πρῶτος ὀλυμπιονίκης ἁρματοδρομιῶν καὶ ἐφημίζετο ὡς ἐπιδέξιος ἡνίοχος. Ἐφόνευσε τὸν μεγαλύτερο διώκτη τῶν Ἡρακλειδῶν, τὸν Εὐρυσθέα καὶ πέθανε μᾶλλον στὴν Σαρδηνία.

Ἰόλης.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 51, ἀπέναντι ἀπὸ τὶς φυλακές.

Ἡ Ἰόλη, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ἦταν κόρη τοῦ βασιληᾶ τῆς Οἰχαλίας, Εὐρύτου. Ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ὁμορφιᾶς της τὴν ἀγάπησε παράφορα ὁ Ἡρακλῆς, πλὴν ὅμως ἐπειδὴ ὁ πατέρας της δὲν τὸν ἤθελε, τὴν ἠχμαλώτισε καὶ μετὰ σκότωσε τὸν Εὔρυτο καὶ τοὺς γυιούς του.

Ἴου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου 137, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γήπεδο τοῦ «Τρίτωνος».

Ἡ Ἴος, εἶναι νησὶ τῶν Κυκλάδων καὶ βρίσκεται στὰ βόρεια τῆς Θήρας. Ἔχει ἔκτασι 106 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ 1350 περίπου κατοίκους. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐφημίζετο σὰν τόπος γεννήσεως καὶ ταφῆς τοῦ Ὁμήρου. Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τοὺς Ἴωνες.

Ἰουλιανοῦ.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μπουμπουλίνας (Ἅγιος Βασίλειος) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν.

Ὁ Ἰουλιανὸς Φλάβιος-Κλαύδιος, γνωστὸς ὡς Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, ἦταν αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τὸ 361-363. Ὅταν ἔγινε αὐτοκράτωρ διέταξε τὸ ἄνοιγμα τῶν ναῶν τῶν Ἐθνικῶν καὶ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς ἀπηγορευμένης ἀρχαίας λατρείας. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἡνωποίησε τὸν ἐθνικὸ κλῆρο, μὲ τὴν ἐγκαθίδρυσι ἱεραρχικῆς τάξεως, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν καθιέρωσι τελετουργικοῦ κλπ. Τὴν οὐτοπία του αὐτὴ δέχθηκαν μὲ ἐπιφύλαξι καὶ αὐτοὶ οἱ Ἐθνικοί. Λέγεται ὅτι πεθαίνοντας, στὴν ἐκστρατεία του κατὰ τῶν Περσῶν, εἶπε τὸ γνωστό: «Νενίκηκάς με, Χριστέ, κορέσθητι, Ναζωραῖε», ἐνῶ ταυτόχρονα ἔρριπτε πρὸς τὸν

οὐρανὸ αἷμα, ἀπὸ τὸ τραῦμα του. Ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὶς ἀντιπροσωπευτικώτερες φυσιογνωμίες τοῦ φθίνοντος Ἐθνισμοῦ καὶ ἀξιολογώτατος συγγραφεύς.

Ἰουλίου Σμίθ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀποστόλου Παύλου 11, στὸ Θησεῖο.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Γερμανοῦ ἀστρονόμου Ἰουλίου Σμὶθ ἢ Σμὶτ (1825-1884), ὁ ὁποῖος τὸ 1858 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσι τοῦ τότε συσταθέντος ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν. Ἐπέδειξε ἰδιαίτερη ἐπίδοσι στὶς παρατηρήσεις ὅλων τῶν τομέων τῆς ἀστρικῆς ἐρεύνης, παράλληλα ὅμως ἐσημείωσε καὶ ἀξιόλογη ὀργανωτικὴ ἱκανότητα.

Ἰουστινιανοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κ. Δεληγιάννη 2, κοντὰ στὶς βορειοδυτικὲς ὑπώρειες τοῦ λόφου Στρέφη.

Ὁ Ἰουστινιανὸς ὁ Α' (483-565), ὁ Μέγας ἐπονομασθείς, κατήγετο ἀπὸ τὴν Β. Μακεδονία. Στὸ θρόνο ἀνῆλθε τὸ 527 καὶ βασίλευσε 38 συναπτὰ χρόνια. Μέχρι τὸ 548 συνεβασίλευσε μὲ τὴν γυναῖκα του Θεοδώρα. Πρὸς πραγματοποίησι τῶν μεγαλεπηβόλων σχεδίων του ἐφήρμοσε, κοντὰ στ' ἄλλα, γιγαντιαῖο πρόγραμμα ἀμύνης. Διεξήγαγε πολλοὺς νικηφόρους πολέμους. Κωδικοποίησε τὴν νομοθεσία (Ἰουστινιάνειος Κῶδιξ), ἐδραίωσε τὴν ὀρθοδοξία καὶ καθιέρωσε τὸν θεσμὸν τῆς δημοσίας ἀγαθοεργίας. Τὸν καιρὸ τῆς βασιλείας του κτίσθηκε ἡ Ἁγία Σοφία.

Ἰοφῶντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖο «Χίλτον».

Ὁ Ἰοφῶν, Ἀθηναῖος τραγικός, ἦταν γυιὸς τοῦ Σοφοκλέους καὶ τῆς Νικοστράτης. Τὸ 428 π.Χ. πῆρε τὸ δεύτερο βραβεῖο, συναγωνιζόμενος τὸν ἀριστεύσαντα Εὐριπίδη, ὁ ὁποῖος εἶχε τότε γράψει τὸν «Ἱππόλυτον». Ἀπὸ τὶς ἀποδιδόμενες σ' αὐτὸν 50 τραγωδίες, σώζονται ἐλάχιστα ἀποσπάσματα.

Ἱππάρχου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 62, μετὰ τὶς φυλακές.

Ὁ Ἵππαρχος, ὁ μεγαλύτερος Ἕλλην ἀστρονόμος, ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, γεννήθηκε στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας καὶ ἔζησε μεταξὺ τῶν χρόνων 190-120 π.Χ. Τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς ζωῆς του τὸν πέρασε στὴ Ρόδο, γι' αὐτὸ καὶ ὠνομάσθηκε Ρόδιος. Θεωρεῖται ὡς πατέρας τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς γεωγραφίας καὶ ἱδρυτὴς τῆς μαθηματικῆς ἀστρονομίας. Σημαντικὴ γιὰ τὴν ἀστρονομία ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τῆς μεταπτώσεως τῶν ἰσημεριῶν. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώθηκε τὸ ἔργο : «Τῶν Ἀράτου καὶ Εὐδόξου φαινομένων ἐξηγήσεως βιβλία τρία».

Ἱπποδάμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐτυχίδου 1, στὴ πλατεῖα Πλαστήρα (Παγκράτι).

Ὁ Ἱππόδαμος ὁ Μιλήσιος, ἀρχιτέκτων καὶ φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, γυιὸς τοῦ Εὐρυφῶντος, ἐφεῦρε δικό του ρυμοτομικὸ σύστημα, ἐργάσθηκε γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τοῦ Πειραιῶς καὶ ἔκτισε τὸ Θούριον, πόλι στὴ Κάτω Ἰταλία, ἀποικία τῶν Συβαριτῶν. Ἐξ αἰτίας τῶν πολιτικῶν του ἀντιλήψεων καταπολεμήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη.

Ἱπποθοντιδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κειριαδῶν 38, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς κατοίκους τῆς Ἱπποθοωντίδος ἢ Ἱπποθωντίδος φυλῆς, μιᾶς ἐκ τῶν δέκα τῆς Ἀττικῆς, οἱ ὁποῖες ἱδρύθησαν ὕστερα ἀπὸ τὶς μεταρρυθμίσεις τοῦ Κλεισθένους (508 π.Χ.). Τὸ ὄνομά της ἡ φυλὴ αὐτὴ τὸ ὀφείλει στὸν ἥρωά της Ἱπποθόωντα, γυιὸ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης. Στὴ φυλὴ αὐτοὶ ἀνῆκον πολλοὶ δῆμοι, ὅπως : Κορυδαλλός, Κειριάδαι, Πειραιεύς, Ἐλευσίς, Δεκέλεια, Οἰνόη κλπ.

Ἱπποκράτους.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου 34 καὶ τελειώνει στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας.

Ὁ Ἱπποκράτης, ὁ μεγαλύτερος γιατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, πατὴρ τῆς ἐπιστημονικῆς ἰατρικῆς, γεννήθηκε στὴ Κῶ τὸ 460 π.Χ. καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ ἐπίσης γιατροῦ Ἡρακλείδου καὶ τῆς Φαιναρέτης ἤ, κατ' ἄλλους, τῆς κόρης αὐτῆς, τῆς Πραξιθέας. Ὁ Ἱπποκράτης συστηματοποίησε τὶς παρατηρήσεις καὶ ἔρευνες γύρω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ καὶ ἰδίως στὴν νοσηρὴ κατάστασί του. Ἐρεύνησε τὴ φύσι συγκριτικὰ καὶ πειραματικὰ καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἰατρικῆς ἀπὸ τὸν ἐμπειρικὸ καὶ ἱερατικό της χαρακτῆρα, δημιουργώντας ἔτσι μία αὐστηρῶς καθαρὴ ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

Τὰ ἔργα του, γύρω ἀπ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἰατρικῆς, μὲ τοὺς ὁποίους ἀσχολήθηκε, εἶναι πολλά. Ἰδιαίτερη σημασία ἔχουν οἱ παραινέσεις τοῦ Ἱπποκράτους, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἠθικὴ τοῦ ἐπαγγέλματος. Πέθανε στὴ Λάρισα σὲ ἡλικία 90 περίπου χρόνων, ἂν καὶ ἄλλοι λέγουν σὲ 104 ἢ 109 χρόνων. Ἕνα ἐπίγραμμα, ποὺ σώθηκε, μαρτυρεῖ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἀπέδιδον στὴν ἐποχή του. «Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῶος γένος ἐνθάδε κεῖται. Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγονώς· πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας, ὅπλοις Ὑγιείης, δόξαν ἀλὼν πολλῶν, οὐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ».

Ἱπποκρήνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διακρίας, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς «Γουδί».

Ὡς Ἱπποκρήνη ἢ Ἵππου Κρήνη ἢ Ἱπποκρηναῖαι εἶναι γνωστὲς στὴν ἀρχαιότητα: 1) πηγὴ στὸν Ἑλικῶνα, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένη στὶς Μοῦσες καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πηγὴ ποιητικῆς ἐμπνεύσεως καὶ 2) πηγὴ στὴ Τροιζῆνα, στὴν ὁποία καθαρίστηκε ἀπὸ τὰ αἵματα ὁ μητροφόνος Ὀρέστης.

Ἱππολύτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 266, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κολιάτσου.

Ὁ Ἱππόλυτος, γυιὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης ἢ Ἱππολύτης, ἐνέπνευσε ἄθελά του στὴν μητρυιά του Φαίδρα παράφορο ἔρωτα, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἀποποιήθηκε. Ἡ Φαίδρα γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ τὸν διέβαλε στὸν Θησέα, ὅτι δῆθεν ὁ Ἱππόλυτος ἐπεδίωξε νὰ τὴν κατακτήσῃ. Ὁ Θησεὺς ὠργισμένος ζήτησε ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα νὰ τιμωρήσῃ τὸν γυιό του. Πράγματι κάποτε ὅταν ὁ Ἱππόλυτος προχωροῦσε μὲ τὸ ἅρμα του στὸ δρόμο καὶ βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὶς Σκειρωνίδες Πέτρες, βγῆκε ἀπὸ τὴ θάλασσα ἕνα ἄγριο τέρας ποὺ τρόμαξε τοὺς ἵππους του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνατραπῇ τὸ ἅρμα καὶ νὰ σκοτωθῇ. Ἡ Φαίδρα μαθαίνοντας τὸν θάνατο τοῦ Ἱππολύτου, αὐτοκτόνησε. Ἡ Ἄρτεμις ἀποκάλυψε στὸν Θησέα τὴν ἀθωότητα τοῦ γυιοῦ του καὶ αὐτὸς τότε τοῦ ἀπένειμε ὅλες τὶς τιμές.

Ὁ μῦθος αὐτὸς ἐνέπνευσε τόσο τὸν Εὐριπίδη νὰ γράψῃ τὴ γνωστὴ τραγωδία του «Ἱππόλυτος», ὅσο καὶ τὸν Σενέκα καὶ τὸν Ρακίνα σὲ σχετικὰ ἔργα. Ἀλλὰ καὶ οἱ εἰκαστικὲς τέχνες βρῆκαν στὸ μῦθο πλουσιώτατο ὑλικό.

Ἱπομέδοντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρχελάου, κοντὰ στὸ βόρειο ἄκρο τῆς Ἄλσους Παγκρατίου.

Ὁ Ἱπομέδων, γυιὸς τοῦ βασιληᾶ τῆς Σπάρτης, Ἀγησιλάου καὶ πενθερὸς τοῦ βασιληᾶ Ἀρχιδάμου, ἀνῆκε στὸ βασιλικὸ οἶκο τῶν Εὐρυπωντιδῶν καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν ἐπιτυχία τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ προγράμματος τοῦ βασιληᾶ Ἄγιδος τοῦ Δ'. Διετέλεσε στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς κυβερνήτης ὅλων τῶν κτήσεων τῶν Πτολεμαίων, ποὺ εὑρίσκοντο βορείως τοῦ Αἰγαίου. Ἔζησε καὶ πέθανε τὸν 3ον αἰῶνα π. Χ.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ — ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 215 Φ.Ε.Κ. (Τ.Γ.) τῆς 18/8/62, διωρίσθη Ὑγειονομικὸς Ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἐπὶ βαθμῷ καὶ ἀποδοχαῖς Ἀστυνόμου Β' τάξεως, ὁ ἰδιώτης ἰατρὸς κ. Πολυχρονίου Νικόλαος τοῦ Ἰωάννου, κεκτημένος τὰ νόμιμα προσόντα πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

— Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Μανώλης Χριστόφορος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Ζαφείρην Σταῦρον, διότι τὴν 10ην ὥραν τῆς 13/7/62, εὑρισκόμενος εἰς τὴν περιοχὴν Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ ἀντιληφθεὶς τὰς λουομένας εἰς τὴν θάλασσαν Καρμαλιώτου Ἰουλίαν καὶ Παναγιωτοπούλου Ἀριστέαν, καλούσας εἰς βοήθειαν διότι ἐβυθίζοντο ἐντὸς αὐτῆς, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ ἔκδηλον αὐτοθυσίαν, ριφθεὶς ἐντὸς τῆς θαλάσσης, κατώρθωσε διὰ καταδύσεως νὰ ἀνασύρῃ ταύτας καὶ νὰ τὰς μεταφέρῃ εἰς τὴν ἀκτὴν ἐπιτυχὼν τελικῶς τὴν διάσωσίν των ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ, προκαλέσας οὕτω εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Μαυροειδάκον Ἀθανάσιον, διότι τὴν νύκτα τῆς 7/7/1962, χάρις εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ ἐπιδειχθέντα ἀσυνήθη ὑπηρεσιακὸν ζῆλον, τὴν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα καὶ δραστηριότητα, ὡς καὶ τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος του, ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ Κομιανοῦ ἢ Τέϊλορ Ἰωάννου τοῦ Γεωργίου, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πολυδεύκους ἀριθ. 54 χαλκουργείου, ἔνθα εἰσῆλθε πρὸς διάπραξιν κλοπῆς.

— Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας : κ.κ. Σταθόπουλον Γεώργιον καὶ Σακκᾶν Ἀγησίλαον, διότι τὴν 17/8/62, ἀμφότεροι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, ἐπεδείξαντο ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον των καὶ ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν κοκοποιῶν : 1) Γεωργίου Ἐμμανουὴλ καὶ 2) Θωμοπούλου Ἐμμανουήλ, ὁ εἷς τῶν ὁποίων ὡμολόγησε διαπραχθεῖσαν σοβαρὰν κλοπὴν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου Αἰγάλεω.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

— Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εὔχονται «χρόνια πολλὰ» εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' κ.κ. Δημοσθένην Χανδρινόν, Δημήτριον Βασιλάκον, Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Δημήτριον Ὑφαντῆν, Δημήτριον Γιαννόπουλον, Δημήτριον Δουβάραν, Δημήτριον Μῶρον, Δημήτριον Κρίνταν, Ὑγειονομικοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Δημήτριον Κλεπετσάνην καὶ Δημήτριον Οἰκονόμου, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς ἑορτάζοντας κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 11-10-1962 ἀπεβίωσεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον «Μαρίκας Ἠλιάδη» ἡ ἐπὶ 20ετίαν ὑπηρετοῦσα παρὰ τῇ Γενικῇ Δ/νσει Ἀστυνομίας Πόλεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν διοικητικὸς ὑπάλληλος Δέσποινα Σιώκου.

Τὴν κηδείαν της, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 12-10-62 εἰς τὴν ἰδιαιτέραν της πατρίδα Συκιὰ Κορινθίας, παρηκολούθησεν ἀντιπροσωπεία ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων, μεταβᾶσα πρὸς τοῦτο εἰς Συκιάν. Τὴν ἀντιπροσωπείαν ἀπετέλουν οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Ἀναστάσιος Γαρδίκας καὶ Γεώργιος Κανελλόπουλος, οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Δημήτριος Τζίνης καὶ Παναγιώτης Δέρκας καὶ οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Γενικῆς Δ/νσεως Ἀστυνομίας κ.κ. Κ. Ἀνδρικόπουλος, Α. Ἀναγνωστόπουλος, Α. Καλαμβοκίδης, Σ. Στρούτζας, αἱ κυρίαι Εἰρήνη Κάβουρα, Θάλεια Νταβία, Ἄρτα Σταμέλου, Σταυρούλα Παναγοπούλου καὶ αἱ δεσποινίδες Βούλα Κυριαζῆ, Χρηστίνα Κοτσίκη καὶ Κούλα Ἀγγελῆ.

Τὴν μεταστᾶσαν ἀπεχαιρέτησαν διὰ συγκινητικῶν λόγων ὁ Ὑπασπιστὴς Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας, Ἀστυνόμος κ. Γεώργιος Κανελλόπουλος, ὅστις κατέθεσε καὶ στέφανον ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας καὶ ἡ διοικητικὸς ὑπάλληλος Δὶς Βούλα Κυριαζῆ.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀστυφύλακα Γ100. Τὸ διήγημά σας «Γκρὶ στολὴ» ἀρκετὰ καλό. Προσπαθῆστε νὰ γράφετε διηγήματα καὶ μὲ θέματα χαρούμενα.

—Τακτικὸν ἀναγνώστην κ. Κ. Χ. Ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας. Ὅπως θὰ παρετηρήσατε ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τεύχους τοῦ περιοδικοῦ ἐπανελήφθη ἡ σελὶς τῶν ἀστυνομικῶν προβλημάτων, τῆς σχετικῆς προτάσεώς σας κριθείσης ὡς ἀπολύτως ὀρθῆς. Ἡ ετέρα πρότασίς σας περὶ τοῦ «σταυρολέξου» εὑρίσκεται ὑπὸ μελέτην. Τέλος διὰ τὴν «Εὔθυμη υελίδα», κατ' ἐπανάληψιν ἐγένοντο προσκλήσεις πρὸς παλαιοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἀποστέλλουν διάφορα ἀνέκδοτά των καὶ τοῦτο διότι τὰ ἀστυνομικὰ παλαιὰ ἀνέκδοτα εἶναι ὡραιότερα καὶ καλύτερα ἀπὸ τὰ διάφορα κατασκευάσματα τῆς φαντασίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Τὸ «Ὄχι» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 961

ΜΗΝΥΜΑΤΑ - ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 964

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκη ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 965

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα (ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα (συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 225 τεύχους καὶ τέλος) 966

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 970

Κουτσαβάκηδες καὶ νταῆδες στὴν ἀρχαία ἐποχή, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Παν. Παπαρρηγοπούλου 973

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Βιασμὸς καὶ δολοφονία νέας—Πῶς ἀνεκαλύφθη καὶ συνελήφθη ὁ σεξουαλικὸς ἐγκληματίας, ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Trou Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 975

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 981

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 222 τεύχους) 985

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ἐκδρομὴ στὸ Ἐξωτερικό, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ἰωάννου Γιαννοπούλου (συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 225 τεύχους) 990

ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν δεξιοῦται Ἑλβετοὺς Ἀστυνομικούς—Ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν τιμᾷ Ἀστυνομικόν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 995

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 999

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 1003

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 1007

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.